

СВЕТОВЕН БЕСТСЕЛЪР

Мистериите на Флавия де Лус

АЛЪН БРАДЛИ

НОМЕРЪТ С ВЪЖЕТО

АЛЪН БРАДЛИ НОМЕРЪТ С ВЪЖЕТО

Превод: Катя Перчинкова

chitanka.info

Посвещавам и тази книга на Шърли.

СЪР УОЛТЪР РАЙЛИ КЪМ СИНА СИ

*„Те трите бързо разцъфтяват,
избуяват,*

бавно се отдалечават.

*Но в уречен ден отново те се
срещат.*

*А срещнат ли се, всяко
потъмнява.*

*Дървото, Тревата и Шегобиеца
са те:*

Дървото за бесилка е насечено;

*Тревата стяга торбата на
обречения;*

*а Шегобиеца, скъпо ми момче,
вещае.*

*Помни, синко, докато трите са
далеч —*

*дърветата цъфтят, децата
тичат.*

Но когато се сберат,

дървото гние,

примката на врата се надява

и детето бавно задушава.“

БЛАГОДАРНОСТИ

Какво по-хубаво място за изповед от края на криминален роман? Според великия Ерик Партридж думите знание (knowledge) и признание (acknowledgement) произлизат от средноанглийския глагол klawlechen, който означавал не само знание, но и изповед и признание. Затова веднага ще си призная, че разполагам с помощта на доста съучастници.

На първо място сред тези заговорници са моите редактори: Бил Маси от „Орион Букс“; Кейт Мисиак от „Рандъм Хаус“ и Кристин Кокран от „Дабълдей Канада“. Вечно ще съм им задължен за непоклатимата им вяра във Флавия. Бил, Кейт и Кристин се превърнаха в част от семейството ми.

Искам отново да благодаря на скъпите си приятели доктор Джон и Джанет Харланд, които ми помогнаха изключително много. От великолепните идеи до оживените ни разговори на по хамбургер, те винаги са били безкрайно търпеливи приятели.

Натали Брейн, Хелън Ричардсън и Джулиет Юърс от „Орион Букс“ в Лондон винаги бяха услужливи и усмихнати.

Литературният ми агент Денис Буковски се труди усърдно, за да разбере светът за Флавия. Искам да благодаря и на Джерико Буендя, Дейвид Уайтсайд и Сюзън Морис от агенция „Буковски“, които ме спасиха от тревогите за хиляди дребни подробности.

Най-искрени благодарности на Никол от „Епъл“, чиято вълшебна пръчица превърна една история от потенциална трагедия в триумф с онлайн поддръжката си. Благодаря ти пак, Никол!

Благодаря на Кейт Мисиак, Нита Тоблиб, Лойел Коулс, Рандал Клайн, Джина Уочтъл, Териса Зоро, Джина Сентрело и Алисън Маскиовечео от „Рандъм Хаус“ в Ню Йорк, които ми устройиха посрещане, което никога няма да забравя. А да имаш Сюзън Коркоран за рекламен агент, е мечта за всеки писател. Благодаря и на коректорката си Кони Мънро.

Благодаря и на Асоциацията на американските книгоразпространители за това, че ме поканиха на обяда си в „Бук Експо Америка“. За щастие се оказах на една маса със Станли Хадсел от „Маркет Блок Букс“ от Трой, Ню Йорк, който е лицето на независимите книгоразпространители. Говорихме си цяла вечер.

Благодаря на Ан Кингман и Майкъл Кайнднес от „Букс он дъ Найтстенд“ за непоклатимата им вяра в мен. Когато случайно срещнах Майкъл, установих, че макар да живее в малко градче в най-малкия щат, той е един от най-големите фенове на Флавия.

Благодаря на Дейвид Томпсън и Макена Джордън, Бренда Джордън, Мишел Макнамара и Катрин Прийст от „Мърдър бай дъ Бук“ в Хюстън, които ме накараха веднага да разбера защо толкова хора обожават Тексас. Сега и аз съм един от тях.

Благодаря на Сара Бордърс и Дженифър Шуорц от обществената библиотека на Хюстън, които работиха на двойни смени, за да ми изготвят справки.

Специални благодарности на Джонатан Топър от „Топър Стампс“, който се занимава с марки и пощенски сувенири в Хюстън, задето отдели от времето си, за да ми покаже очарователна изложба от марки „Черно пени“.

Благодаря на Джон Демърс от „Делишъс Мисчийф“, който успя да превърне едно дълго интервю в истинска наслада.

Благодаря и на представителите на „Рандъм Хаус“ в Хюстън Лиз Съливан и Джиана Ламорте, че ме накараха да се почувствам у дома си.

Най-дълбоки благодарности на легендарната разпространителка на книги Барбара Питърс от Скотсдейл, Аризона, за това, че е прекрасна домакиня. Макар да е по-млада от мен, Барбара е моята отдавна изгубена близначка.

Благодаря и на сътрудниците й Патрик Миликън, Джон Гудуин и Уил Ханиско, които любезно ми позволиха да надзърна зад кулисите на пълна с клиенти книжарница и през това време ми поднасяха напитки.

Благодаря и на Леса Холстин и Като Джонсън за една специална вечер, по време на която си бързахме дълго за всичко под слънцето.

Благодаря на Ким Гарза от библиотеката в Темпе за това, че организира един прекрасен следобед с оживени дискусии. Още нося в мислите си всички онези щастливи лица. Благодаря ви, Темпе!

Благодаря на Лори Зук, Черил Кели, Джуди Полхаус, Камил Марчи, Джини Морторф, Уанда Роулингс, Пам Кауфман, Стейси Карлини, Шери Дрехслер от Уестминстър, Мериленд, за безалкохолните напитки, тортите и желираните бонбони.

Благодаря на Шарън Клайн от „Дабълдей Канада“ за неуморната ѝ работа. Трябва да призная, че съм възхитен от техническия им екип — Хедър Сандерсън, Шармила Мохамед и Марта Ленард, които създадоха страницата с фенклуба на Флавия и я превърнаха в уютно кътче за посетителите.

Въпреки най-силната буря за годината Брайс Зорн и Къртис Уестън от Чаптърс, Британска Колумбия, успяха да се справят с цяла къща гости за излизането в Канада на първата книга от поредицата „Сладкото на дъното на пая“. Благодаря и на Пол Хаселбак, който ме изпрати до дома ми през леда и преспите.

Благодаря на Триш Келс от „Рандъм Хаус Канада“, която организира забележително представяне на книгата във Ванкувър, а освен това ми беше шофьор и се смееше на шегите ми въпреки дъжда.

Деб Маквити от „32 Букс“ в Северен Ванкувър спонсорира първото ми представяне и раздаване на автографи извън родното ми място. Благодаря и на писателките Хана Холбърн и Андреа Гунрадж, които представиха творбите си същата вечер. Ако всички млади писатели са като Хана и Андреа, то няма защо да се тревожим за бъдещето.

И накрая, благодаря на съпругата си Шърли, чиято любов, компания и търпелива подкрепа ми осигуриха лукса да стана писател. Амадеус и Клио също помогнаха много.

ЕДНО

Лежах мъртва в двора на църквата. Изминал беше час, откакто опечалените ми казаха последно сбогом.

В дванайсет часа, точно по времето, когато иначе щяхме да сядаме да обядваме, тръгнахме от Бъкшоу: изнесоха лакирания ми ковчег от палисандрово дърво от салона, свалиха го бавно по каменните стъпала до алеята и го плъзнаха със сърцераздирателна лекота в отворената врата на катафалката, като смачкаха под него букетче диви цветя, оставени внимателно вътре от един от скърбящите селяни.

Последва дългият път по алеята с кестените до портата „Мълфорд“, чиито грифони, изправени на задните си крака, извърнаха глави, докато минавахме, макар и никога да нямаше да разбере дали от тъга, или от безразличие.

Догър, верният помощник на татко, вървеше ритмично край бавната катафалка с наведена глава и ръка, поставена леко върху покрива ѝ, сякаш да защити тленните ми останки от нещо, което само той виждаше. При портата един от немите помощници на гробаря най-накрая успя да го убеди с жестове да се качи в някоя от наетите коли.

И така ме докараха в село Бишъпс Лейси с процесия, която протече мрачно по същите зелени улички и покрай същите живи плетове, край които минавах с велосипеда си приживе.

В неравния двор на селската църква „Свети Танкред“ ме свалиха внимателно от катафалката и ме пренесоха бавно като охлюви по пътеката под липите. Тук ме оставиха за миг върху прясно окосената трева.

Последва службата пред зейналия гроб, а в гласа на викария се долавяше искрена тъга, докато изричаше традиционните думи.

За пръв път чувах заупокойната молитва от тази гледна точка. Миналата година ходихме с татко на погребението на стария господин Дийн, селския зарзаватчия. Всъщност неговият гроб се намираше само на няколко метра от мястото, на което лежах. Гробът вече беше

хлътнал и представляваше по-нисък правоъгълник в тревата, който често се пълнеше със застояла дъждовна вода.

Най-голямата ми сестра, Офелия, разправяше, че е хлътнал, защото господин Дийн възкръснал и тялото му вече не било под земята, а Дафни, другата ми сестра, твърдеше, че е пропаднал в по-стар гроб, чийто обитател вече се бил разложил.

Помислих си за супата от кости под себе си: супа, в чиято поредна съставка щях да се превърна и аз.

„Флавия Сабина де Лус,
1939-1950“

Щяха да изсекат на надгробната ми плоча — скромен и стилиен мраморен паметник, на който да няма място за излишни сантименталности.

Жалко. Ако бях живяла малко по-дълго, щях да оставя писмени указания да добавят и цитат от Уърдсуърт:

„Девойка, която нямаше кой да похвали,
от малко хора обичана.“

А ако това не им харесаше, вторият вариант беше:

„И сърцето честно зарад зли дела,
на отчаяние попада под властта.“

Само че Фели, която често свиреше и пееше на пианото тази песен, щеше да разпознае стиховете от „Трета книга на ефира“ от Томас Кампиън^[1] и щеше да е твърде сломена от гузна скръб, за да каже на някого.

Гласът на викария прекъсна мислите ми:

— ... пръст при пръстта, пепел при пепелта, прах в праха, с надеждата за възкресение и вечен живот с нашия Бог Исус Христос,

който ще претвори тленните ни...

И внезапно те изчезнаха и ме оставиха сама... сама да слушам червеите.

Това беше краят на пътя за горката Флавия.

Семейството ми вече трябва да се е прибрало в Бъкшоу и да се е събрало около дългата маса в трапезарията: татко, седнал както обикновено вцепенен и мълчалив, Дафи и Фели — прегърнати с подпухнали и облени в сълзи лица, госпожа Малит, готвачката, понесла поднос с печено месо.

Спомних си нещо, което Дафи ми каза, докато четеше „Одисея“: че печеното месо в Древна Гърция било традиционна храна за погребения, а аз отвърнах, че с оглед на готварските умения на госпожа Малит, през последните две хиляди и петстотин години почти нищо не се е променило.

Но сега съм мъртва, помислих си аз, и може би трябва да се опитам да съм малко по-снизходителна.

Догър, разбира се, щеше да е неутешим. Скъпият Догър: иконом, шофьор, камериер, градинар управител: бедна душа, страдаща от посттравматичен стрес, чиито способности прииждаха и се отдръпваха като приливите на река Севърн; Догър, който наскоро спаси живота ми и забрави за това до следващия ден. Той щеше да ми липсва ужасно.

Щеше да ми липсва и химичната ми лаборатория. Спомних си за всички прекрасни часове, които прекарах в изоставеното крило на Бъкшоу, блажено сама сред колби, стъкленици и весело клокочещи тръбички и епруветки. Мисълта, че никога повече няма да ги видя, ми се стори непосилна.

Вслушах се как усиливащият се вятър шепти в клоните на тисовете над мен. Тук, в сянката на камбанарията на „Свети Танкред“, вече захладна, а скоро щеше и да се мръкне.

Горката Флавия! Горката изстинала мъртва Флавия.

Сигурно Дафи и Фели вече съжаляваха, че са се държали толкова отвратително с малката си сестра през кратките ѝ единайсет години на този свят.

При тази мисъл по бузата ми се търкулна сълза.

Дали Хариет щеше да ме чака на портите на Рая?

Хариет беше майка ми, която загинала при злополука в планината година след раждането ми. Дали щеше да ме познае след

десет години? Дали, когато ме посрещнеше, все още щеше да е облечена с туристическия си костюм или с бяла роба?

Всъщност с каквото и да беше облечена, бях сигурна, че ще изглежда стилно.

Внезапно се чу плясък на криле: звук, който отекна силно в каменната стена на църквата и се усили неимоверно от половин акър витражи и наклонените надгробни плочи около мен. Замръзнах.

Дали не беше ангел — или по-скоро архангел — слязъл да върне скъпоценната душа на Флавия в Рая? Ако отворех съвсем малко очи, щях да виждам през миглите си, но размазано.

Нямах късмет. Беше една от проскубаните гарги, които постоянно се навъртаха около „Свети Танкред“. Тези пакостливи птици гнездяха в кулата, откакто зидарите от XIII в. бяха прибрали инструментите си и си бяха заминали.

Сега тази идиотска птица се приземи тромаво на върха на мраморен пръст, сочещ към небето, и ме изгледа студено с килната на една страна глава, с ярките си като копчета на обувки абсурдни очи.

Гаргите няма да се научат. Колкото и пъти да правех този номер, рано или късно, те долитаха от кулата, за да видят какво става. За примитивния ум на гаргата всяко тяло в хоризонтално положение в църковен двор означаваше само едно: храна.

Както съм правила десетки пъти по-рано, скочих на крака и хвърлих по нея камъка, който стисках в ръката си. Не я улучих... но пък почти никога не уцелвах.

Гаргата изграчи презрително и излетя към реката.

Сега, след като станах, осъзнах, че съм гладна. И как да не съм! Не бях яла от закуска. За миг ми мина през ум, че може да намеря остатъци от сладкиши с конфитюр или парченце кекс в кухнята на енорийската зала. Снощи се бе провела сбирка на женската организация към „Свети Танкред“ и имаше голяма вероятност да е останало нещо.

Докато газех из високата до колене трева, чух странно гъгнене и за миг си помислих, че наперената гарга се е върнала, за да каже последната дума.

Спрях и се послушах.

Нищо.

И тогава го чух отново.

Понякога ми се струва като проклятие, а друг път като благословия, че съм наследила острия слух на Хариет, защото мога, както обичам да казвам на Фели, да чувам неща, от които да ти се изправи косата. Един от звуците, които безпогрешно долавям, е плачът.

Идваше от северозападния край на църковния двор — някъде близо до дървената барака, където гробарят държеше инструментите си. Докато се промъквах на пръсти натам, звукът се усили. Беше старомоден плач, от типа „реви си на воля“.

Простичък научен факт е, че докато повечето мъже могат да минат покрай плачеща жена сякаш са слепи и глухи, то никоя жена не може, след като е чула изпратен от друга жена сигнал за беда, да не ѝ се притече веднага на помощ.

Надзърнах зад една черна мраморна колона и я видях — просната по лице върху надгробна плоча от варовик, с червена коса, разпиляна върху избледнелия надпис като струйки кръв. С изключение на цигарата, леко вирната между пръстите ѝ, приличаше на картина на някой от прерафаелитите като Бърн-Джоунс например. Почти ми стана гузно, че я прекъсвам:

— Ехо, добре ли сте?

Друг простичък научен факт е, че човек винаги започва подобни разговори с изключително глупав въпрос. Съжалих за думите си в мига, в който ги изрекох.

— О! Да, добре съм — извика жената, скочи на крака и изтри очи. — Защо се промъкваш така? Коя си всъщност?

С едно тръсване на главата тя отметна коса и вирна брадичка. Имаше високи скули и драматичното триъгълно лице на звезда от нямото кино, а по начина, по който оголи зъби, разбрах, че е много уплашена.

— Флавия — отвърнах аз. — Казвам се Флавия де Лус. Живея наблизо... в Бъкшоу.

Посочих с палец посоката към имението.

Жената още се вираше в мен, сякаш не се бе отърсила от кошмар.

— Извинявайте. Не исках да ви стресна — добавих.

Тя изправи гръб — беше висока не повече от 1,55 метра — и пристъпи към мен като избухлива двойница на Венера на Ботичели, която видях веднъж на кутия бисквити „Хънтли и Палмърс“.

Не отстъпих назад, взрях се в роклята ѝ — кремава памучна дреха на щампи с набрано бюстие и дълги, свободно падащи поли, обсипани с безброй миниатюрни цветчета — червени, жълти, сини и оранжеви като макове, и не ми убягна, че подгъвът ѝ е изцапан с полузасъхнала кал.

— Какво има? — попита непознатата и дръпна нервно от цигарата си. — Не си ли виждала известни хора?

Известни ли? Нямах ни най-малка представа коя е. Замалко да ѝ кажа, че наистина съм виждала известна личност, и това беше Уинстън Чърчил. Татко ми го беше посочил от едно такси в Лондон. Чърчил стоеше пред хотел „Савой“ с палци, пъхнати в джобовете на жилетката, и разговаряше с мъж с жълт шлифер.

„Добрият стар Уини“, беше въздъхнал татко сякаш на себе си.

— О, защо ли те питам? — продължи жената. — Проклето място... проклети хора... проклети автомобили! — И отново се разплака.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попитах.

— Махни се и ме остави на мира — изхлипа тя.

„Много добре“, помислих си. Всъщност помислих си и още нещо, но нали се опитвам да съм по-добра...

Постоях мълчаливо за миг и се наведох напред, за да проверя дали капещите сълзи от очите ѝ взаимодействат с порестата повърхност на надгробната плоча. Знаех, че сълзите са съставени до голяма степен от вода, натриев хлорид, манган и калий, а варовикът е съставен основно от калцит, разтворим в натриев хлорид — но само при висока температура. Затова, освен ако температурата в двора на „Свети Танкред“ не се покачеше рязко с няколкостотин градуса, като че ли нямаше изгледи тук да се случи нещо интересно от химична гледна точка.

Тръгнах си.

— Флавия...

Обърнах се. Тя беше протегнала ръка към мен.

— Извинявай. Просто имах ужасен ден.

Спрях, после се върнах бавно и предпазливо, докато жената бършеше очи с опакото на ръката си.

— Първо, Рупърт беше в лошо настроение сутринта още преди да тръгнем от Стоутмур. Опасявам се, че се скарахме, а после и тази

работа с караваната... това беше последната капка. Тръгна да търси някой да я поправи, а аз... ами аз чакам тук.

— Имате много хубава червена коса — казах аз.

Тя докосна кичурите и се усмихна, както неизвестно защо, си мислех, че ще направи.

— Когато бях на твоите години, ми викаха Морковената глава. Морковената глава! Жестоко, нали?

— Главите на морковите са зелени — отвърнах аз. — Кой е Рупърт?

— Кой е Рупърт ли? Да не ме будалкаш?

Тя посочи с пръст и аз се обърнах да видя: на улицата до ъгъла на църковния двор стоеше паркирана разнебитена каравана „Остин Ейт“. От едната ѝ страна с крещящи златни букви като от цирков надпис, все още четливи през дебелия слой кал и прах, пишеше „Кукленият театър на Порсън“.

— Рупърт Порсън — обясни тя. — Всички са чували за Рупърт Порсън. Катерицата Сноди от „Вълшебното кралство“. Не си ли го гледала по телевизията?

Катерицата Сноди ли? „Вълшебното кралство“?

— В Бъкшоу нямаме телевизор. Татко казва, че това е отвратително изобретение.

— Баща ти е необичайно мъдър човек. Баща ти несъмнено е...

Прекъсна я металното потракване на хлабава велосипедна верига и иззад ъгъла на църквата с криволичене се появи викарият. Той слезе и подпря разнебитеното си колело „Райли“ на един удобен надгробен камък. Докато вървеше към нас, се замислих, че преподобният Денуин Ричардсън изобщо не отговаря на представите за типичен селски викарий. Той беше едър, мускулест и як мъж и ако имаше татуировки, спокойно можеше да мине за капитана на някой от ръждясалите параходи, които се влачеха бавно от едно обляно от слънцето пристанище до друго, каквито и далечни забравени от Бога пристанища да бяха останали на Британската империя.

Черният му свещенически костюм беше изцапан и обсипан с варовит прах, сякаш е падал с колелото.

— Да му се не види! — каза той, когато ме видя. — Изгубил съм си велосипедната щипка, с която закачвам панталона си, и си съдрах

крачола. — После започна да се изгупва в движение и добави: — Синтия ще ме изгони да спя на пода.

Очите на жената се разшириха и ми хвърлиха бърз поглед.

— Напоследък започна да дълбае инициалите ми с игла върху вещите ми — продължи викарият, — но това не ми пречи да продължавам да си губя нещата. Миналата седмица хартията за хектографа за енорийския бюлетин, по-миналата седмица — месингова брава от канцеларията. Наистина е влудяващо. Здравей, Флавия! Радвам се да те видя в църквата.

— Това е нашият викарий, преподобният Ричардсън — представих го на червенокосата жена. — Може би той ще ви помогне.

— Денуин — подаде ръка викарият на непознатата.

— След войната вече не държим особено на официалностите.

Жената протегна напред два пръста и докосна дланта му, но не каза нищо. Докато протягаше ръка, късият ръкав на роклята ѝ се повдигна и зърнах грозна зелена синина на предмишницата ѝ. Червенокосата бързо дръпна памучната материя с лявата си ръка и я скри.

— С какво мога да ви помогна? — попита викарият и посочи към караваната. — Рядко се случва в нашето малко селце да помагаме на толкова знаменити театрали.

Жената се усмихна лъчезарно.

— Караваната ни се счупи, или поне почти се счупи. Нещо с карбуратора. Ако ставаше въпрос за електрически уред, Рупърт щеше да го оправи за нула време, но за съжаление горивната система не му е по силите.

— Боже! — възкликна викарият. — Убеден съм, че Бърт Арчър, автомонтьорът, ще го поправи. Ще му се обадя, ако искате.

— О, не — отвърна бързо жената, май прекалено бързо, — не искаме да ви безпокоим. Рупърт отиде на главната улица, сигурно вече е намерил някого.

— Ако беше намерил някого, щеше да се е върнал досега — отвърна викарият. — Ще позвъня на Бърт. Той се прибира често у дома за кратка дрямка следобед. Вече не е млад, както всъщност и много от нас. И въпреки това, една от любимите ми максими е, че когато си имаш работа с моторна механика, няма да навреди да имаш и благословията на църквата.

— О, не, не си правете труда. Ще се оправим.

— Глупости — рече викарият, който вече бе потеглил с пълна скорост към къщата си. — Не ни създавате никакви затруднения. Веднага се връщам.

— Отче! — извика жената. — Моля ви...

Викарият спря рязко и се върна неохотно при нас.

— Просто, разбирате ли...

— Аха! Значи става въпрос за пари... — прекъсна я викарият.

Жената кимна тъжно, сведе глава, а червената ѝ коса се спусна като водопад върху лицето.

— Убеден съм, че ще уредим нещо. А, ето го и съпруга ви.

Дребен мъж с огромна глава и несиметрична походка куцукаше към нас през църковния двор и при всяка стъпка десният му крак описваше широк и тремав полукръг. Когато се приближи, видях, че прасецът му е стегнат с тежка желязна шина.

Изглеждаше на около четирийсет години, но ми беше трудно да определя на каква възраст е точно.

Въпреки дребния ръст широкият му гръден кош и мощните му ръце изглеждаха готови да пръснат ленения костюм, в който се бе напъхал. За разлика от тях, десният му крак изглеждаше трагично: от начина, по който крачолът на панталона висеше и се вееше безполезно около крайника, се виждаше, че кракът му е тънък като клечка. А като прибавим и огромната му глава, мъжът приличаше на гигантски октопод, плъзгащ различните си по дължина пипала из църковния двор.

Мъжът спря рязко, почтително свали меко, островърхо моторно кепе и разкри гъста чорлава руса коса, която беше точно със същия цвят като късата му козя брадичка, сякаш нарисувана от Ван Дайк.

— Рупърт Порсън, предполагам? — попита викарият и се здрависа весело и енергично с новодошлия. — Аз съм Денуин Ричардсън, а това е малката ми приятелка Флавия де Лус.

Порсън ми кимна и хвърли почти незабележим мрачен поглед на жената, преди да пусне усмивка, ослепителна като лъча на прожектор.

— Доколкото разбрах, имате проблем с двигателя — продължи викарият. — Неприятна работа. Но пък доведе при нас създателя на „Вълшебното кралство“ и катерицата Сноди, а това само потвърждава старата поговорка, нали?

Викарият не уточни точно коя стара поговорка има предвид, нито пък някой го попита.

— Тъкмо се канех да кажа на съпругата ви — продължи викарият, — че за „Свети Танкред“ ще е чест, ако имате възможност да изнесете малък спектакъл в енорийската зала, докато поправят караваната ви. Разбира се, знам, че сигурно сте много търсени, но ще е небрежно от моя страна, ако поне не ви попитам от името на децата, а пък и на възрастните, в Бишъпс Лейси. Хубаво е от време на време да се позволява на децата да нападнат касичките си заради културна кауза, нали?

— Ами, отче — каза Порсън с меден глас, който ми се стори твърде силен, твърде звучен, твърде сладкодугмен за толкова дребен човек, — графикът ни наистина е доста натоварен. Турнето ни е изнурително, а ни чакат в Лондон...

— Разбирам — отвърна викарият.

— Но — добави Порсън и вдигна драматично показалец — за нас ще е истинско удоволствие, ако ни позволите да ви попеем, за да припечелим за вечерята си. Нали, Ния? Като в добрите стари времена.

Жената кимна, ала не каза нищо. Взираше се в хълмовете в далечината.

— Добре тогава — рече викарият и потри енергично ръце, сякаш се канеше да запали огън, — всичко е уредено. Елате да ви покажа залата. Малко е неугледна, но пък има сцена, а и казват, че акустиката ѝ е забележителна.

При тези думи двамата мъже изчезнаха зад ъгъла на църквата.

За миг като че ли нямаше какво да си кажем. Но после жената проговори:

— Случайно да ти се намира цигара? Умирам да запаля.

Поклатих идиотски глава.

— Хм — рече червенокосата. — Приличаш на хлапе, на което може да му се намират цигари.

За пръв път в живота си онемях.

— Не пуша — успях да отвърна.

— Защо? Прекалено малка или прекалено умна си?

— Мислех да започна следващата седмица — отвърнах глуповато. — Просто още не съм стигнала до това.

Жената отметна глава, разсмя се и показа всичките си зъби като филмова звезда.

— Харесваш ми, Флавия де Лус. Но аз съм в по-изгодна позиция, нали? Ти ми каза името си, а аз още не съм ти се представила.

— Казвате се Ния. Господин Порсън ви нарече Ния. Тя вдигна ръка с мрачно изражение.

— Да, така ме нарече. Но можеш да ми викаш Мама Гъска.

---

[1] Томас Кампиън (1567–1620) — английски композитор, поет и лекар. — Бел.ред. ↑

ДВЕ

Мама Гъска!

Никога не съм обръщала особено внимание на насмешливи забележки, особено когато ги казват други хора, а по-точно хич не ми пука за тях, когато ги казва някой възрастен. От опит знаех, че шеги от устата на човек, достатъчно стар, за да има малко повече ум в главата, често са само прикритие за нещо много по-лошо.

И въпреки това усетих, че преглъщам острата — и сладостно зловна! — забележка, която вече беше на върха на езика ми, и вместо това успях да се усмихна.

— Мама Гъска ли? — повторих несигурно.

Тя отново избухна в плач и се зарадвах, че си сдържах езика зад зъбите. Сега щях да бъда възнаградена с някоя пикантна история.

Освен това вече бях започнала да долавям леко, но невидимо привличане между себе си и тази жена. Дали се дължеше на съжаление? Или пък страх? Не знаех, но бях сигурна, че някакво дълбоко заровено химично вещество в телата ни се провикваше на отдавна изчезналия си другар — или пък антидот? — у другата.

Поставих внимателно ръка на рамото ѝ и ѝ подадох носната си кърпичка. Жената ме изгледа недоверчиво.

— Не се тревожете — успокоих я. — Това са само петна от тревата.

Думите ми като че ли я разстроиха още повече. Тя зарови лице в кърпичката, а раменете ѝ се разтресоха толкова силно, та за миг си помислих, че ще се пръсне на парчета. За да ѝ дам време да се успокои — и тъй като бях доста смутена от плача ѝ, — се отдалечих малко и се вгледах в надписа на висока, порутена надгробна плоча, увенчала гроба на някоя си Лидия Грийн, „умрела“ през 1638 г. на възраст „сто трийсе и пет године“.

Тя беше зелена^[1], но сега е восъчнобяла, а за нея жалеят няколко приятели.

Замислих се, че ако Лидия беше още жива, сега щеше да е на четиристотин четирийсет и седем години и вероятно щеше да е доста интересна личност.

— Ох, каква идиотка съм!

Обърнах се и видях, че жената попива очи с кърпичката и ми се усмихва с мокро лице.

— Казвам се Ния — протегна ръка тя. — Аз съм асистентката на Рупърт.

Превъзмогнах отвращението си и за секунда стиснах лекичко пръстите ѝ. Както и подозирах, ръката ѝ беше мокра и лепкава. Веднага щом приличието ми позволи, плъзнах ръка далеч от погледа ѝ зад гърба си и я избърсах в полата си.

— Асистентка ли? — думата излезе от устата ми, преди да успея да я спра.

— Да, видях, че викарият ме помисли за съпругата на Рупърт. Но това не е вярно. Честно! Изобщо не е така.

Погледнах неволно към караваната на „Кукленият театър на Порсън“. Ния веднага проследи погледа ми.

— Ами, да... пътуваме заедно. Може да се каже, че двамата сме много привързани един към друг. Но чак пък съпрузи...

Тя за глупачка ли ме вземаше? Само преди седмица Дафи чете на глас „Оливър Туист“ на мен и на Фели и знаех със сигурност, както знаех собственото си име, че тази жена, Ния, беше Нанси, а Порсън беше Бил Сайкс. Не беше ли разбрала, че забелязах голямата синина на ръката ѝ?

— Всъщност е много весело да обикалям Англия с Рупърт. Навсякъде го разпознават. Онзи ден например изнасяхме представление в Маркет Селби, когато в пощата ни забеляза една дебела жена с шапка като саксия с цветя. „Рупърт Порсън!, изписка тя. Рупърт Порсън използва държавните пощи както всички останали!“ — Ния се засмя. — А после го помоли за автограф. Все това искат. Настояват да им напише „С най-добри пожелания от катерицата Сноди“. Рупърт винаги им рисува по две малки орехчета. Жената твърдеше, че иска автографа за племенника си, но аз знам, че не беше вярно. Когато непрекъснато пътуваш, започваш да усещаш тези неща. Винаги се разбира.

Беше се разбърборила. Ако си мълчах, след не повече от минута щеше да си каже и майчиното мляко.

— Един човек от Би Би Си казал на Рупърт, че двацет и три процента от зрителите му са бездетни домакини. Доста, а? Но във „Вълшебното кралство“ има нещо, което ти позволява да избягаш от реалността. Точно така казал на Рупърт: „силният вътрешен копнеж да избягаш“. Всеки иска да избяга, нали? В един или друг смисъл, искам да кажа.

— Всички, освен Мама Гъска — рекох аз.

Ния се засмя.

— Виж, не те будалках. Аз наистина съм Мама Гъска. Или поне когато си облека костюма. Чакай само да ме видиш — висока вещерска шапка с провиснала периферия и сребърна тока, сива перука с дълги букли и рокля с огромни поли, която изглежда така сякаш някога я е носила Майка Шиптън. Знаеш ли коя е Майка Шиптън?

Естествено, че знаех. Била е някаква стара вещица, която уж живяла през XVI в. и виждала бъдещето, като предрекла освен всичко останало и чумната епидемия, големия пожар в Лондон, самолетите, бойните кораби и че светът ще свърши през 1881 година; а също като при Нострадамус, пророчествата на Майка Шиптън бяха записани в бездарни стихове: „Огън и вода ще направят чудеса“ и други подобни. Освен това знаех, че все още има хора, които и до днес вярват, че е предрекла използването на тежка вода за създаването на атомната бомба. Аз лично не вярвах на ни една дума от пророчествата ѝ. Според мен те бяха пълна глупост.

— Чувала съм за нея — отвърнах.

— Няма значение. На нея приличам, когато се натъкмя за представление.

— Прекрасно — излъгах аз.

Ния видя, че я гледам недоверчиво.

— Какво прави добро момиче като теб на подобно място? — усмихна се тя и махна с ръка, за да опише църковния двор.

— Често идвам тук, за да мисля.

Това, изглежда, я развесели. Ния сви устни и заговори с дразнещ театрален глас.

— И за какво си мисли Флавия де Лус в чудатия стар църковен двор?

— Че иска да остане сама — сопнах се, без да целях умишлено да отговоря грубо. Просто ѝ казвах истината.

— Да останеш сама — кимна тя. Видях, че не се е обидила от острия ми тон. — Много неща могат да се кажат по този въпрос. Но и двете с теб, Флавия, знаем, че да останеш сам и да си самотен не е едно и също, нали?

Малко се оживих. Ето един човек, който, изглежда, поне е мислил върху някои от нещата, които премислях и аз.

— Така е — признах.

Последва дълго мълчание.

— Разкажи ми за семейството си — добави най-сетне Ния тихо.

— Няма много за разказване. Имам две сестри, Офелия и Дафни. Фели е на седемнайсет, а Дафи на тринайсет години. Фели свири на пиано, а Дафи чете. Татко е филателист. Изцяло е погълнат от марките си.

— А майка ти?

— Мъртва е. Загинала при злополука, когато съм била на една годинка.

— Мили Боже! — възкликна Ния. — Някой ми спомена за семейство, което живеело в огромно порутено имение наблизо: ексцентричен полковник и дъщерите му — диви като индианци. Ти не си една от тях, нали?

По изражението ми веднага разбра, че съм именно една от тях.

— О, горкото дете! Съжалявам, не исках да... нямах предвид да...

— Всичко е наред — отвърнах аз. — Всъщност положението е много по-тежко, но не ми се говори за това.

В очите ѝ видях замислен поглед: погледът на възрастен, отчаяно опитващ се да се сети за тема, на която да разговаря с дете.

— А с какво се занимаваш? Нямах ли интереси... или хобита?

— Интересувам се от химия и обичам да лепя изрезки в албуми.

— Нима? — възкликна заинтригувано Ния. — Колко хубаво! Аз също си лепях неща в албуми едно време. Картички от кутии с цигари и сухи цветя: теменужки, забравки, напръстниче, ралица; картички за Свети Валентин, стихотворения за вретеното на баба от „Списание за момичета“... колко забавно беше!

Моят албум се състоеше от три дебели лилави тома с изрезки от старите списания и вестниците, които бяха задръстили библиотеката, а после и салона в Бъкшоу, разливаха се в празните спални и по тавана, преди най-накрая да ги оставят да линейт на влажни, мухлясващи купчини в една стаичка в мазето. От страниците им внимателно бях изрязала всичко, свързано с отрови и отровители, докато албумите ми не започнаха да се пукат по шевовете от материали за личности като майор Хърбърт Роуз Армстронг — любител градинар и адвокат, който се отървал от жена си, като любящо ѝ приготвял отвари от препарат против плевели, съдържащ арсеник; Томас Нийл Крийм, Холи Харви Крипън и Джордж Чапман (колко интересно, че имената на много от великите отровители започваха с буквата „К“)^[2], които съответно със стрихнин, хиосциамин и антимон изпратили солидна армия от съпруги и други жени в гроба; Мери Ан Котън (виждате ли какво имам предвид?), която след няколко успешни опита върху прасета, отровила седемнайсет души с арсеник; Дейзи де Мелкер — южноафриканката, която обичала да отравя водопроводчици: първо се омъжвала за тях, а после се развеждала с помощта на доза стрихнин.

— Албумите с изрезки са идеално занимание за една млада дама — рече Ния. — Благовъзпитано... и въпреки това образователно.

И аз бях точно на същото мнение.

— Майка ми изхвърли моя в кофата за боклук, когато избягах от къщи — каза тя с изсумтяване, което, ако не бе сподавила, щеше да излезе като кикот.

— Избягала си от къщи? — попитах аз.

Този факт ме заинтригува почти толкова, колкото и напръстничетата в хербария ѝ, от които, доколкото си спомнях, се извличаше алкалоидът дигиталин. Със задоволство си спомних за няколкото пъти, когато в лабораторията си накиснах в алкохол листата от напръстниче, откъснати от зеленчуковата градина, и наблюдавах образуването на тънките лъскави иглички от кристали и прекрасния смарагдов разтвор, който се образува, след като ги разтворих в хидрохлоридна киселина и добавих вода. Утаената смола, разбира се, можеше да възвърне първоначалния си зелен цвят с помощта на сярна киселина, да добие светлочервен цвят с бромни пари и отново да стане смарагдовозелена като се добави вода. Вълшебно! Веществото,

естествено, беше смъртоносна отрова и като такава беше много по-интересно от колекция стари копчета и „Списание за момичета“.

— Аха — отвърна Ния. — До гуша ми дойде да пера, суша, мета и да бърша прах, а и да слушам как съседите повръщат; омръзна ми да лежа нощем в леглото и да се ослушвам за препускащия по паважа кон на принца.

Ухилих се.

— Рупърт, разбира се, промени всичко — продължи Ния. — Каза ми: „Ела с мен до портите на Диарбекир. Ела с мен в Ориента и аз ще те направя принцеса. Ще те обсия с коприна и диаманти, големи колкото зелки.“

— Наистина ли е казал това?

— Не. Всъщност ми рече: „Проклетата ми асистентка избяга. Ела с мен в Лайм Реджис за събота и неделя и ще ти дам една гвинея, три пъти храна на ден и спален чувал. Ще те науча на изкуството на илюзията“, а аз бях достатъчно глупава да си помисля, че говори за куклите.

Преди да успее да я попитам за повече подробности, тя скочи и изтупа полата си.

— Като стана въпрос за Рупърт, най-добре да отидем и да видим какво правят с викария. В залата е ужасно тихо. Според теб дали вече са успели да се избият?

Роклята ѝ на цветя се полюшваше грациозно измежду надгробните плочи и аз се затътрих след Ния.

Вътре, викарият стоеше по средата на залата. Рупърт се бе качил на платформата — сцената — и стоеше с ръце на хълбоците. Дори да бе излязъл на бис в театър „Олд Вик“, осветлението нямаше да е толкова драматично. Сякаш изпратен от съдбата, неочакван слънчев лъч светеше през витража в дъното на залата и центърът на златистия му сноп падаше точно върху вдигнатото лице на Рупърт. Той зае поза и от устата му се изля цитат от Шекспир:

*„Аз знам, че тя ме мами, и все пак
във клетвите ѝ вслушвам се, защото
желая да ме смята за новак
във тънките игри на обществото.“*

*Тъй, мислейки, че тя ме чувства млад,
макар да знам, че знае възрастта ми,
аз вярвам уж на нейния похват,
а тя — на моите старчески измами.“^[3]*

Както викарият беше споменал, акустиката в залата е забележителна. Викторианските строители са изградили вътрешността ѝ под формата на раковина от заоблени, полирани дървени панели, които усилваха и най-слабия шум: усещането беше сякаш стоиш във вътрешността на цигулка „Страдивариус“. Топлият, сладък като мед глас на Рупърт изпълваше залата и потапяше всички ни в приказната ѝ акустика:

*„Защо не можем възраст и лъжи
един на друг да си признаем ние?
Но любовта край правдата кръжи,
а старостта годинките си крие.
И лъжем се взаимно тя и аз
и всичко по вода е между нас.“*

— Чувате ли ме добре, отче?

Магията изчезна веднага. Сякаш Лорънс Оливие бе казал: „Проба! Проба! Едно... две... три...“ по средата на монолога „Да бъдеш, или да не бъдеш“.

— Великолепно! — възкликна викарият.

Това, което най-много ме изненада в декламацията на Рупърт, беше, че схващам какво казва. Заради едва доловимата пауза в края на всеки стих и неповторимия начин, по който илюстрираше смисловите нюанси с дългите си бели пръсти, разбирах думите. До последната.

Те сякаш се бяха просмукали през кожата ми чрез осмоза и докато ме заливаха, чувах огорчените думи на старец към много помладата му любима.

Хвърлих поглед към Ния. Тя бе поставила ръка на шията си.

В кънтящата сред дървото тишина, която последва, викарият стоеше неподвижно сякаш бе издялан от черен и бял мрамор.

Ставах свидетел на нещо, което не всички разбирахме.

— Браво! Браво!

Свитите ръце на викария изведнъж се задвижиха в поредица от ехтящи гръмотевични ръкопляскания.

— Браво! Сонет сто трийсет и осем, ако не греша. Който, по мое скромно мнение, никога не е бил изпълняван толкова прекрасно.

Рупърт определено се изпъчи гордо.

Навън слънцето се скри зад облак. Златният лъч угасна и в следващия миг отново бяхме просто четирима души в сумрачна и прашна зала.

— Прекрасно — каза Рупърт. — Залата е много подходяща.

Той прекоси сцената тежко и започна да слиза непохватно по тесните стъпала, подпрял разперените пръсти на ръката си върху стената за опора.

— Внимавай! — предупреди го Ния и се приближи бързо към него.

— Махай се! — сопна ѝ се той и я изгледа свирепо. — Мога да се справя и сам.

Тя се закова на място — сякаш я беше зашлевил през лицето.

— Ния си мисли, че съм дете — засмя се Рупърт в опит да обърне сцената на шега.

Но по убийствения поглед на Ния виждах, че на нея никак не ѝ е смешно.

---

[1] Грийн (green — англ.) зелен. — Бел.прев. ↑

[2] На английски език изброените имена се изписват с буквата „С“ — Бел.прев. ↑

[3] Сонет 138, Уилям Шекспир, превод — Валери Петров. — Бел.прев. ↑

ТРИ

— В такъв случай — каза ведро викарият и потри ръце сякаш нищо не се бе случило, — се договорихме. С какво да започнем? — Той погледна жизнерадостно първо него, после нея.

— Да разтоварим караваната — отвърна Рупърт.

— Може ли да оставим реквизита тук до началото на представлението?

— Разбира се... разбира се... — рече викарият. — В енорийската зала ще е на сигурно място като в дом, може би дори и на малко по-сигурно.

— После някой ще трябва да погледне караваната... и ще се наложи да отседнем някъде за няколко дни.

— Оставете това на мен — каза викарият. — Ще уредим нещо. Хайде, да запретваме ръкави и да се залавяме за работа. Ела, Флавия, сигурен съм, че ще намерим нещо, с което да оползотворим специалните ти дарби.

Нещо, с което да оползотворят специалните ми дарби ли? Някак си се съмнявах, че това е възможно — освен ако не искаха да им помогна с разкриването на убийство чрез отрова, тъй като това беше основният ми талант.

Но понеже още не ми се прибираще у дома в Бъкшоу, лепнах на лицето си най-хубавата си усмивка на момиче скаут (оттеглило се) и последвах викария, Рупърт и Ния навън в двора.

Рупърт отвори задната врата на караваната и аз за пръв път надникнах в живота на пътуващ актьор. Сумрачната вътрешност на остина бе прекрасно обзаведена с шкафове от лакирано дърво, с чекмеджета, наместени плътно едно до друго от всички страни: като кутиите с обувки в хубаво ателие на обушар, където всяко чекмедже се изваждаше отделно. По пода на караваната бяха натрупани по-големи кутии — всъщност дървени контейнери — с дръжки от въжета в краищата, с чиято помощ се издърпваха и пренасяха там, където трябваше да бъдат оставени.

— Рупърт е изработил всичко това собственоръчно — каза гордо Ния. — Чекмеджетата, сгъваемата сцена, осветлението... направил си прожекторите от стари кутии от боя, нали Рупърт?

Той кимна разсеяно, докато преместваше сноп железни тръби.

— И това не е всичко. Направил е кабелите, реквизита, нарисувал е фона, изработил е куклите... всичко... с изключение на това, разбира се.

Ния сочеше към голям черен сандък с кожена дръжка и дупки отстрани.

— Какво има там? Животно ли?

Тя се засмя.

— Нещо още по-интересно. Това е гордостта на Рупърт: магнетофон. Поръча си го от Америка. Доста скъп е, уверявам ви. И въпреки това излиза по-евтино, отколкото да наемеш оркестъра на Би Би Си!

Рупърт вече беше започнал да изважда със сумтене сандъци от остина. Ръцете му бяха като пристанищни кранове — вдигаха кутиите, обръщаха ги... вдигаха ги и ги обръщаха, докато накрая почти всичко от вътрешността не бе натрупано отстрани на тревата.

— Нека ви помогна — предложи викарият и грабна една от въжените дръжки на черен сандък с формата на ковчег, с изписана с бяло върху капака думата „Галигант“, а Рупърт хвана другата дръжка.

Ния и аз пренесохме по-леките предмети и след половин час всичко беше натрупано пред сцената в енорийската зала.

— Чудесно! — Викарият изтупа праха от ръкавите на сакото си. — Браво на нас. А сега, ще ви бъде ли удобно да изнесете представлението в събота? Да видим... днес е четвъртък... и така ще имате един ден повече за подготовка, както и време да поправят караваната ви.

— Добре звучи — отвърна Рупърт.

Ния кимна, макар нея никой да не я беше питал.

— Значи в събота. Ще помоля Синтия да размножи листовки на хектографа и да ги разнесе по магазините утре... и да остави по няколко купчинки на стратегически места. Много е добра в тези работи.

От многобройните фрази, с които бих описала Синтия Ричардсън, „много добра“ не беше никак подходяща; „чудовище“, от

друга страна, напълно и подхождаше.

Все пак ставаше въпрос за Синтия с мишето лице, която веднъж ме хвана да се промъквам на пръсти до олтара в „Свети Танкред“ с един от бръсначите на татко в ръка, за да изстържа проба от синия кобалтов оксид от един средновековен витраж. Кобалтовият оксид представляваше нечиста арсенова основа на кобалта, приготвяна чрез печене, която занаятчиите от Средновековието използвали, за да рисуват върху стъкло, а аз умирах да изследвам веществото в лабораторията си, за да определя доколко художниците са успели да се справят с важната стъпка по отстраняване на желязото от него.

Синтия ме хвана, напляска ме на място и използва (според мен неправомерно) стоящия наблизо екземпляр от „Древни и съвременни химни“ (Стандартно издание).

— Стореното от теб, Флавия, не заслужава похвали — каза татко, когато му съобщих за тази несправедливост. — Съсипала си новия ми бръснач.

Трябваше да призная обаче, че Синтия много я биваше да организира разни неща, ала пък в това са били добри и надзирателите с камшици, наблюдавали строежа на пирамидите. Ако обаче имаше човек, способен да разнесе листовки от единия до другия край на Бишъпс Лейси за три дни, то това беше Синтия Ричардсън.

— Чакайте малко! — възкликна викарият. — Хрумна ми великолепно идея! Кажете какво мислите. Защо да не изнесете две представления вместо едно? Не съм специалист по куклен театър, знам, че си има някои ограничения и така нататък, но защо не изнесете едно представление в събота следобед за децата и второ в събота вечерта, когато повечето възрастни ще са свободни и ще могат да дойдат?

Рупърт не отговори веднага, а потри брадичка замислено. Дори и аз разбрах веднага, че две представления означават два пъти повече приходи.

— Ами... — отвърна той най-накрая. — Бихме могли, само че ще трябва да изнесем една и съща пиеса...

— Чудесно! — прекъсна го викарият. — В такъв случай каква ще е програмата?

— Ще започнем с кратка музикална увертюра — отвърна Рупърт. — Нов номер, върху който работя. Още никой не го е гледал и така ще

имаме възможност да го пробваме. После ще изиграем „Джак и бобеното стъбло“. И малки, и големи пълнят залите за тази пиеса. Класическа е и е много популярна.

— Прекрасно! — каза викарият. Той извади сгънат лист хартия и къс молив от вътрешния си джоб и си записа нещо. — Какво ще кажете за това? — попита той тържествено и с доволно изражение прочете написаното: Направо от Лондон!

— Надявам се, че ще ми простите малкото преувеличение и удивителния знак — прошепна той на Ния.

Кукленият театър на Порсън
(С ръководител прочутия Рупърт Порсън от телевизия Би Би Си)

Програма

I. Музикална интерлюдия

II. „Джак и бобеното стъбло“

(Първата част ще бъде представена за пръв път пред публика; за пиесата критиката твърди, че се харесва и на малки, и на големи.)

Събота, 22 юли, Енорийската зала на църквата „Свети Танкред“

Бишъпс Лейси

Представления в 14,00 и 19,00 часа, точно!

— ... иначе ще се влачат часове наред — добави викарият. — Ще накарам Синтия да направи скица на малка фигурка, закачена на конци, която да сложим върху листовката. Тя е изключително талантива художничка — не че има много възможности да се изразява творчески — о, Боже, пак бръщолевя. Най-добре да се заема с обажданията по телефона.

И при тези думи той излезе.

— Странна птица — отбеляза Рупърт.

— Добър човек е — казах. — Животът му е много тъжен.

— Ах, разбирам какво имаш предвид. Погребенията и всичко останало — отвърна Рупърт.

— Да. Погребенията и всичко останало — повторих, но всъщност си мислех повече за Синтия.

— Къде е мрежата? — попита Рупърт внезапно.

За миг не разбрах какво иска. Явно съм изглеждала особено невежа.

— Мрежата — рече ми пак. — Токът. Електрическото табло. Но едва ли знаеш къде точно се намира.

По една случайност знаех. Само преди няколко седмици бях принудена да стоя зад кулисите с госпожа Уити, за да ѝ помогна да дръпне огромните лостове на античното електрическо табло, докато начинаещите ѝ ученички по балет се препъваха по сцената за рецитала си „Златните ябълки на Слънцето“, в който Помона (Дирдри Скидмор, облечена с мрежа против комари) увещаваше не особено въодушевения Хиас (изчервения Джералд Планкет с импровизиран клин, скроен от стари зимни наполеонки), като му подаваше един след друг безброй плодове от папиемаше.

— Отдясно на сцената — казах аз. — Зад черната странична завеса.

Рупърт примигна веднъж — два пъти, изгледа ме остро и закуцука обратно нагоре по тесните стъпала към сцената. За кратко чувах мърморенето му, прекъсвано от металното тракане при отварянето и затварянето на таблото и включването и изключването на копчета.

— Не му обръщай внимание — прошепна Ния. — Винаги е нервен от мига, в който договори представлението, до падането на завесата накрая. След това е наистина приятен.

Докато Рупърт чоплеше по електрическото табло, тя започна да развързва няколко снопа гладки дървени летви, завързани стегнато с кожени ремъци.

— Това е сцената — каза ми Ния. — Всичко се съединява с болтове и гайки. Рупърт я е проектирал и изработил съвсем сам. Гледай да не си прищипеш пръстите.

Бях се приближила да ѝ помогна с по-дългите летви.

— Мога да се справя и сама, благодаря ти — продължи тя. — Правила съм го стотици пъти, мога да напиша и наръчник с инструкции. Нужни са двама само за да вдигнат пода.

Зад гърба ми се чу шумолене, при което се обърнах. На вратата стоеше викарият с доста притеснено изражение.

— Опасявам се, че нося лоши новини. Госпожа Арчър ми каза, че Бърт е заминал за Лондон на обучение и ще се върне чак утре, а и никой не ми отговаря от фермата Кълвърхаус, където се надявах да ви настаня. Но пък госпожа И. не вдига телефона, когато е сама вкъщи. Ще дойде да донесе яйца в събота, ала тогава вече ще е твърде късно. Бих ви предложил дома си, само че Синтия ми напомни строго, че боядисваме стаите за гости: леглата са извадени в коридорите, скриновете задръстват площадките на стълбището и така нататък. Влудяваща работа.

— Не се притеснявайте, отче — отвърна Рупърт от сцената.

Подскочих стреснато. Бях забравила, че е там.

— Ще си направим лагер тук в двора. В караваната имаме здрава палатка с вълнени рогозки и гумени шалтета, малък газов котлон и консерви с боб за закуска. Добре ще се разположим.

— Ако зависеше само от мен... — започна викарият.

— О, знам какво си мислите — вдигна пръст Рупърт.

— Не бива да позволяваме на цигани да си правят бивак сред гробовете. От уважение към покойниците и така нататък.

— Е, в думите ви може би има известна доза истина, но...

— Ще се настаним в някой празен ъгъл. Така няма да оскверняваме гробището. Няма да ни е за пръв път да спим в църковен двор, нали, Ния?

Тя се изчерви леко и се направи, че разглежда съсредоточено нещо на пода.

— Е, значи се разбрахме — рече викарият. — Нямаме кой знае какъв избор, нали? Освен това е само за една нощ. Какво пък толкова. О, Боже! — възкликна той, когато погледна часовника си. Как само *fugit tempus*! Обещах на Синтия да се върна веднага. Днес ще вечеряме по-рано. В четвъртък винаги вечеряме по-рано заради репетицията на хора. Бих ви поканил да се присъедините към нас, но...

— Няма нужда — прекъсна го Рупърт. — Достатъчно ви се натрапихме за днес, отче. Освен това, ако искате вярвайте, но Ния приготвя невероятни яйца с бекон на открит огън в църковни дворове. Ще се наядем като корсикански бандити и ще спим като трупове.

Ния седна прекалено внимателно на един неотворен сандък и изведнъж видях, че изглежда изтощена. Около очите ѝ толкова бързо се бяха образували тъмни кръгове, сякаш бяха буреносни облаци, преминаващи пред луната.

Викарият потри брадичка.

— Флавия, скъпа — обърна се той към мен, — хрумна ми великолепно идея. Защо не дойдеш утре рано сутринта, за да ни помогнеш? Сигурен съм, че „Кукленият театър на Порсън“ ще се зарадва много на помощта ти. Утре трябва да посетя няколко болни на легло, както и срещата на църковното дружество — добави викарият.

— Можеш да бъдеш мой *locum tenens*, така да се каже. Покажи енорията на нашите гости, освен че ще изпълняваш ролята на управител и общ работник.

— С удоволствие — отвърнах аз и направих почти незабележим реверанс.

Ния поне ме дари с усмивка.

Навън в църковния двор вдигнах Гладис, верния си велосипед, от високата трева и миг по-късно вече летяхме по облените от слънцето улички към Бъкшоу.

ЧЕТИРИ

— Здравейте на всички — казах на гърба на Фели, след като се промъкнах незабележимо в салона.

Без да извърща поглед от огледалото, в което се взираше, сестра ми погледна отражението ми в набразденото с годините стъкло.

— Този път ще си изпатиш — закани се тя. — Татко те търси цял следобед. Току-що говори по телефона с полицай Линет в селото. Трябва да призная, че изглеждаше доста разочарован, задето не са извадили подгизналия ти труп от езерото с патиците.

— Откъде знаеш, че не са? — попитах я предизвикателно. — Откъде знаеш, че не съм призрак, върнал се да те тормози, докато те вкара в гроба?

— Защото обувките ти са развързани, а носът ти тече — вдигна глава от книгата си Дафи. Четеше „Вечната Амбър“ за втори път.

— За какво става въпрос в книгата? — попитах аз, когато я четеше за пръв път.

— За мухи, хванати в кехлибар^[1] — отвърна Дафи със самодоволна усмивка и аз си казах, че трябва да я прочета. Обожавам книги за природните науки.

— Няма ли да ме питате къде бях? — Умирах си да им разкажа за „Кукленият театър на Порсън“ и за Ния.

— Не — отвърна Фели и попипа брадичката си, преди да се наведе и да я разгледа по-отблизо. — Никой не се интересува какво правиш. Ти си като нежелано куче.

— Не съм нежелана — рекох.

— О, напротив! — изсмя се неумолимо Фели. — Посочи един човек в къщата, който те иска, и аз ще ти подаря морско свинче. Хайде, посочи един.

— Хариет! Хариет ме е искала, иначе нямаше да ме роди.

Фели се обърна и се изплю на пода. Наистина се изплю!

— Ако искаш да знаеш, плужек такъв, Хариет изпадна в тежко умопомрачение веднага след твоето раждане.

— Ха! Хванах те! Нали ми каза, че съм била осиновена.

Вярно беше. Винаги когато Дафи и Фели искаха да ме изкарат извън нерви, започваха да твърдят, че съм осиновена.

— Осиновена си — отвърна Фели. — Татко и Хариет се бяха съгласили да те осиновят още преди да се родиш. Но когато истинската ти майка те родила, те дали погрешка на други хора, на една двойка в Източен Кент, доколкото си спомням. За съжаление те те върнали. Разправяха, че за пръв път в двестагодишната история на приюта някой е върнал бебе, защото не му харесвало.

Хариет също не се привърза към теб, след като те донесоха у дома, ала вече бяха подписали документите, а настоятелството на болницата отказа да те приеме за втори път. Никога няма да забравя деня, в който дочух как Хариет казва на татко в стаята си, че не може да обича подобно скимтящо същество с лице на плъх. Но какво можеше да направи тя? Направи онова, което всяка нормална жена би направила при тези обстоятелства. Изпадна в тежка депресия, от която като че ли никога не излезе. Още беше умопомрачена, когато падна — или пък дали не е скочила? — от онази планина в Тибет. Татко винаги е обвинявал теб за смъртта ѝ. Нима не го знаеш?

Стаята стана студена като лед, а аз изведнъж се вцепених от глава до пети. Отворих уста да кажа нещо, но установих, че езикът ми е изсъхнал и се е съсухрил до извито парче кожа. Очите ми се напълниха с парещи сълзи и избягах от стаята.

Ще ѝ кажа аз на тази проклета свиня Фели. Така щях да я оплета, че щеше да се наложи да наемат моряк да развърже възлите до погребението ѝ.

В Бразилия расте едно дърво *Carica digitata*, което местните наричат чамбуру. Според тях то е толкова отровно, че дори само да спиш под клоните му, ще получиш първо гнойни рани, последвани рано или късно от прекрасна мъчителна смърт.

За късмет на Фели *Carica digitata* не растеше в Англия. За мой късмет обаче тук растеше див магданоз, по-известен като бучиниш. Всъщност знаех една ниска и блатиста част в ливадата на Ситън, на по-малко от десет минути от Бъкшоу, където в момента имаше от него. Можех да отида и да се върна преди вечеря.

Наскоро бях обновила бележките си за кониина — активното вещество в растението. Щях да го извлека чрез дестилация с каквато

основа имах под ръка — може би с малко натриев бикарбонат, който държах в лабораторията си въпреки обилната му готварска употреба от страна на госпожа Малит. После чрез замразяване щях да отстраня пъстрите люспи от кристалчетата на по-слабия конхидрин. А полученият почти чист кониин щеше да има сладък мускусен аромат и щеше да ми е нужна по-малко от капка от маслото, за да се разплатя.

Тревожност, повръщане, конвулсии, мехури по устата, ужасяващи спазми — броях на пръсти най-зрелищните странични ефекти, докато вървах.

*„Свещен цианид,
бързо действащ арсеник,
капвам ги в супата.
Ще извадя траурните дрехи,
ще повикам гробарите
и ще видят те какво става,
когато Флавия де Лус си отмъщава!“*

Думите отекваха обратно към мен от високия изрисуван таван на вестибюла и тъмната лакирана ламперия на галериите горе. Като изключим факта, че не се споменаваше за отровния бучиниш, това стихче, което бях съчинила по съвсем различен повод, изразяваше идеално чувствата ми в момента.

Изтичах по черно-белите плочки и изкачих витото стълбище до източното крило на къщата. Крилото на Тар, както го наричаха, бе кръстено на Таркуин де Лус, един от старите чичовци на Хариет, обитавали имението преди нас. Чичо Тар прекарал по-голямата част от живота си заключен във великолепна викторианска химична лаборатория в най-югоизточния край на имението и изследвал „трохичките на Вселената“, както бе написал в едно от многобройните си писма до сър Джеймс Джийнс, автор на „Динамична теория за газовете“.

Точно под лабораторията, в Дългата галерия, имаше маслен портрет на чичо Тар. На него той гледаше през микроскоп със стиснати устни и сбърчено чело, сякаш някой със статив, палитра и кутия с бои бе нахълтал грубо, точно когато щял да открие елемента „делусий“.

Изражението му недвусмислено гласеше „Изчезвай. Изчезвай и ме остави на мира!“

И художникът бе изчезнал, както впоследствие и чичо Тар.

Лабораторията и всичко в нея принадлежеше на мен вече от няколко години. Тук, горе, не идваше никой, което беше още по-хубаво.

Бръкнах в джоба си и извадих ключа и нещо бяло полетя на пода. Кърпичката, която дадох на Ния в двора на църквата, все още беше леко влажна на пипане.

Спомних си как изглеждаше Ния, когато я видях за пръв път — просната по очи на загладена от времето надгробна плоча, с разпиляна като червено море коса и с горещи сълзи, капещи в праха.

Всичко си дойде на мястото с щракване. Разбира се!

Отмъщението щеше да почака.

С малка ножичка за нокти, която бях отмъкнала от тоалетката на Фели, изрязах четири влажни колелца от кърпичката, като внимавах да не хвана зелените петна от трева, с които я бях изцапала, от двата противоположни края по диагонал — местата, с които Ния бе избърсала сълзите си.

Хванах парчетата с пинцета и ги натъпках в епруветка, в която после сипах със спринцовка трипроцентов разтвор на сулфосалицилова киселина, за да се утаят протеините. Това беше така нареченият тест на Ерлих.

Докато работех, си мислех със задоволство как великият Александър Флеминг бе променил света, когато по една случайност кихнал в стъкленица с клетъчна култура. Ето този вид наука ми бе на сърцето. Кой всъщност можеше да се закълне, че никога не е кихнал в стъкленица с клетъчна култура? Можеше да се случи на всеки. Случвало се бе и на мен.

След като кихнал, невероятно наблюдателният Флеминг забелязал, че бактериите в стъкленицата се отдръпват ужасени от капчиците слюнка. Не след дълго той успял да изолира един протеин в сополите си, който прогонвал бактериите, както куче с пяна по устата прогонва крадци. Нарекъл го пизозим и точно за него в момента тествах кърпичката.

За щастие дори в разгара на лятото необитаваните коридори и стаи в Бъкшоу бяха студени и влажни като гробница. Стайната

температура в източното крило, където се намираше лабораторията ми — въпреки парното, монтирано от враждуващи братя в западното крило на някога разделената на две по политически причини къща, — никога не се покачваше над 15°C; за мой късмет това беше точно температурата, при която лизозимът се утаява при добавянето на сулфосалицилова киселина.

Гледах като хипнотизирана как започна да се образува було от кристали, чиито малки бели люспички се спускаха нежно надолу, сякаш бях уловила в епруветката миниатюрна зима.

След това запалих спиртната лампа и внимателно загрях колба с вода до 21°C. Не ми отне много време. Когато термометърът показва, че водата е готова, потопих дъното на епруветката в топлата баня и внимателно я разклатих.

Щом образувалата се утайка се разтвори, ахнах от задоволство.

— Флавия! — Далечният глас на татко долетя в лабораторията.

След като бе преминал през вестибюла, бе се изкачил по витото стълбище, бе влязъл в източното крило и бе прелетял по дългия коридор до най-югоизточната му точка, сега гласът се стрелна през затворената врата отслабнал и толкова тъничък, сякаш бе долетял до Англия чак от Северния полюс.

— На вечеря — стори ми се, че вика той.

— Крайно дразнещо е — каза татко.

Седяхме около дългата маса в трапезарията — татко начело, Дафи и Фели от двете му страни, а аз в далечния край, на нос Хорн.

— Крайно дразнещо е — повтори — да седиш и да слушаш как дъщеря ти си признава, че е изразходила всичкия ти одеколон за проклет химичен експеримент.

Независимо дали отричах, или признавах вината си, татко винаги се дразнеше еднакво. Просто не можех да спечеля. От опит знаех, че е най-добре да си мълча.

— По дяволите, Флавия, тъкмо си купих проклетото шише. Не мога да отида в Лондон в тази жега и да воня на развалена свинска плешка, нали?

Татко се изразяваше най-красноречиво, когато беше ядосан. Бях отмъкнала шишето с одеколон „Роджър & Галет“, за да напълня един

пулверизатор, с който се наложи да напръскам къщата след експеримент с хидроген сулфид, объркал се зрелищно.

Поклатих глава.

— Съжалявам — рекох с хрисим поглед и попих око със салфетката си. — Бих ти купила нов, но нямам пари.

Като ламаринена патица на стрелбище Фели ме гледаше свирепо от другия край на дългата маса с мълчаливо презрение. Дафи бе забила нос в книга на Вирджиния Улф.

— Но мога да ти направя нов — продължих ведро. — Одеколонтът всъщност съдържа само етанол, масла от цитрусови плодове и градински подправки. Ще помоля Догър да ми набере розмарин и лавандула, а от госпожа Малит ще взема портокали и лимони...

— Нищо подобно няма да правиш, Флавия — прекъсна ме госпожа Малит, която влетя, съвсем буквално, в трапезарията, като бутна вратата с едрото си бедро и остави голям поднос на масата.

— О, не! — чух Дафи да прошепва на Фели. — Пак има „Трепетлика“.

„Трепетликата“, както го наричахме, беше десерт, измислен лично от госпожа Малит, който, доколкото бях успяла да видя, се състоеше от зелено желе на бучки, намазано обилно със сметана и украсено със стръкчета мента и други разнообразни останки от зеленчуци.

Десертът потрепваше гнусно от време на време като огромен кръвожаден градински плужек. Потръпнах.

— Апетитно — рече татко. — Колко апетитно изглежда.

Той говореше иронично, но антените на госпожа Малит някак си не бяха настроени да улавят сарказъм.

— Знаех си, че ще ви хареса — отвърна тя. — Тъкмо тази сутрин казвах на моя Алф: „Полковникът и момичетата отдавна не са хапвали от вкусните ми желета. Те винаги коментират желетата ми — това беше самата истина, — а аз обичам да им ги приготвям“.

Фели изсумтя като пътник с морска болест на перилата на „Куин Мери“, прекосяващ Атлантическия океан през ноември.

— Хапвайте, милички — добави госпожа Малит невъзмутимо. — Много е полезен.

Татко ме прикова с поглед. Макар както винаги да бе донесъл на масата най-новия брой на списание „Филателия“, само го беше отворил и не го четеше. Баща ми бе запален, да не кажа фанатичен, колекционер на пощенски марки и посвещаваше цялото си време на взирание през лупа в безкраен куп от малки цветни портрети и пейзажи. Но сега не гледаше марки, а мен. Това не вещаеше нищо добро.

— Къде беше цял следобед? — попита той.

— В църквата — отвърнах веднага превзето, а както се надявах, и малко набожно. Бях ненадмината в празните приказки за отклоняване на вниманието.

— В църквата ли? — Изглеждаше доста изненадан. — Защо?

— Помагах на една жена. Караваната ѝ се счупи.

— Аха — каза татко и си позволи да извие устни с половин милиметър в усмивка. — И съвсем случайно се озова там, за да предложиш услугите си на автомонтъор.

Дафи се ухили, забила нос в книгата си, и веднага разбрах, че слуша с огромно удоволствие как ме унижават. Фели, трябва да ѝ го призная, изглеждаше напълно погълната да лъска ноктите си в бялата си копринена блуза.

— Жената участва в пътуващ куклен театър — отвърнах аз. — Викарият ги покани, имам предвид Рупърт Порсън и Ния, така се казва жената, да изнесат представление в енорийската зала в събота и помоли да им помогна.

Татко се отпусна едва забележимо. Викарият беше един от малкото му приятели в Бишъпс Лейси и едва ли щеше да откаже на молбата му за помощ.

— Рупърт го дават по телевизията — осмелих се да продължа аз. — Всъщност бил доста известен.

— Не и сред моите познати — отвърна татко, погледна ръчния си часовник и бутна стола си назад.

— Осем часът. Четвъртък е — заяви той.

Нямаше нужда да обяснява. С Дафи и Фели станахме безмълвно и покорно отидохме в салона в нестройна колона.

В четвъртък вечер в Бъкшоу се слушаше радио. Неотдавна татко бе заявил, че трябва да прекарваме повече време заедно като семейство и затова вечерта за групово слушане на радио бе добавена към редовните лекции, които ни изнасяше всяка сряда. Тази седмица щяха

да пускат великолепната Пета симфония на Лудвиг ван Бетовен, или „Лури“, както го наричах, когато исках да вбеся Фели. Веднъж тя ми каза, че на първата отпечатана партитура малкото име на Бетовен било изписано като „Луи“.

„Луи Бетовен“ ми звучеше повече като името на някой от второстепенните гангстери във филм на Едуард Робинсън — човек с жълтеникаво лице, надупчено от белези от шарка, страховит тик и автомат „Томпсън“ в калъф за цигулка.

„Я изсвири онова парче «Лунната соната» на Луи Б.“, изсъсках с дрезгавия си глас на мафиот и се разхождах из стаята, докато тя се упражняваше на пианото. Миг по-късно вече бягах колкото ме държат краката, Фели ме следваше по петите, а по пода бавно се сипеха листове от партитура.

Сега сестра ми се наместваше в артистична поза на канапето като филмова звезда. Дафи седна странично на един твърде бухнал фотьойл с провесени крака през облегалката.

Татко пусна радиото и седна на обикновен дървен стол с изправен гръб. Докато приемникът загряваше, направих стойка на ръце, прекосих стаята така, спуснах се на пода с кръстосани крака като Буда и си придадох енигматично изражение.

След дълга и отегчителна въвеждаща реч, която като че ли щеше да се проточи до следващия век, Петата симфония най-сетне започна.

Та-да-да-да.

Подпрях брадичка с длани, облегнах лакти на коленете си и се потопих в музиката.

Татко ни бе казал, че музикалната култура е от изключителна важност за образованието на всяка почтена жена. Това бяха точните му думи, а аз бях установила, че има музика, подходяща за размисли, музика за писане и музика за почивка.

С притворени очи обърнах лице към прозорците. От мястото си на пода виждах двата края на терасата, отразени в стъклото на френските врати, които бяха отворени, и освен ако очите не ме лъжеха, навън нещо помръдна: покрай прозореца мина тъмен силует.

Не се осмелих обаче да скоча и да надникна. Татко държеше да слушаме задълбочено. Дори ако започнех да си тактувам с пръста на крака, веднага щях да се сблъскам със заплашителен поглед и обвинително размахан пръст.

Приведох се леко напред и видях как мъж, облечен изцяло в черно, сядна на пейката под розовите храсти. Той се облегна назад със затворени очи, заслушан в музиката, която се лееше през отворената врата. Беше Догър.

Той бе довереникът на татко: градинар, шофьор, камериер, управител на имението и общ работник. Както съм казвала и преди — Догър можеше всичко.

След като прекарал известно време в лагер за военнопленници, нещо у него се бе пречупило: нещо, което от време на време разкъсваше мозъка му с неопишуема жестокост като кръвожаден звяр и след това го оставяше разтреперан и изтощен.

Но тази вечер Догър беше спокоен. Беше се облякъл за симфонията с тъмен костюм и военна вратовръзка, а обувките му бяха лъснати до блясък. Седеше неподвижно на пейката под розите със затворени очи и вдигнато нагоре лице като на някой от доволните коптски светци, които бях виждала на страниците, посветени на изобразителното изкуство, в списание „Кънтри Лайф“, тъй като прелялата му коса бе озарена отзад от неземаен лъч на залязващото слънце. Стана ми приятно, че е там.

Протегнах се доволно и насочих внимание обратно към Бетовен и могъщата му Пета симфония.

Макар да беше велик музикант и невероятен композитор на симфонии, той често се провалял неопишуемо на финала. Пета симфония беше прекрасен пример за това.

Доколкото си спомнях финала на творбата, *allegro*, композиторът явно го е написал, докато е бил в състояние, в което не е знаел кога да сложи край.

Та... да... да-да-да — и си мислиш, че произведението свършва.

Но не...

ДА, да, да, да, да, да, да, да, да, да, да... ДА да.

Ставаш, протягаш се и си мислиш с възхищение каква удивителна музикална творба си чул току-що и изведнъж:

Да да. Да да. Да да. И така нататък. Да да.

Беше като листче хартия, залепнало на пръста, което не можеш да отърсиш. Проклетата мелодия се вкопчваше в живота като мекотело.

Помнех, че някои от симфониите на Бетовен си имаха имена: „Героична“, „Пасторална“ и така нататък. Тази е трябвало да я кръстят „Вампирската“, защото просто отказваше да легне и да умре.

Но като изключим протяжния финал, обожавах Пета симфония, а най-много в нея ми харесваше това, че ми се струваше като музика за тичане.

Представях си как тичам с разперени ръце и ги въртя като мелница под топлите слънчеви лъчи, огрели хълма Гудгър, описвам зигзагообразна линия, вятърът развява опашките ми назад, а аз пея Петата симфония с цяло гърло.

Приятният ми блян бе прекъснат от гласа на татко:

— Започва втората част, *andante con moto* — обясняваше той силно. Татко винаги обявяваше имената на частите с глас, подхождащ повече за строеж, отколкото за салона. — Това означава „с умерен ход, с движение“ — добави той и се облегна назад на стола. За момента беше изпълнил задълженията си.

Изразът ми се струваше абсурден: как бе възможно да вървиш с умерен ход без движение? Противоречеше на законите на физиката, но пък композиторите не бяха като останалите хора.

Повечето например бяха мъртви.

При мисълта за мъртъвци и гробища се сетих за Ния.

Ния! Почти бях забравила за нея. Татко ме извика за вечеря тъкмо когато довършвах химичния тест. Спомних си леката мъгла от плуващи люспички в епруветката и вълнуващата новина, която носеха.

Освен ако не бях допуснала някаква сериозна грешка, Мама Гъска беше бременна.

---

[1] Amber (англ.). — Кехлибар. — Бел.прев. ↑

ПЕТ

Зачудих се дали знае. Още преди да стане разплакана от надгробната плоча, бях забелязала, че Ния не носи венчална халка. Не че това означаваше нещо: дори майката на Оливър Туист не е била омъжена.

Но по роклята ѝ имаше прясна кал. Макар да бях отчела този факт с някаква частица от съзнанието си, досега не се бях замисляла за него.

Сега, след като се замислих обаче, ми се стори очевидно, че тя се бе изпишкала в двора на църквата. Тъй като не беше валяло, прясната кал по подгъва на роклята ѝ показваше, че е отишла до тоалетна, при това набързо, далеч от погледите в северозападния ъгъл зад купчината пръст, която гробарят, господин Хаскинс, държеше под ръка за заравяне на гробовете.

Сигурно е била отчаяна.

Да! Точно така! На света нямаше жена, която да избере подобно неприятно място („крайно нехигиенично“, както би се изразила Дафи) освен ако нямаше друг избор. Причините бяха многобройни, но в съзнанието ми изникна само една, която наскоро видях на страниците на „Седмичник на австралийската жена“, докато скучаех в чакалнята пред кабинета на зъболекаря на улица „Фарингдън“. Статията се казваше „Десет ранни признака за щастливото събитие“, а честите позиви за уриниране бяха на първо място в списъка.

— Четвърта част. *Allegro*. До мажор — избоботи татко сякаш беше кондуктор във влак, съобщаващ следващата гара.

Кимнах му рязко, за да покажа, че внимавам, а после отново потънах в размишления. Докъде бях стигнала? А, да — до Оливър Туист.

При едно от пътуванията ни до Лондон Дафи ни показа през прозореца на таксито мястото в Блумсбъри, където някога се издигало сиропиталището на Оливър. Макар сега там да имаше приятен залесен площад, не ми беше трудно да си представя как изкачвам с тежка

стъпка отдавна несъществуващите, но въпреки това посипани със сняг стъпала, как вдигам тежкото месингово чукче на вратата и моля да ме приютят. Когато им разкажех за сиротния си живот в Бъкшоу, за Фели и Дафи, нямаше да ми задават никакви въпроси. Щяха да ме приемат с отворени обятия.

Лондон! Гръм и мълнии! Съвсем бях забравила. Днес трябваше да отида с татко в града, за да ми вземат проба за нови шини за зъбите. Нищо чудно, че се беше ядосал. Докато се наслаждавах на смъртта си в църковния двор и си бърбих с Ния и викария, той със сигурност е бълвал огън и жупел из къщи като претоварен боен кораб. Имах чувството, че не ми се е разминало.

Но сега вече беше твърде късно. Бетовен — най-накрая — се приближаваше бавно към финала като орача от стихотворението на Томас Грей, и оставяше света в ръцете на мрака, на мен... и на татко.

— Флавия, може ли да поговоря с теб за малко? — попита той, след като изключи радиото със злокобно щракване.

Фели и Дафи станаха от местата си и излязоха мълчаливо от стаята, като спряха на вратата само колкото да ме стрелнат с патентованите си погледи, казващи: „Е, сега вече си изпати!“

— По дяволите, Флавия — каза татко, щом двете излязоха. — Много добре знаеше, че днес следобед имаш час за зъбите.

За зъбите! Прозвуча така сякаш Министерството на здравеопазването ще ми изпише пълен комплект пластмасови ченета.

Но беше прав: наскоро съсипах здравите си скоби, като ги изправих, за да отворя една ключалка. Татко мърмори, естествено, но ми записа час, когато да бъда окована и заведена в Лондон на третия етаж в сградата за мъчения на улица „Фарингдън“, където щяха да ме завържат за дъска като Борис Карлоф, да натикат в устата ми различни железа и да пробият венците ми с винтове и болтове.

— Забравих — отвърнах аз. — Съжалявам. Трябваше да ми напомниш на закуска.

Татко примигна. Не беше очаквал подобен енергичен — или пък толкова очевидно целящ да смени темата — отговор. Макар да бе бивш офицер от армията, станеше ли въпрос за домашни дела, той беше безпомощен като бебе с пистолет.

— Може да отидем утре — добавих аз ведро.

Макар първоначално да не ми изглеждаше така, репликата ми се оказа точно попадение. Татко ненавиждаше телефона неописуемо. Гледаше на него — на „апарата“, както го наричаше — не само като на недоразумение от страна на пощенската служба, но и като директна атака върху традициите на Кралските пощи и по-точно върху използването на пощенски марки. Съответно той не използваше телефона, освен в най-належащите случаи. Знаех, че ще му трябват седмици, ако не и месеци, да вдигне слушалката отново. Дори да изпратеше писмо на зъболекаря, щеше да мине известно време, преди да успее ми запише нов час чрез кореспонденция. Междувременно бях спасена.

— И не забравяй — добави той сякаш току-що се бе сетил, — че утре пристига леля ти Фелисити.

Гемиите ми потънаха като батискафа на професор Пикар.

Сестрата на татко долиташе всяко лято в Бъкшоу от дома си в Хампстед. Макар да нямаше свои деца (може би защото не беше омъжена), тя имаше доста стряскащи възгледи за доброто възпитание: възгледи, които не се уморяваше да ни повтаря на висок глас.

„Децата трябва да бъдат бити с камшик — казваше леля, освен ако няма да станат политици или адвокати — в този случай, освен бити трябва да бъдат и удавени.“ Това обобщаваше чудесно личната ѝ философия. И въпреки това, като всички войнствени тирани и у нея се таеше частичка сантименталност, която от време на време изплуваше на повърхността (най-често по Коледа, но понякога със закъснение и за рождени дни), когато леля Фелисити ни подаряваше отбрани вещи.

Дафи, да речем, която в момента четеше например „Мелмот Скитника“ или „Кошмарният манастир“, получаваше „Детска енциклопедия“, а Фели, която не мислеше за нищо, освен за козметика и за собствената си пъпчива кожа, разкъсваше опаковката на подаръка си я откриваше вътре чифт гумени галоши („Идеални за разходки в провинцията“).

И въпреки това, веднъж, когато се подигравахме на леля Фелисити пред татко, той страшно се ядоса. Но се овладя бързо и докосна с пръст ъгълчето на окото си, за да спре потрепването на нерв.

— Хрумвало ли ви е някога — попита той с ужасяващо безизразен глас, — че леля ви Фелисити може изобщо да не е такава, каквато изглежда на пръв поглед?

— Искаш да кажеш — отвърна рязко Фели, — че цялата тази работа за боя с камшици е само преструвка?

Можех единствено да се възхитя на дързостта ѝ.

Татко я изгледа свирепо за миг с онзи студен син поглед, типичен за Де Лус, а после се въртна на пети и излезе от стаята.

— Бог да ни е на помощ! — каза Дафи, но чак след като той излезе.

И така, продължихме да приемаме мълчаливо отвратителните подаръци от леля Фелисити — поне в мое присъствие.

Преди дори да започна да си припомням издевателствата ѝ по отношение на моя милост, татко продължи:

— Влакът ѝ пристига в Додингсли в десет часа и пет минути и искам да отидеш да я посрещнеш.

— Но...

— Моля те, не спори, Флавия. Имам малко работа в селото. Офелия ще изнася някакъв рецитал на сутрешната сбирка на Женския институт, а Дафни просто отказа да отиде.

Да му се не види! Трябваше да се досетя, че ще стане нещо подобно.

— Ще помоля Мънди да изпрати кола. Ще му кажа, когато дойде довечера да вземе госпожа Малит. — Кларънс Мънди беше единственият таксиметров шофьор в Бишъпс Лейси.

Госпожа Малит щеше да остане до късно, за да довърши изстъргването на тенджерите и тиганите, което се извършваше два пъти годишно: ритуалът винаги изпълваше кухнята с мазна, гореща пара, а обитателите на Бъкшоу — с непреодолимо гадене. В тези случаи татко винаги настояваше да изпрати госпожа Малит с такси до дома ѝ. В Бъкшоу се носеха различни теории по въпроса защо го прави.

Очевидно беше, че няма как да отида и да се върна от Додингсли с леля Фелисити и в същото време да помагам на Рупърт и Ния с подготовката за представлението. Щеше да се наложи просто да подреда приоритетите си и да се заема първо с най-важните неща.

Макар небето на изток да бе набраздено от златисти линии, слънцето още не беше изгряло, когато полетях по пътя към Бишъпс Лейси. Гумите на Гладис свистяха със забързания, язвителен звук, който издаваше, когато беше особено доволна.

Над нивите от двете страни на пътя се стелеше ниска мъгла и си представих, че съм призракът на Кати Ърншоу, който лети към Хийтклиф (като изключим велосипеда) през блатата на Йоркшир. От време на време от къпинаците се протягаше ръка на скелет и се опитваше да сграбчи червения ми вълнен пуловер, но с Гладис бяхме прекалено бързи, за да ни хванат.

Спрях пред „Свети Танкред“ и видях малката бяла палатка на Рупърт, разпъната във високата трева в дъното на неравния църковен двор. Беше я отворил в Парцела на безименните: мястото, където погребваха просяци, и следователно имаше трупове, но не и надгробни плочи. Предположих, че никой не е казал това на Рупърт и Ния и реших, че няма да го чуят и от моята уста.

Преди да са изминала и два-три метра през мократа трева, обувките и чорапите ми вече бяха подгизнали.

— Ехо! — обадох се тихо. — Има ли някого?

Никой не ми отговори. Не се чу нито звук. Подскочих, когато една любопитна гарга се спусна от върха на кулата и кацна със съвършен аеродинамичен плонж върху рушация се варосан зид.

— Ехо? — провикнах се отново. — Чук-чук, има ли някого вкъщи?

От палатката долетя шумолене и Рупърт подаде глава навън с паднала сламеноруса коса върху очите, които бяха червени сякаш ги охранваше електрическо динамо.

— Боже, Флавия! Ти ли си?

— Извинявайте! Малко подраних.

Той прибра глава в палатката като костенурка и го чух, че се опитва да събуди Ния. След малко прозяване и мърморене, платницето започна да се извива навън под странни ъгли, сякаш някой вътре събираше счупени стъкла с метла с дълга дръжка.

Няколко минути по-късно Ния изпълзя от палатката. Носеше същата рокля като вчера и макар платът да изглеждаше неприятно мокър, тя извади цигара и я запали още преди да се беше изправила напълно.

— Здравсти — каза червенокосата и помахаше с ръка, което изпрати дима настрани и го смеси с мъглата, надвиснала измежду надгробните камъни.

Ния се закашля с внезапен страховит спазъм и гаргата килна глава и направи няколко крачки встрани, сякаш беше отвратена.

— Не бива да пушите цигари — казах аз.

— По-добре отколкото да опушвам риба — отвърна Ния и се засмя на собствената си шега. — Освен това какво ли пък знаеш ти?

Знаех, че покойният ми прачичо Таркуин де Лус, чиято химична лаборатория съм наследила, през студентските си години бил освиркан и изритан от залата на Оксфордския съюз, след като по време на един дебат заключил твърдо, че тютюнът е зловреден плевел.

Неотдавна се натъкнах на бележките на чичо Тар, пъхнати в един дневник. Подробните му химични изследвания, изглежда, потвърждаваха връзката между пушенето и наричаната някога „обща парализа“. Тъй като той бил много срамежлив и отстъпчив, това „крайно и долно унижение от страна на състудентите му“, както се бе изразил самият чичо Тар, допринесло много за уединения му начин на живот след това.

Обвих ръце около себе си и отстъпих крачка назад.

— Нищо — казах.

Бях се разбъбрила твърде много. В двора на църквата беше студено и влажно и изведнъж пред очите ми изникна образът на топлото легло, от което станах, за да дойда тук и да им помогна.

Ния издиша, като че ли небрежно, две кръгчета дим във въздуха. Проследи ги с поглед как се издигат нагоре и се разтварят.

— Съжалявам — каза тя. — Призори не съм в най-доброто си настроение. Не исках да се държа грубо.

— Няма нищо — отвърнах аз. Но всъщност имаше.

Някаква клонка изпука изненадващо силно в приглушената тишина на мъглата. Гаргата разпери криле и отлетя до върха на един тис.

— Кой е? — провикна се Ния, стрелна се внезапно към зида и се наведе над него. — Проклети хлапета — каза тя. — Опитват се да ни уплашат. Чух едно да се смее.

Макар да съм наследила изключително острия слух на Хариет, не долових нищо друго, освен изпукването на клонката. Не казах на Ния, че би било крайно необичайно децата от Бишълс Лейси да се навъртат около църквата в толкова ранен час.

— Ще пратя Рупърт след тях. Той ще ги научи. Рупърт! — провикна се силно тя. — Какво правиш там? Обзалагам се, че този мързеливец се е промъкнал обратно в спалния чувал — намигна ми червенокосата.

После дръпна едно от възетата на палатката и платнището се спусна бавно на земята като парашут. Палатката беше разпъната в рохката почва на парцела за просяци и се срина само с едно докосване.

След миг Рупърт изскочи от останките. Хвана Ния за китката и изви ръката и зад гърба. Цигарата ѝ падна в тревата.

— Това да не се повтаря! — изкрещя той. — Да не си посмяла повече...

Ния му показа с очи, че стоя до тях и Рупърт веднага я пусна.

— По дяволите. Бръснеш се. Можеше да си прережа гърлото. — Той вдигна брадичка и прокара ръка хоризонтално пред гърлото си, сякаш разхлабваше въображаема яка.

„Странно — помислих си аз. — Още има набола брада, а освен това по лицето му няма и следа от крем за бръснене.“

— Зарът е хвърлен — каза викарият.

Беше прекосил запъхтяно църковния двор като пумпал на черни и бели ивици през мъглата и разтриваше доволно ръце.

— Синтия се съгласи да копира листовките в църковната канцелария и ще ги разнесе предобед. А сега за закуската...

— Вече се нахранихме, благодаря. — Рупърт посочи с палец към палатката, която сега лежеше сгъната в тревата.

Това беше вярно. Над угасналия огън още се носеха няколко струйки пушек. Рупърт беше извадил кутия с подпалки от караваната и за изненадващо кратко време в двора на църквата вече пукаше хубав огън. След това измъкна кафеварка, самун хляб и две подострени летви, с които да препече филии. Ния беше успяла да изрови от багажа им буркан мармалад.

— Сигурни ли сте? — попита викарият. — Синтия рече да ви кажа, че ако...

— Напълно сме сигурни — прекъсна го Рупърт. — Свикнали сме да...

— Се оправяме сами — довърши Ния.

— Добре. Тогава да влезем вътре, а? — предложи викарият.

Той ни подкани с жест към енорийската зала и когато извади връзка ключове, аз се обърнах назад към портата в зида на двора. Мъгливият църковен двор предлага безброй места, на които да се скриеш. Някой можеше да е клекнал зад надгробна плоча на по-малко от пет метра и никой нямаше да го забележи. След още един последен тревожен поглед към остатъците от разсейващата се мъгла, се обърнах и влязох в залата.

— Е, Флавия, какво ще кажеш?

Дъхът ми спря. Вчерашната гола сцена сега представляваше изящен малък куклен театър, при това с вид сякаш през нощта някой го е докарал с магия от Залцбург през XVIII в.

Отворът на авансцената, който ми се стори около метър и половина–два широк, беше закрит от червени кадифени завеси, богато поръбени и увенчани със златисти пискюли и с извезани маски на трагедията и комедията.

Рупърт изчезна зад кулисите и със страхопочитание видях как ред лампички по пода на сцената — червени, зелени и кехлибарени — примижаха постепенно, докато долната половина на завесата не се превърна в пищна дъга от кадифе.

До мен викарият затаи дъх, докато завесата се отвори бавно. Той стисна възторжено ръце и прошепна:

— Вълшебното кралство.

Пред очите ни, сгущена сред зелени хълмове, се появи старинна каменна къщурка със сламен покрив и дървени греди по фасадата, изработена до най-малката подробност — от дървената пейка под прозореца до миниатюрните хартиени рози в градината.

За миг ми се прииска да живееш там: да мога да се смая и да пропълзя в съвършения малък свят, в който всеки предмет като че ли светеше отвътре. След като се настанях в къщичката, щях да си направя лаборатории зад малките двукрили прозорчета и...

Магията беше прекъсната от трясъка на падащ предмет и рязкото „Проклятие!“ някъде от нарисуваното синьо небе.

— Ния! — обади се гласът на Рупърт иззад завесите. — Къде е куката за онова, кажи го де?

— Извинявай, Рупърт — провикна се червенокосата и забелязах, че се замисли, преди да отговори. — Сигурно е в караваната. Щеше да я заваряваш, помниш ли? На нея се закачва великанът — обясни тя, а после добави с усмивка към мен: — Не бива да издаваме твърде много от тайните си. Така изчезва цялата загадъчност, не мислиш ли?

Преди да успея да отговоря, вратата в дъното на енорийската зала се отвори и на фона на слънчевата светлина се появи женски силует. Беше Синтия, съпругата на викария.

Тя не понечи да влезе, а го изчака да изприпка при нея, което той направи на мига. Докато го чакаше, Синтия извърна лице навън и дори от мястото, на което стоях, ясно различих студените ѝ сини очи.

Беше стиснала уста, сякаш устните ѝ бяха затворени плътно с шнурове, а рядката ѝ прошарена руса коса бе вързана — болезнено стегнато — на овален кок на изключително дългия ѝ врат. С бежовата си блуза от тафта, полата с цвят на махагон и кафявите обувки половинки приличаше на пренавит стенен часовник.

Ако не броим боя, който ми бе хвърлила, ми беше трудно да установя точно защо не харесвах Синтия Ричардсън. По думите на всички тя беше светица, тигрица, лъч на надежда за болните и утеха за страдащите, добрите ѝ дела бяха легендарни в Бишъпс Лейси.

И въпреки това...

Имаше нещо в стойката ѝ, което изглеждаше престорено: страховита безучастност, отпуснато и уморено примирение като по лицата на жертвите от бомбардировките над Лондон, които съм виждала в броевете на списание „Пикчър Поуст“ от времето на войната. Но жената на викарий да изглежда така...?

Всички тези мисли ми минаха през ума, докато тя се съветваше шепнешком за нещо със съпруга си. В следващия миг, след един последен мълниеносен поглед към вътрешността на залата, Синтия изчезна.

— Отлично — каза викарият и устните му се разтегнаха в усмивка, докато се връщаше при нас. — Семейство Ингълби са се обадили.

Семейство Ингълби, Гордън и Грейс, бяха собствениците на фермата Кълвърхаус — мозайка от ниви с различни посеви и древни гори, разположена на север и запад от „Свети Танкред“.

— Гордън предложил да разпънете палатката си в края на Джубили Фийлд — прекрасна нива. Намира се на брега на реката недалеч от тук. Дори може да се стигне пеша. Ще разполагате с пресни яйца, сянката на красиви върби и компанията на сини рибарчета.

— Звучи идеално — рече Ния. — Като райско кътче.

— Синтия ми каза, че се е обадила и госпожа Арчър. Тук обаче новините не са толкова обнадеждаващи Бърт е в Коули на курс във фабрика „Морис“ и ще се върне чак утре вечер. Караваната ви може ли изобщо да върви?

По изражението на викария разбрах, че си представя как каравана с надпис „Кукленият театър на Порсън“ стои паркирана пред входа на църквата в неделя сутринта.

— Километър — два няма да са проблем — отвърна Рупърт, който внезапно бе изникнал отстрани на сцената. — Сега, след като я разтоварихме, ще се движи по-лесно и ще се справя с давенето на двигателя.

Някаква сянка премина през мислите ми, но не ѝ обърнах внимание.

— Великолепно — рече викарият. — Флавия, скъпа, би ли отишла с тях да им покажеш пътя?

ШЕСТ

Естествено, трябваше да минем по заобиколния път.

Ако бяхме тръгнали пеша, пътят щеше да е просто кратка разходка под дърветата, през каменните стъпала зад църквата, после по старата пътека по брега на реката, която обрамчваше южния край на фермата Малплакет, и след това щяхме да се озовем в нивата Джубили.

С автомобил обаче, тъй като наоколо нямаше мост, до фермата Кълвърхаус се стигаше само по пътя към Хинли, после километър и половина на запад от Бишъпс Лейси, след това трябваше да направим обратен завой и да лъкатушим нагоре по стръмния западен склон на хълма Гибът до път, по който в момента прахолякът се издигаше на бели облачета след нас. Бяхме на половината разстояние до върха в покрайнините на гората Гибът, на толкова тесен път, че храсталаците от двете му страни драскаха друсащата се каравана.

— Разтресоха ми се кокалите — засмя се Ния.

Бяхме се сместили плътно на предната седалка като червеи в кутийка за стръв. Рупърт шофираше, а Ния и аз седяхме почти една в друга, обгърнали раменете си с ръце.

Остинът пукаше страховито, докато Рупърт, по някаква древна и тайна формула, известна единствено на него, редуваше да натиска съединителя и газта.

— Разкажи ни нещо за семейство Ингълби — надвика постоянната поредица от експлозии той.

Семейство Ингълби бяха мрачни хора, които в общи линии страняха от другите. От време на време виждах Гордън Ингълби да докарва Грейс — дребната си, подобна на кукла жена — на селския пазар, където тя, винаги облечена в черно, продаваше безизразно яйца и масло под един раиран навес. Както всички останали в Бишъпс Лейси, знаех, че уединеният живот на Ингълби е започнал с трагичната смърт на единственото им дете Робин. Преди това те били дружелюбни и общителни хора, но след смъртта на сина си се затворили в себе си.

Макар да бяха минали пет години, селото все още ги оставяше да скърбят на спокойствие.

— Те са фермери — отвърнах аз.

— Аха! — рече Рупърт, сякаш бях разказала цялата история на фамилия Ингълби от времето на Уилям Завоевателя до наши дни.

Караваната се давеше и подскачаше, докато се изкачвахме още по-нагоре, а двете с Ния трябваше да подпрем длани на таблото, за да не се удрят главите ни една в друга.

— Какво мрачно място — каза тя и кимна към гъстата гора отляво. Дори снопчетата слънчева светлина, които успяваха да проникнат през гъстата растителност, се губеха в сумрака сред стволовете.

— Тази гора се казва Гибът Уд — отвърнах аз. — Наблизо имало село на име Уапс Хил някъде до осемнайсети век, но от него не е останало нищо. Само бесилката на стария кръстопът в центъра на гората. Ако се качите на онази пътека, ще видите, че коловете ѝ още стоят. Но вече са доста изгнили.

— А, не благодаря — рече Ния.

Реших, че засега е най-добре да не ѝ споменавам, задето именно на кръстопътя в Гибът Уд бяха намерили Робин Ингълби обесен.

— Мили Боже! — възкликна Рупърт. — Какво, по дяволите, е това?

Той посочи към нещо, което висеше от клона на дърво и се полюляваше на утринния вятър.

— Лудата Мег е била тук — отвърнах аз. — Тя събира празни консервни кутии и боклуци покрай пътя и после ги нанизва на конци. Обича лъскави предмети. Горедолу като свраките.

Чиния от пай, ръждясала консервна кутия, сребристо парче от счупен радиатор и огъната супена лъжица се извиваха насам-натам под слънчевите лъчи като някаква гротескна готическа стръв.

Рупърт поклати глава и насочи вниманието си обратно към съединителя и газта. Когато приближихме върха на Гибът Хил, моторът изтрака страховито и замря с боботене. Караваната спря, а Рупърт дръпна ръчната спирачка.

По дълбоките линии на лицето му разбрах, че е почти напълно изтощен. Той удари волана с юмруци.

— Не го казвай, имаме компания — предупреди го Ния.

За миг си помислих, че говори за мен, но пръстът ѝ сочеше през предното стъкло встрани от пътя, където мрачно, мръсно лице надничаше от шубраците.

— Това е Лудата Мег — обясних аз. — Живее някъде в тази гора.

Мег се приближи до караваната и аз усетих как Ния се отдръпва назад уплашено.

— Не се страхувай, безобидна е.

Мег, с дрипави дрехи от черен вълнен плат, приличаше на лешояд, повлечен от торнадо и изхвърлен обратно навън. Червена стъклена череша се поклащаше весело на тел, щръкнала от черната ѝ шапка.

— Аз безобидна — каза Мег небрежно през отворения прозорец. — Бъдете мъдри като змии и кротки като гълъби. Здравей, Флавия.

— Мег, това са приятелите ми Рупърт и Ния.

С оглед на факта, че бяхме наблъскани буза до буза в караваната, реших, че е в реда на нещата да се обръщам към Рупърт на малко име.

Мег се взира известно време в Ния, протегна мръсен пръст и докосна червилото ѝ. Ния се сви леко, но излезе изискано от положението като кихна престорено.

— Марка „Ганджи“ е — каза тя ведро. — „Театрално червено“. Сменя си цвета, след като се нанесе. Ето, пробвай го.

Прекрасна актьорска игра. Трябваше да ѝ призная, че отлично прикри страха си с дружелюбно и приветливо държание.

Наложи се малко да се преместя, за да успее тя да извади червилото от джоба си. Щом го подаде, мръсните пръсти на Мег грабнаха златистото флаконче от ръката ѝ. Без да сваля очи от лицето на Ния, Мег намаза обилно напуканите си мръсни устни и ги притисна една в друга сякаш пиеше от сламка.

— Прекрасно! — каза Ния. — Изглеждаш чудесно!

Тя отново бръкна в джоба си и извади емайлирана кутийка с компактна пудра с изящна оранжева украса под формата на пеперуда. Отвори капака, от чиято вътрешна страна имаше огледалце, и след като се огледа за миг, го подаде на Мег.

— Ето, огледай се.

Мег светкавично грабна пудрата и се разгледа внимателно в огледалото, като въртеше оживено глава наляво и надясно. Доволна от

видяното, тя ни се усмихна широко и разкри черните дупки от няколко липсващи зъба.

— Чудесно! — промърмори. — Забележително! — и пхна оранжевата пеперуда в джоба си.

— Върни я! — Рупърт посегна към нея и Мег се дръпна стреснато назад, сякаш чак сега го забеляза. Усмивката ѝ се стопи така внезапно както се бе появила.

— Знам те аз теб — каза тя мрачно с очи, приковани в козията му брадичка. — Ти си Дяволът. Това стана, Дяволът се завърна в Гибът Уд.

И при тези думи Мег отстъпи назад към храстите и изчезна сред тях.

Рупърт слезе тромаво от караваната и затръшна вратата.

— Рупърт... — извика Ния след него.

Но вместо да тръгне към храстите след Мег, както си мислех, че ще стори, той направи няколко крачки нагоре по пътя, огледа се и се върна бавно с риещи праха крака.

— Наклонът е полегат, а до върха остава съвсем малко — съобщи Рупърт. — Ако успеем да я избутаме до онзи стар кестен, ще слезем по инерция от другата страна. Дори е възможно двигателят пак да запали. Искаш ли да държиш волана, Флавия?

Макар да седях с часове в стария „Фантом II“ на Хариет в гаража, го правех единствено с цел да размишлявам на спокойствие или да се скрия. Никога не бях управлявала автомобил. Въпреки че първоначално идеята ми се стори интересна, бързо осъзнах, че никак не ми се иска да изгубя контрол над волана, докато летя надолу по източния склон на Гибът Хил, и да се разбия някъде сред живописния пейзаж.

— Не — отвърнах. — Може би Ния...

— Ния не обича да шофира — троснато ме прекъсна той.

Веднага усетих колко нетактично нещо бях казала. Като предложих Ния да шофира, карах Рупърт да отиде отзад и да бутне... със сакатия си крак и така нататък.

— Имах предвид — обясних аз, — че само ти знаеш как да запалиш мотора.

Най-древният номер: да погъделичкам мъжката му суета. Испитах гордост, че съм се сетила.

— Добре — отвърна той и се качи на шофьорското място.

Ния слезе от караваната и аз я последвах. Изтиках от съзнанието си всички тревожни мисли доколко е разумно жена в нейното състояние да бута каравана по баир в горещ ден. А и освен това не можех ей така да повдигна въпроса.

Ния светкавично се стрелна зад караваната, опря гръб в задната врата и се отгласна с крака.

— Освободи проклетата ръчна спирачка, Рупърт! — извика тя.

Заех позиция до нея и с всичките сили, с които разполагах, забих пети в праха и тласнах.

Чудо на чудесата — глупавата браква наистина помръдна. Може би заради разтоварения реквизит, несравнимо по-леката каравана запълзя бавно, но неумолимо, като охлюв към върха на хълма. Щом автомобилът се задвижи, с Ния се обърнахме и започнахме да бутаме с ръце.

Караваната спря само веднъж, когато Рупърт запали двигателя. От ауспуха изригна огромен черен облак и веднага усетих, че ще трябва да обяснявам на татко защо съм съсипала още един чифт бели чорапи.

— Не включвай на скорост, докато не стигнем до върха! — извика Ния. — Мъже — промърмори ми тя. — Мъжете и техните пърдящи ауспуси.

Десет минути по-късно стояхме на върха на Гибът Хил. В далечината Джубили Фийлд се спускаше надолу към реката — нежно разстилащо се одеяло от лен, толкова наситеносиньо, че би разплакало и Ван Гог.

— Още едно силно бутване и потегляме — каза Ния.

Пъскахме и пръхтахме, бутахме горещия метал и тогава изведнъж, сякаш бе станала безтегловна, караваната започна да се движи сама. Бяхме превалили хълма.

— Бързо! Скачай вътре! — извика Ния и затичахме отстрани на набиращата скорост каравана, която подскачаше и се тресеше по набраздения от коловози път.

Скочихме на стъпалото и Ния отвори вратата, миг по-късно се стоварихме прегърнати на седалката до Рупърт, който се опитваше да запали мотора. На половината път надолу двигателят най-накрая се включи, а караваната изригна тревожно, преди пукотът да премине в

неравномерна кашлица. В подножието на хълма Рупърт натисна леко спирачката и завихме плавно до алеята към фермата Кълвърхаус.

Прегрял от усилията, остинът пушеше и свистеше като пробит чайник в двора на фермата, който изглеждаше изоставен. От опит знаех, че когато влезеш във ферма, някой винаги излиза от плевнята да те посрещне, като в същото време избърсва изцапаните си с моторно масло ръце и се провиква на жена с кошница с яйца да опече сладки и да сложи вода за чая. Най-малкото трябваше да има лаещо куче.

Макар никъде да не се виждаха прасета, в края на редица от порутени бараки имаше разнебитена кочина, обрасла с коприва. Зад нея се виждаше гълъбарник с кули. Из двора бяха пръснати разнообразни по размер и форма ведра за мляко — до едно ръждясали, а самотна кокошка кълвеше вяло из бурените и ни наблюдаваше бдително с жълтите си очи.

Рупърт слезе от караваната и затръшна шумно вратата.

— Ехо! Има ли някого? — провикна се той.

Никой не отговори. Рупърт мина покрай очукан дръвник до задната врата на къщата и потропа оглушително с юмрук.

— Има ли някого вкъщи?

После засенчи поглед и опря лице в мръсния прозорец на помещението, което явно някога е било килер, а после ни направи знак да слезем от караваната.

— Странна работа — прошепна той. — Някой стои по средата на стаята. Виждам силуета му върху задния прозорец. — Рупърт почука силно още два пъти по вратата.

— Господин Ингълби — провикнах се аз. — Господин Ингълби, аз съм Флавия де Лус. Доведох хората от църквата.

Последва дълга тишина, преди да чуем звука от тежки ботуши по дървения под. Вратата се откряна и от сумрачната вътрешност надникна висок рус мъж с гащеризон, който примигна на дневната светлина.

Никога не го бях виждала.

— Аз съм Флавия де Лус от Бъкшоу — посочих неопределено с ръка на югоизток. — Викарият ме помоли да покажа на тези хора пътя до Кълвърхаус.

Русият мъж излезе навън, като се наведе значително, за да мине през ниската каса на вратата, без да си удари главата. Изглеждаше, както би го описала Фели, „неприлично красив“: снажен скандинавски бог. Когато този русокос Зигфрид се обърна, за да затвори вратата внимателно след себе си, видях, че на гърба на работния му гащеризон има нарисован голям избелял червен кръг.

Това означаваше, че е бил военнопленник.

В съзнанието ми веднага изникнаха дръвникът и липсващата от него брадва. Дали не е посякъл семейство Ингълби и не е напъхал крайниците им като дърва зад кухненската печка?

Каква нелепа мисъл. Войната беше свършила преди пет години, а аз видях семейство Ингълби — или поне Фейс — миналата седмица.

Освен това вече знаех, че германските военнопленници не са особено опасни. За пръв път видях група от тях при първото си ходене на кино в „Палас“ в Хинли. Когато въоръжените пазачи закараха облечените в сини униформи пленници до местата им в салона, Дафи ме смушка, посочи ги и прошепна:

— Това е врагът!

Лампите изгаснаха и филмът започна, а Фели се наведе към мен и ми каза:

— Само си помисли, че ще седиш два часа сама с тях в тъмното. Сама... ако с Дафи отидем за бонбони.

Филмът беше „Военнослужещи“ и забелязах, че когато бомбардировачите на Луфтвафе потопиха бойния краб „Торин“ в Средиземно море, макар затворниците да не ръкопляскаха, всички се спогледаха усмихнати.

— Не бива да се отнасяме нечовешки с пленените германци — беше ни казал татко, когато се прибрахме у дома, като цитираше нещо чуто по радиото, — а да им покажем ясно, че гледаме на тях, и на офицерите, и на обикновените войници, като на хора, отхвърлени от почтеното общество.

Макар да уважавах думите на татко — поне по принцип, — веднага ми направи впечатление, че мъжът, който ни посрещна в Кълвърхаус, никак не изглеждаше отхвърлен.

Пет години след края на войната, той можеше да носи гащеризона със знака за военнопленник единствено от гордост.

— Позволете да ви се представя. Казвам се Дитер Шранц — рече той с широка усмивка и се здрависа с всички ни, като започна от Ния.

Дори само от няколко думи, които изрече, разбра, че говори почти съвършено английски. Дори произнесе името си, както англичаните биха го направили с твърдо „р“ и „а“ и приятно съскане.

— Викарият каза, че ще дойдете.

— Проклетата каравана се повреди — обясни Рупърт и кимна към остина, както ми се стори, с известна агресивност. Като че ли...

Дитер се усмихна.

— Не се тревожете, ще ви помогна да я избутате надолу по пътя до Джубили Фийлд. Там ще се настаните, старче.

Старче ли? Дитер явно живееше в Англия от доста време.

— Госпожа Ингълби у дома ли си е? — попитах аз. Реших, че някой трябва да покаже на Ния къде се намира тоалетната, преди да ѝ се наложи да попита.

По лицето на Дитер премина сянка.

— Гордън отиде някъде из гората — посочи той към Гибът Хил. — Предпочита да работи сам през повечето време. Сигурно е там и помага на Сали на ливадата. Ще ги видим, когато закараме микробуса ви до реката.

Въпросната Сали беше Сали Строу — член на Женската селскостопанска армия^[1] или „селско момиче“, както ги наричаха — която работеше в Кълвърхаус още от войната.

— Добре — заявих аз. — Я вижте! Ето ги Тик и Ток.

Двете котки на госпожа Ингълби на кафяви, жълти и черни петна се показаха от една барака и започнаха да се прозяват и протягат на слънцето. Госпожа Ингълби, често ги вземаше да ѝ правят компания на пазара, както и още няколко животни, сред които от време на време и гъската ѝ Матилда.

— Тик — съобщи ми тя веднъж, когато я попитах за имената на котките, — защото има тикове. И Ток, защото бърбори като гарга.

Ток идваше право към мен, вече започнала разговор с мяукане. В същото време Тик се отправи към гълъбарника, издигащ се мрачен зад кошера от порутени бараки, обрасли с бурени.

— Вие вървете — казах им аз. — След няколко минути ще дойда направо на полето.

Вдигнах Ток на ръце.

— Добро котенце — изгуках и се озърнах с крайчеца на окото си, за да видя дали някой ще възрази. Котката нямаше възражения: веднага започна да мърка.

Но Рупърт и Ния вече влизаха в караваната, която потрепваше в двора. Дитер я бутна, качи се на стъпалото и миг по-късно ми помахаша на излизане от двора и продължиха надолу по пътя към Джубили Фийлд и реката. Малко след това тихо гръмване на ауспуха потвърди, че пътуват.

В мига, в който се скриха от поглед, оставих Ток обратно в прахоляка.

— Къде е Тик? Иди да я намериш.

Ток поднови дългия си мяучещ монолог и тръгна бавно към гълъбарника.

Едва ли е нужно да казвам, че я последвах.

---

[1] Women's Land Army — организация, която по времето на двете световни войни разпределя жени да работят във фермите на мястото на заминалите за фронта мъже. — Бел.прев. ↑

СЕДЕМ

Гълъбарникът бе истинско произведение на изкуството. Няма как да го опиша по друг начин, а и не биваше да се изненадвам, че Националният фонд за исторически паметници му бе хвърлил око.

Именно от това забележително произведение на архитектурата фермата бе получила името си, тъй като „кълвър хаус“ беше старият израз за гълъбарник. Постройката представляваше висока цилиндрична кула от стари тухли, всяка от тях с цвета на повехнала роза, но една с една не си приличаха. Построен по времето на кралица Ан, някога тук отглеждали и размножавали гълъби за трапезата на фермата. В онези дни режели краката на малките гълъбчета, за да си стоят в гнездото и да се угояват (този факт научих от един разговор в кухнята с госпожа Малит). Но времената са се променили. Гордън Ингълби много обичаше гълъби и птиците, които обитаваха кулата през настоящия век, по-скоро можеха да бъдат сварени от галене, отколкото във вряща вода. През почивните дни той ги пращаше по влака до някое забутано кътче на страната, където ги пускаха и те долитаха обратно в Кълвърхаус. Тук ги посрещаше изщракването на сложни механични хронометри, галене и похвали, както и богато угощение от зърно.

Поне така било, докато малкият Робин Ингълби не беше намерен обесен на изгнилата бесилка в Гибът Уд. От онзи ден, освен няколко диви птици, във фермата Кълвърхаус нямаше гълъби.

Горкичкият Робин почина на моите години и на мен ми беше трудно да повярвам, че някой толкова млад може да умре. Но това беше факт.

Когато живееш на село, знаеш, че колкото повече се потулва нещо, толкова повече се говори за него, а аз помнех много добре вълната от клюки, която заля Бишъпс Лейси по онова време и плисна като прилив в дървените подпори на кей.

„Разправят, че малкият Робин Ингълби се е самоубил.“ „Робин Ингълби е бил убит от родителите си.“ „Момчето е било заклано от

сатанисти. Помнете ми думата...“

Повечето от хипотезите ги разбрах от госпожа Малит и точно за тях се замислих, докато се приближавах към кулата, вдигнала възхитено очи към многобройните ѝ отворчета.

Също както монасите, избрани за лектори, четели в манастирите през Средновековието, така и Дафи често ни четеше на глас, докато се хранехме. Наскоро ни запозна с описанието на Хенри Савидж Ландър в „Отвъд желаната земя“ на кулите на мълчанието в Персия, върху които персийците поставяли трупове в седнало положение с пръчка, подпряна под брадичката, за да стоят изправени. Когато пристигнали гарваните, за да изядат трупа, се смятало, че покойникът ще отиде право в Рая, ако първо изкълват дясното му око. Лявото явно не вещаело такъв късмет.

Сега си спомних и за разказа на автора за любопитните кръгли кули за гълъби в Персия с дълбока шахта в центъра, където да се събира птичий тор, чието производство било единствената причина да се отглеждат гълъбите.

Зачудих се дали има някаква странна връзка между кулите, птиците, смъртта и разложението. Спрях за миг и се опитах да измисля нещо, което да ги свързва, когато от кулата долетя странен шум.

Първо си помислих, че е гукането на гълъбите високо над главата ми. Или пък беше вятърът?

Но шумът изглеждаше твърде равномерен — издигаше се и затихваше като воя на призрачна сирена за въздушно нападение, почти на границата на слуха.

Увисналата дървена врата беше открехната и през процепа успях лесно да се вмъкна в кухнята вътрешност на кулата. Ток се отърка в глезените ми и се шмугна в сенките да търси мишки.

Острата миризма ме блъсна в лицето: характерният химичен мирис на курешки, от които великият Хъмфри Дейви бе открил, че чрез дестилация може да се извлече амониев карбонат и да се получи утайка от карбонат на вар и обикновена сол; веднъж потвърдих откритието чрез експеримент в собствената си лаборатория в Бъкшоу.

Високо над главата ми безброй снопове слънчева светлина нахлуваха през процепите и изпъстряха облите стени с петънца жълта светлина. Сякаш съм влязла в цедка, с която великан изцеждаше кокалите от бульона си.

Тук вътре воят се чуваше още по-силно — водовъртеж от шум, усилян от кръглите стени, в чийто център стоях. Не можех да извикам дори да бях дръзнала.

В средата на помещението, подпряно до стара дървена подпорна греда, стоеше преносимо скеле, нещо като стълба за библиотека, което явно някога е използвано, за да могат собствениците на гълъбите да стигат до обречените птичета.

Скелето изскърца страховито, щом стъпих върху него.

Започнах да се изкачвам сантиметър по сантиметър, вкопчена в дървото, като протягах ръце и крака, за да преминавам между изключително отдалечените скърцащи стъпала. Погледнах надолу само веднъж и ми се зави свят.

Колкото по-високо се изкачвах, толкова по-силен ставаше воят, а сега ехото от него се отразяваше и се събираше в хор от гласове в необуздано, пискливо ридание.

Отгоре и отляво имаше сводест отвор, водещ до ниша, по-голяма от останалите. Повдигнах се на пръсти, хванах се за тухления корниз и успях да се издърпам нагоре, докато очите ми не се изравниха с пода на подобната на пещера ниша.

Вътре беше коленичила жена с гръб към мен. Тя пееше. Тъничкият ѝ глас отекваше от тухлите и се извиваше около главата ми:

*„Червеношийката излетя.
Вятърът я полюшваше напред-назад
и с нежна песен в лодката я приласка.“*

Това беше госпожа Ингълби!

Пред нея на една преобърнатата щайга гореше свещ, която допринасяше с димящия си аромат за задушавашката жега в малката тухлена пещера. Отдясно на свещта беше подпряна черно-бяла снимка на дете: мъртвият и син Робин се усмихваше щастливо, с руса коса, изсветляла почти до бяло от слънцето през отдавна отминали летни дни. Отляво на пода лежеше играчка корабче, сякаш изтеглено на брега, за да бъде почистено от налепи по корпуса.

Затаих дъх. Не биваше да ме вижда. Щях да сляза много бавно и...

Краката ми се разтрепериха. Нямах голяма опора, а кожените ми подметки вече се пързалиха по ухабената дървена рамка. Когато започнах да се спускам надолу, госпожа Ингълби отново заизвива, този път друга песен, и, странно, с различен глас: дрезгаво, бандитско хриптене на пират:

*„И макар Робин да го няма,
сърцето му продължава да живее.
Да пием за негово здраве.“*

И после нададе страховит гърлен смях.

Отново се повдигнах на пръсти тъкмо навреме, за да видя как тя вади корковата тапа на висока прозрачна бутилка и отпива шумно голяма глътка. Приличаше ми на джин и беше очевидно, че жената е отворила бутилката отдавна.

С дълга пронизителна въздишка тя скри алкохола обратно под купчина слама и запали нова свещ от трептящия пламък на гаснещата. С няколко капки разтопен восък я залепи до изгорялата ѝ посестрима.

После подхвана нова песен, този път в мрачна минорна тоналност; пееше я по-бавно, като погребална мелодия, и прекалено отчетливо произнасяше зловещо всяка сричка:

Непослушният Робин искаше вечеря, но ще получи закуска с масло и въже.

А там ще бъдат всички, заплени от тъмни дела.

Въже и масло ли? Тъмни дела?

Изведнъж усетих, че косата ми е настръхнала, както когато Фели прокараше черния си гребен от ебонит по кашмирения си пуловер и после го допреше до тила ми. Но докато се опитвах да преценя колко бързо мога да сляза по дървената рамка и да избягам, жената проговори:

— Ела, Флавия. Присъедини се към краткия ми реквием.

Реквием ли? Наистина ли искам да се напъхам в тухлена килия с жена, която в най-добрия случай е доста пияна, а в най-лошия — полудяла убийца?

Издърпах се нагоре в сумрака.

Очите ми привикнаха към светлината от свещта и видях, че госпожа Ингълби е облечена с бяла памучна блуза с къси буфан ръкави и плавно изрязано деколте. С черната си коса и пъстрата си рокля можеше да мине за скитаща врачка.

— Робин е мъртъв — каза тя.

Тези три думички почти разбиха сърцето ми. Като всички останали в Бишъпс Лейси, и аз си мислех, че Грейс Ингълби живее в свой собствен изолиран свят: свят, в който Робин още си играеше в прашния двор, гонеше кокошките от плет до плет и от време на време изтичваше в кухнята, за да помоли за бонбон.

Но това не беше вярно: госпожа Ингълби, също като мен, е стояла до малката надгробна плоча в двора на „Свети Танкред“ и е прочела простичкия надпис:

„Тук почива Робин Тенисън Ингълби,
1939-1945“

— Робин е мъртъв — повтори тя вече почти със стенание.

— Да, знам.

На фона на слънчевите лъчи, проникващи в мрачната ниша, се рееха пращинки. Седнах на сламата.

В същото време един гълъб излетя от гнездото си през сводестото прозорче. Сърцето ми за малко да спре. Мислех си, че тук отдавна няма гълъби и едва не седнах върху глупавата птица.

— Заведох го на морето — продължи Грейс и започна да гали корабчето, сякаш не забелязала гълъба. — Робин обичаше морето.

Прибрах колене до брадичката си и ги обгърнах с ръка.

— Играеше си в пясъка. Построй замък.

Последва дълго мълчание и видях, че се е отнесла някъде.

— Ядохте ли сладолед? — попитах аз, сякаш това беше най-важният въпрос на света. Но не измислих нищо друго.

— Сладолед ли? — Тя кимна. — Дадоха ни го в картонени чашки... малки картонени фунийки. Искахме ванилов, и двамата с Робин обичаме ванилия. Интересно обаче... — въздъхна Грейс. — Когато го изядохме, имаше дъх на шоколад... сякаш не бяха измили добре лъжицата.

Кимнах мъдро:

— Случва се понякога.

Госпожа Ингълби протегна ръка и отново докосна корабчето, прокара пръсти по гладкия боядисан корпус. А после духна свещта.

Поседяхме известно време смълчани сред сноповете слънчеви лъчи, просмукващи се в червената тухлена пещера. Сигурно така се чувства бебето в утробата, помислих си аз.

Горещо му е. Чака нещо да се случи.

— Защо дойде? — попита госпожа Ингълби най-накрая. Забелязах, че вече не заваля думите си толкова силно както преди малко.

— Викарият изпрати едни хора да си разпънат палатката в Джубили Фийлд. Помоли ме да им покажа пътя.

Грейс ме сграбчи за ръка и попита рязко:

— Гордън знае ли?

— Мисля, че да. Казал на викария, че могат да отседнат там в края на пътя.

— В края на пътя... — въздъхна бавно госпожа Ингълби. — Да, хубаво би било, нали?

— Имат пътуващ куклен театър. „Кукленият театър на Порсън“. Ще изнесат представление в събота. Викарият ги помоли. Караваната им се счупи и... — Внезапно ме споходи вдъхновение: — Защо не дойдете и вие? Всички в селото ще бъдат там. Можете да седнете до мен и...

Грейс ме изгледа ужасено.

— Не! — отсече тя. — Не! Не мога!

— Може двамата с господин Ингълби да дойдете и...

— Не!

Тя стана, при което вдигна плътен облак прах, и за няколко секунди, докато пращинките се рееха около нас, двете стояхме напълно неподвижно като фигурки в преспание, обгърнати от снежна вихрушка.

— По-добре си върви — заяви внезапно госпожа Ингълби с гърлен глас. — Моля те, тръгвай си!

Изпълзях безмълвно до отвора с насълзени от праха очи. Изненадващо лесно скочих на дървената рамка и започнах бавно да слизам.

Трябва да призная, че ми мина през ум приказката за Джак и бобеното стъбло.

Дворът на фермата беше пуст. Дитер беше отишъл към реката с Рупърт и Ния, а вече сигурно бяха опънали и палатката. Ако имах късмет, може би щях да стигна при тях тъкмо навреме за чая. Имах чувството, че не съм спала цяла нощ.

Всъщност колко беше часът?

Мътните ме взели! Влакът на леля Фелисити трябваше да пристигне в десет и пет, а аз съвсем бях забравила за нея. Татко щеше да ме изкорми.

Дори леля Фелисити още да не бълваше огън и жупел на перона с пяна по устата, как, за Бога, щях да стигна до Додингсли? От фермата Кълвърхаус дотам имаше почти десет километра дори да прелетях над полетата като гарван, а доколкото знаех, нямаше шанс да ми поникнат криле.

Затичах като въртях ръце като мелница, за да се придвижа с по-висока скорост. За щастие целият път беше по нанадолнище, а в края му виждах караваната на Рупърт, паркирана под върбите.

Дитер беше отворил капака на остина и бърникаше вътре. Ния простираше една риза на храстите, за да изсъхне. Никъде не виждах Гордън Ингълби, нито пък Сали Строу.

— Чак сега мога да използвам слънцето, за да изсуша прането — каза Ния. — Дитер проверява мотора. Защо се забави толкова?

— Колко е часът? — попитах умолително.

— Нямам представа. Само Рупърт има часовник, но той се запиля нанякъде.

Както прави винаги. Тя не изрече думите, но ми стана толкова ясно какво има предвид, колкото ако го бе изкрещяла от върха на Биг Бен.

— Дитер? — попитах аз.

Той поклати глава.

— Съжалявам. Толкова дълго време ми беше забранено да нося часовник...

— Извинявай — прекъснах го, — но трябва да посрещна влака.

Преди да успеят да кажат нещо, затичах по пътеката край реката с бясна скорост. Лесно беше да се бяга по стария бряг, който минаваше по южната страна на Джубили Фийлд, и, изненадващо, само след няколко минути вече прескачах по каменните стъпала към църковния двор.

Часовникът на кулата показваше, че е четири без двацет, което беше невъзможно: проклетият механизъм сигурно е спрял още по времето на Хенри VIII и никой не си е направил труда да го навие.

Гладис, верният ми велосипед, стоеше точно където я оставих, подпряна на стената на енорийската зала. Потеглих към Бъкшоу.

Когато завих по Спиндъл Лейн, часовникът на стената на „Тринайсетте патака“ показваше, че е или пладне, или полунощ. Трябва да призная, че от устата ми се изплъзна една доста груба дума.

Излязох от селото като вятъра и се насочих на югозапад към Бъкшоу, докато най-накрая не стигнах до портата „Мълфорд“, където чакаше Кларънс Мънди, подпрян на таксито си и дърпащ жадно от една цигара. По килима от фасове разбрах, че това не му е първата откакто е тук.

— Здравей, Кларънс. Колко е часът?

— Точно десет — отвърна той след като погледна големия си военен ръчен часовник. — Най-добре се качвай.

Щом седнах вътре, той запали мотора и се стрелнахме напред като ракета.

Докато хвърчахме покрай живите плетове, Кларънс управляваше скоростния лост като факир, който хипнотизира опърничава кобра, хваща главата ѝ през няколко секунди и я дръпва в нова посока. През прозорците ливадите профучаваха като все по-ускоряващо зелено петно и ми идеше да извикам „Урааа“, но се въздържах.

През войната Кларънс управлявал водни самолети, които патрулирали из безбрежния Атлантически океан и следели за германски подводници и докато буквално летяхме между притискащите ни шубраци от двете страни на пътя, той явно още си представяше, че управлява някоя от онези огромни машини. Имах чувството, че всеки момент ще дръпне волана назад и ще излетим. Може би докато се издигахме сред лятното небе, дори щяхме да зърнем Хариет.

Преди да се омъжи за татко, тя имала собствен двуместен самолет, който кръстила „Игрив дух“, и понякога си представях как лети сама сред слънчевата светлина, спуска се и се издига през кълбестите облаци, без да дължи обяснения на никого, освен на вятъра.

Кларънс спря в края на перона на гарата в Додингсли тъкмо когато влакът се зададе в другия му край, обгърнат от пушек.

— Десет и пет — каза той след като погледна часовника си. — Точно на секундата.

Както и очаквах, първият пътник, който слезе от влака, беше леля Фелисити. Въпреки жегата тя беше облечена с дълъг светъл шлифер за път и широкопола шапка, завързана под брадичката ѝ със синя панделка.

От леля стърчаха всевъзможни неща във всички посоки — игли за шапки, дръжки на чадъри, списания, навити на руло, вестници, бастуни и така нататък. Приличаше на ходещо птиче гнездо, или по-скоро на подвижна копа сено.

— Вземи багажа ми, Кларънс — нареди тя, — и внимавай с алигатора.

— Алигатор ли? — повдигна вежди шофьорът.

— Чантата — обясни леля Фелисити. — Току-що си я взех от „Хародс“ и няма да допусна да я повреди непохватен селянин на някакъв забравен от Бога железопътен перон. Флавия — обърна се тя към мен, — ти можеш да носиш бутилката ми за гореща вода.

ОСЕМ

Догър ни посрещна на входната врата. Той извади кесийка с монети от джоба си и повдигна вежди към Кларънс.

— Два шилинга — отвърна шофьорът. — За отиване и връщане... включително престоят.

Докато Догър отброяваше монетите, леля Фелисити вдигна глава и огледа фасадата на къщата:

— Невероятно. Тази къща се руши пред очите ми.

Сметнах за неуместно да ѝ обяснявам, че татко има големи финансови затруднения. Къщата всъщност беше собственост на Хариет, която беше починала млада и напълно неочаквано, без да си направи труда да напише завещание. Сега, заради, както татко ги наричаше, „усложнения“, изглеждаше, че няма да останем в Бъкшоу още дълго.

— Занеси багажа в стаята ми, Догър — нареди леля Фелисити, след като свали очи от фасадата. — И внимавай с алигатора.

— Да, госпожице Фелисити. — Догър вече бе хванал по една плетена кошница под мишница и по един куфар във всяка ръка. — От „Хародс“ е, нали?

— Леля Фелисити пристигна — обявих аз, когато влязох с увиснали рамене в кухнята. — Вече не съм много гладна. Ще си взема сандвич с маруля и ще го изям в стаята си.

— Нищо подобно — отсече госпожа Малит. — Приготвих вкусна желирана салата с ряпа и други зеленчуци.

Направих ужасена физиономия, но когато госпожа Малит ме погледна изненадващо, си спомних за актьорското изпълнение на Ния и умело преобразих гримасата в прозявка, като покрих уста с ръка.

— Извинявайте. Сутринта станах много рано.

— Аз също. Тъжна работа.

— Ходих във фермата на Ингълби — подхвърлих аз.

— Разбрах — отвърна госпожа Малит.

Гръм да я удари! Нима нищо не убягваше от слуха ѝ?

— Госпожа Ричардсън ми каза, че помагаш на хората с кукления театър. На жената с коса като на Юда и на куция мъж.

Синтия Ричардсън. Трябваше да се досетя. Явно присъствието на кукления театър е развързало иначе стиснатия ѝ език.

— Жената се казва Ния, а мъжът — Рупърт. Всъщност тя е много мила. Прави си албуми с изрезки... или поне като момиче се е занимавала с това.

— Убедена съм, че това е много хубаво, но ще трябва да...

— Видях и госпожа Ингълби — прекъснах я аз. — Всъщност проведохме доста интересен разговор.

Ръката, с която госпожа Малит лъскаше чиниите за салата, забави движението си... и спря. Беше се хванала на въдицата.

— Бъбрила си си нея? Ха! На куково лято! Бедничката — добави тя след кратък размисъл.

— Говорихме за Робин, сина ѝ — заявих аз, в което имаше капчица истина.

— Не думай!

— Тя рече, че Робин е мъртъв.

Това се оказа прекалено дори за госпожа Малит.

— Мъртъв ли? Наистина е мъртъв. Мъртъв е като пън вече повече от пет години. Мъртъв и погребан. Помня деня, в който го намериха обесен в Гибът Уд. Беше понеделник, ден за пране, и тъкмо бях простряла дрехите, когато Том Бате, пощальонът, влезе през портата. „Госпожо Малит — каза ми той — пригответе се да чуете една лоша новина.“ „Нещо с Алф ли е станало?“ питам го аз, а той: „Не, с малкия Робин, момчето на Гордън Ингълби.“ И тогава дъхът ми спря, мислех си, че ще...

— Кой го е намерил? — прекъснах я аз. — Имам предвид малкия Робин.

— Лудата Мег. Нали живее горе в Гибът Уд. Забелязала нещо лъскаво под едно дърво — така нарича онези боклуци, които събира, „нещо лъскаво“ — и когато отишла да го вземе, видяла, че е детска лопатка, от онези, дето носите на плажа, а до нея — малка метална кофичка, паднали на земята.

Канех се да кажа, че майката на Робин го е водила на морето, но се спрях тъкмо навреме. Спомних си, че премълчаните клюки водят до

разпространението на нови клюки: „Лепят се като мухи на мед“, както отбеляза веднъж самата госпожа Малит, но по съвсем различен въпрос.

— И тогава го видяла да виси, обесен за врата, от онази стара бесилка — продължи тя. — Разправяше, че лицето му изглеждало ужасно, като презрял пъпеш.

Съжалих, че не си бях взела тетрадката.

— Кой го е убил? — попитах направо.

— Ах, точно там е проблемът. Никой не знае.

— Убит ли е все пак?

— Напълно възможно е. Но, както вече казах, никой не знае със сигурност. Направили му аутопсия в библиотеката, нали се сещаш, огледали тялото, разправя Алф. Доктор Дарби им казал, че момчето е обесено и че само това може да заключи със сигурност. Лудата Мег твърдеше, че го взел Дяволът, но я знаеш каква е. Повикаха семейство Ингълби и онзи германец, дето им кара трактора, Дитер, както и Сали Строу. Всички са глупави като магарета, включително полицията.

Полицията ли? Разбира се!

Полицията със сигурност е разследвала смъртта на Робин Ингълби и ако предположението ми беше вярно, то старият ми приятел инспектор Хюит със сигурност е участвал в него.

Е, инспекторът не ми беше точно стар приятел, но неотдавна му помогнах с едно разследване, с което той и колегите му имаха големи затруднения.

Вместо да разчитам на селските клюки на госпожа Малит, щях да разбера фактите от първоизточника. Трябваше ми само възможност да отида с колелото до полицейския участък в Хинли. Щях да се отбия там небрежно тъкмо навреме за чая.

Минах с Гладис покрай „Свети Танкред“ и се зачудих как ли са Рупърт и Ния. Е, ще разбера съвсем скоро, помислих си, докато натисках спирачката и обръщах назад.

Но вратата на енорийската зала беше заключена. Разтърсих я силно и потропах шумно няколко пъти, ала никой не ми отвори. Дали още не бяха в Кълвърхаус?

Забутах Гладис през двора на църквата към брега на реката и я пренесох по каменните стъпала. Макар на места да бе обрасла с

бурени и издълбана от дълбоки коловози, пътеката по брега ме отведе бързо до Джубили Фийлд.

Ния седеше под едно дърво и пушеше, а Дитер бе приседнал до нея. Щом ме видя, тя скочи:

— Я виж ти кого довя вятърът.

— Мислех, че ще сте в църквата.

Ния натисна фаса си ожесточено в ствола на дървото.

— Трябваше да сме там, но Рупърт още не се е върнал.

Това ми се стори странно, защото той уж не познаваше никого в околностите на Бишъпс Лейси. Кой или какво би го задържало толкова дълго?

— Може да е отишъл да търси части за караваната — предположих, когато забелязах, че капакът на остина е затворен.

— По-скоро просто е отишъл някъде да се цупи насаме — рече Ния. — От време на време прави така. Понякога обича да остава сам за известно време. Но го няма вече от часове. На Дитер му се сторило, че тръгнал натам — добави тя и посочи с пръст през рамо.

Обърнах се и се взрях с подновен интерес към Гибът Уд.

— Флавия — каза Ния, — не се тревожи за Рупърт.

Но не Рупърт исках да видя.

Вървах по тревистия синор покрай нивата, за да не нагазя в лена, докато се тътрех бавно нагоре. За мен не представляваше трудност, но за Рупърт с шинирания му крак сигурно е било истинско мъчение.

Какво, за Бога, би прихванало човек, че да го накара да се върне на върха на Гибът Хил? Дали не е решил да измъкне Мег от храстите и да вземе пудрата на Ния? Или пък се е почувствал заплашен от русия красавец Дитер?

Сещях се за още десетина причини, но нито една не ми се струваше основателна.

Над мен Гибът Уд обвиваше върха на Гибът Хил като зелена прилепнала шапка. Когато се приближих и влязох под клоните на древната гора, изпитах чувството, че влизам в илюстрация на Артър Ракъм. Тук, сред сумрачното зелено сияние, въздухът вонеше остро на разложение: на изгнили гъби и листа, на черен хумус, на лепкава кал и на кора от дървета, надробена до прах от бръмбарите. Между изгнилите стволоче висяха ярки паяжини, като решетки на замък, изтъкани от светлина. Под древните дъбове и покрити с лишеи габъри

от сенките на папратите надничаха камбанки, а от другата страна на поляната забелязах назъбените листа на многогодишния пролез, който, накиснат във вода, отделя прекрасна отрова с цвят индиго; веднъж я бях направила аленочервена като кръв, като просто добавих двупроцентов разтвор на хидрохлоридна киселина.

Замислих се доволно за амоняка и amidите, отделни от тора на земята в гората — съвършено пиршество за всеядните плесени, които го превръщаха в азот, който след това се съхраняваше в протоплазмата им, където с него на свой ред се хранеха бактериите. Това за мен е съвършеният свят: свят, в който симбиозата е неизменен факт.

Вдишах дълбоко горчивата миризма и се насладих на химичния мирис на разграждането.

Но сега не беше времето за приятни размисли. Денят напредваше, а аз още не бях стигнала до центъра на гората.

Колкото по-навътре сред дърветата навлизах, толкова по-тихо ставаше. Сега дори и птиците бяха притихнали зловещо. Дафи ми бе казала, че тази гора някога е била кралска, преди много векове, когато английските крале ходели на лов за диви глигани. По-късно чумата затрила повечето жители на селцето, което било изникнало в подножието ѝ.

Потреперих, когато високо в клоните на дърветата листата прошумоляха, макар да не можех да преценя дали заради призраците на знатните ловци, или заради неспокойните духове на умрелите от чумата, които несъмнено бяха погребани някъде наблизко.

Спънах се в нещо и протегнах ръце напред, за да се подпра. От калта ме делеше само изгнилият дънер на покрито с мъх дърво и аз се вкопчих инстинктивно в него.

След като запазих равновесие, видях, че дървото някога е било квадратно, а не кръгло. Това не беше клон или дънер, а летва, прогнила и проядена до състояние, в което приличаше на сив корал. Или вкаменена мозъчна тъкан.

Съзнанието ми разпозна преди мен какво е това: постепенно осъзнах, че съм се вкопчила в изгнилите останки на старо бесило.

Тук беше умрял Робин Ингълби.

Раменете ми потръпнаха, сякаш ги бяха погалили ледени висулки.

Пуснах дървото и направих крачка назад.

Освен рамката и разнебитените стъпала, от конструкцията не беше останало почти нищо. Годишите и времето бяха разрушили всички дъски на пода, с изключение на една, поради което платформата бе заприличала на костите на скелет, стърчащи от къпините като гръдния кош на мъртъв великан.

В този миг чух гласове.

Както вече съм споменавала, имах изключително остър слух и докато стоях под изгнилата бесилка, чух, че някой говори, макар звукът да долиташе отдалече.

Обърнах се бавно на място, поставих длани зад ушите си като импровизирана фуния и бързо установих, че гласовете идват някъде отляво. Внимателно се запромъквах към тях, като се прикривах тихо от дърво на дърво.

Изведнъж гората се разрези и се наложи много да внимавам, за да не ме видят. Надникнах иззад ствола на един ясен и забелязах, че съм стигнала до голяма просека в самото сърце на Гибът Уд.

Тук някой беше направил градина, а един мъж с прокъсана шапка и работни дрехи прекопаваше старателно лехи с нарядко засадени растения.

— Навсякъде никнат — каза той на някого, когото още не можех да видя. — ... Зад всяка ограда... крият се под всяка копа сено.

Той си свали шапката и избърса лице с пъстра носна кърпа, и аз видях, че човекът, който говореше, беше Гордън Ингълби.

Устните му на фона на обруленото му лице имаха удивителен ален цвят, който татко наричаше „сангвиничен темперамент“, и докато го наблюдавах, Гордън изтри слюнката, която бе избълвал заедно с гневните си думи.

— А-ха! Небето ни е изпратило шпиони — каза театрално другият глас, в който веднага разпознах Рупърт.

Той се беше излегнал в сянката на един храст и пушеше цигара.

Сърцето ми спря! Нима ме е забелязал?

„Най-добре стой неподвижно — помислих си аз. — Не помръдвай. Ако ме хванат, ще се престоря, че търся Рупърт и съм се изгубила в гората като Златокоска.“ Тъй като в приказките имаше нещо, което звучеше като истина, хората винаги се връзваха на заимствани от тях оправдания.

— Ескуайър Мортън идва пак миналата седмица и наговори куп глупости на Дитер. По-скоро си пъха носа, където не му е работата.

— Ти си по-умен от тях, Гордън. Повечето имат каша вместо мозък в главата си.

— Може и така да е. Но, както вече ти казах, аз бях дотук.

— Ами аз, Горд? Ами останалите? Така ли ще ни оставиш да увиснем?

— Негодник такъв! — извика Гордън, вдигна мотиката си във въздуха като бойна брадва и направи няколко заплашителни крачки напред. Личеше си, че е разярен.

Рупърт стана тронаво и протегна длан в защитен жест.

— Съжалявам, Горд. Не исках да прозвучи така. Просто изразът е такъв. Не се усетих.

— Не си се усетил, а? Никога не се усещаш. Не знаеш какво е да си на мое място ден и нощ, да живееш с мъртва жена и с призрака на обесено дете.

Мъртва жена ли? Нима говореше за госпожа Ингълби?

Каквото и да ставаше тук, едно беше сигурно: тези двамата не разговаряха така, сякаш се виждат за пръв път. Изглежда, Гордън и Рупърт се познаваха наистина отдавна.

Двамата постояха няколко секунди, взрени един в друг и неловко смълчани.

— Трябва да се връщам — каза Рупърт най-накрая. — Ния сигурно се е разтревожила. — Той се обърна и тръгна към другия край на просеката, където изчезна сред дърветата.

Щом той си тръгна, Гордън избърса отново лицето си и аз видях, че ръцете му треперят, когато извади торбичка с тютюн и пакет листчета за цигари от джоба на ризата си. Сви си непохватно една цигара, като в бързината изтърси парченца тютюн, а после бръкна в джоба на панталона си за месингова запалка, с която запали и вдиша дима дълбоко, а после го издиша толкова бавно, че бях сигурна, че ще се задуши.

След изненадващо кратко време и той си тръгна. Натисна фасата с петата на обувката си в пръстта, нарами готиката си и изчезна.

Изчаках, около десет минути, за да се уверя, че няма да се върне, и после бързо отидох до мястото, на което беше стоял. Без затруднения извадих от почвата под отпечатъка от обувката му подгизналите

остатъци от цигарата. Откъснах две листа от едно от растенията и с тяхна помощ като импровизирани ръкохватки вдигнах фаса, загърнах го с листото и го пъхнах дълбоко в джоба си. Рупърт също беше оставил няколко фаса под храста, където беше стоял. Взех и тях и ги прибрах при останалите. Чак след това се върнах обратно през гората от другата страна на Гибът Хил.

Ния и Рупърт седяха на две прогнили летви и охлаждаха крака в студената вода. Дитер го нямаше.

— А, ето те и теб! — казах ведро. — Търсих те.

Развързах обувките си, свалих чорапите си и седнах до тях. Слънцето бе слязло ниско в следобедното небе. Вече беше твърде късно да ходя с колелото до Хинли. Щях да пристигна чак след пет, когато инспектор Хюит щеше да си е тръгнал от работа.

Любопитството ми щеше да почака.

Рупърт беше в забележително добро настроение за човек, който малко по-рано е бил заплашван с остра мотика. Виждах как съсухреният му крак плува като бледа рибка под повърхността на водата.

Той натопи два пръста в реката и пръсна игриво няколко капки вода към мен.

— Най-добре да се прибереш у дома, да се нахраниш добре и да се напиш. Утре е голямото събитие.

— Точно така — казах аз и станах. — Не бих го пропуснала за нищо на света. Ужасно си падам по куклен театър.

ДЕВЕТ

Някак си оцеляхме след вечеря и масата беше почистена. Седяхме около нея и чакахме някой да измисли извинение, за да се отпразвим всеки по пътя си: татко при марките си, Дафи в библиотеката, Фели към огледалото, леля Фелисити към някоя от отдалечените стаи за гости, а аз към лабораторията си.

— Как е в Лондон, Лиси? — попита татко.

Тъй като не бяха минали и две седмици, откакто ходи там за последен път, той много добре знаеше как е в Лондон. Пътуванията си обаче държеше в тайна като строго секретна военна операция. По-скоро щеше да се остави да го опека на бавен огън, отколкото да се обади на леля Фелисити в града.

„Всичките й зъби все още са на мястото си, а тя знае как да си служи с тях“, каза ни той веднъж.

Което означаваше, рече Фели, че леля Фелисити винаги иска да става нейната. А според Дафи това означаваше, че леля е кръвожаден тиранин.

— Лондон ли? — повтори леля Фелисити. — Лондон си е все същият: сажди, гълъби и Клемент Атли^[1]. Блъсканица. Трябва да изпратят хора с мрежи да заловят онези деца, дето се шляят из Кенсингтън и да ги закарат с влак да работят в някоя от електрическите централи в Батърсий и Банксайд. Ако хора от по-добра класа включват копчетата, токът може би нямаше да спира толкова често.

Дафи, на която заради гостенката й бе забранено да чете по време на вечеря, седеше срещу мен на масата и бавно и мъчително събираше очи към носа си, сякаш мозъкът й тъкмо е умрял и това са последните конвулсии на очните й нерви и мускули. Нямаше да й направя удоволствието да се усмихна.

— Не знам накъде отива този свят — продължи леля Фелисити. — Потръпвам при мисълта за хората, които срещам напоследък. Онзи мъж във влака, например. Видя ли го на перона, Флавия?

Поклатих глава.

— Нито пък аз — продължи леля, — но съм убедена, че е слязъл последен, защото си е помислил, че ще извикам полицаите. Не престана да наднича в купето и да пита стигнали ли сме вече до Додингли. Освен това изглеждаше особено. Имаше кожени кръпки на лактите и шалче на врата, като някакъв пройдоха, танцьор от Париж. Подобно нещо не бива да се допуска. Накрая се наложи да го поставя на мястото му. Казах му: „Когато влакът спре и на табелата на гарата пише «Додингли», тогава ще сме в Додингли и нито миг по-рано“.

Сега вече ми се стори, че мозъкът на Дафи не само е умрял, но и че е започнал да се разлага. Дясното ѝ око се придвижи до ъгълчето, докато другото изглеждаше така сякаш щеше да изскочи.

Сестра ми от години се упражняваше да постигне този ефект: очите ѝ да гледат в различни посоки.

— Класически екзофталм — обясни тя веднъж, а аз я помолих да ме научи на номера.

Упражнявах се пред огледалото, докато не получих утаено главоболие, но постигнах само леко извъртане встрани.

— Неведоми са пътищата Господни, само Той може да прави чудеса — отвърна тя, когато ѝ съобщих за неуспеха си.

Наистина беше така. Само като си спомних думите на Дафи, ми хрумна идея.

— Бихте ли ме извинили? — попитах аз и бутнах стола си назад. — Сутринта забравих да си кажа молитвата. Сега трябва да наваксам.

Очите на сестра ми се върнаха в нормално положение и тя зяпна, както ми се щеше да мисля, от възхищение.

Отключих вратата и влязох в лабораторията си, а микроскопът, който някога е принадлежал на прачичо Тар, ме посрещна с дружелюбен месингов отблясък. Там, близо до прозореца, щях да наглася огледалото му така, че да насоча последните слънчеви лъчи през поставката за проби към окуляра.

Взех топчица проба от листата, които донесох от, както я бях кръстила *Тайната градина в Гибът Уд*, и я поставих върху предметно стъкло под лещите.

Нагласих фокуса на сто пъти увеличение и почти веднага намерих онова, което търсех: цистолити стърчаха като бодли по

повърхността на листото. Обърнах листа с пинцети, които откъснах от седефения комплект на Фели. Ако бях права, от долната страна щеше да има още повече от тези образувания, подобни на косъмчета — и наистина имаше! Влизаха и излизаха от фокуса на лещите. За няколко секунди само се взирах в каменните косъмчета от калциев карбонат, които си спомних, че за пръв път са описани от Хю Алджърнън Уедъл — великия ботаник и пътешественик.

Повече за свое забавление, отколкото с някаква цел, поставих листото в епруветка, в която бях изсипала малко разрежена хидрохлоридна киселина, после я запуших с тапа и разклатих енергично. Вдигнах я към светлината и видях как се образуват мънички мехурчета въглероден диоксид и как се издигат на повърхността, когато киселината реагира с калциевия карбонат от игличките.

Този тест обаче не даваше окончателно заключение, защото понякога имаше цистолити в някои видове коприва, например. За да потвърдя резултата, трябваше да отида малко по-далеч.

Бях изключително признателна на чичо Тар, че преди смъртта си през 1928 г. се е абониран доживотно за списание „Химични задачи и уравнения“, което, може би тъй като редакторите не бяха уведомени за смъртта му, все още пристигаше редовно всеки месец на масичката във вестибюла.

Сега във всички ъгли на лабораторията ми имаше натрупани купчини от това увлекателно списание, всеки от чиито броеве притежаваше корица със синия цвят на небето в средата на месец март, а сред тях — всъщност в един от броевете от 1941 година — намерих описание на новооткрития по онова време тест на Дюкеноа-Левин. Щях да изпълня собствена вариация на процеса.

Първо се нуждаех от малко количество хлороформ. Тъй като бях използвала последната си налична бутилка за неуспешна заря на поляната от южната страна на Бъкшоу, за да отпразнувам рождения ден на Джоузеф Пристли^[2] през март, първо щеше да се наложи да си синтезирам нов.

След кратко тършуване под стълбището намерих (в шкафа с препаратите за почистване на госпожа Малит) кутия с хлорен прах за избелване, а от килера — бутилка чист екстракт от ванилия.

Върнах се на безопасно място в лабораторията, заключих вратата и запретнах ръкави.

Кутията с белина на практика беше просто калциев хипохлорит. Зачудих се дали калциевият хипохлорит под друго име миришеше също толкова сладко. Нагрят заедно с ацетон до температура между 200 и 250°C — или докато протече реакцията — от него можеше да се извлече доста приличен хлороформ от получените ацетатни соли чрез проста дестилация. А тази част от процеса беше, както казват, нищо работа.

— Ура! — извиках, когато налях полученото вещество в кафяво шишенце и го запуших с тапа.

След това разбърках половин чаена лъжичка от ваниловия екстракт с няколко капки ацеталдехид (който, тъй като е летлив и кипи при стайна температура, чичо Тар разумно е съхранявал под слой аргон в запечатана бутилка), после изсипах сместа в чиста колба, в която вече бях отмерила шест и половина супени лъжици етанол. Него бях задигнала от шкафа на татко, където бутилката лежеше непокътната от цяла вечност, след като му я бе донесъл като подарък негов познат филателист, изпратен в командировка в Русия от Министерството на външните работи.

Сега всичко беше готово.

Поставих нова проба от листата в чиста епруветка, добавих няколко капки от приготвения от мен алкохолен ванилин (вещество, което смятах да кръстя реагент Дюкеноа-Левин-Де Лус) и след като изчаках минутка, капнах съвсем мъничко концентрирана хидрохлоридна киселина.

Както и при първия тест, в епруветката изплуваха малки мехурчета от формирането на въглероден диоксид, но този път течността бързо доби синьо-лилав цвят.

Развълнувано добавих към сместа няколко капки от домашно приготвения хлороформ, който — тъй като хлороформът не е разтворим във вода — потъна веднага на дъното.

След като течността в епруветката се раздели на два отделни слоя (чистия хлороформ на дъното и синкаво-лилавия реагент на Дюкеноа на повърхността), я разбърках добре със стъклена пръчица и затаих дъх, докато се утаи отново.

Не отне много време: сега слой хлороформ доби цвета на горния слой — бледолилав като стара синина.

Тъй като очаквах този резултат, не си направих труда да извикам „Еврика“.

Гордън Ингълби не отглеждаше в тайната си градина пащърнак, а индийски коноп!

Бях чела за това растение в извадка от книгата на О’Шонеси „За препаратите на индийския коноп, или ганджата, техните странични ефекти върху животинския организъм и използването им за лечение на тетанус и други конвулсивни заболявания“, която намерих пъхната в едно от чекмеджетата на бюрото на чичо Тар.

Нима той е използвал индийски коноп? Дали това би могло да обясни още по-ясно защо така внезапно и зрелищно е напуснал Оксфорд като студент?

Ганджата, или препаратът, получаван от листата ѝ — бханг — отдавна беше известен като заместител на опиума и доктор О’Шонеси лично е описал големия успех при използването му за лечение на един случай на бебешки конвулсии.

А какво друго беше детският паралич на Рупърт, ако не мускулни конвулсии, които щяха да го мъчат жестоко ден след ден до края на живота му?

След това изследването на фасовете от цигарите на Гордън и Рупърт почти не ме развълнува. Вече знаех какви ще са резултатите. След като измих и прибрах стъклениците (пфу, как мразя да мия!), записах в тетрадката си:

ПЕТЪК, 21 ЮЛИ, 1950 Г., 21,50 ЧАСЪТ.

„Тестът на Дюкеноа-Левин върху листата и остатъците от цигарите от Гибът Уд показва наличието на индийски коноп (*Cannabis sativa*). Гордън Ингълби отглежда — и пуши — от това растение. Дочух забележката му, че «той е дотук». Какво имаше предвид?

Кои са «останалите», за които говореше Рупърт? Коя е «мъртвата жена»? Може ли да е госпожа Ингълби?

Каквото и да става във фермата Кълвърхаус, то Рупърт е замесен.

— А сега... — както би написал онзи Пийпс^[3] — право в леглото.“

Но не можех да заспя. От доста време лежах взряна в тавана и слушах как пердетата шептят тихичко на нощния ветреца.

В Бъкшоу времето не върви както по другите места. В Бъкшоу времето като че ли не се ръководи от трескавите бързащи зъбчати колелца в часовника във вестибюла, които се въртят като хамстери в клетките си, а по-скоро от тремавите големи зъбчати колела, които успяват да направят само по един оборот всяка година.

Изведнъж се зачудих как може да съм толкова доволна, когато човек, когото познавах лично, се криеше в тъмната кула на един гълъбарник?

Което, разбира се, веднага ми напомни за „Крал Лир“. Татко ни заведе да гледаме Джон Гилгуд в главната роля в Страдфорд на Ейвън и макар Гилгуд да беше великолепен, в ушите ми още отекваха думите на Бедния Том, просяка от Бедлам (всъщност предрешения Едгар):

*„Княз Роланд пристигна под мрачната кула,
затворена с тежък катанец...*

*... А великанът каза: — Хъм, подушвам мирис на
британец!“^[4]*

— Нима Шекспир е откраднал това от „Джак и бобеното стъбло“ — бях прошепнала в ухото на Дафи. Или пък приказката е заимствала думите от Шекспир?

— Нито едното от двете — бе прошепнала в отговор тя. — И двете произведения са я взели от пиесата на Томас Наш „Отговор до Сафрън-Уолдън“, която ги предшества, тъй като е била поставена през хиляда петстотин деветдесет и шеста година.

Добрата стара Дафи. Понякога почти ми идваше да ѝ простя, че ме мрази.

Е, Рупърт щеше да представи собствената си версия на „Джак и бобеното стъбло“ само след няколко часа. Може би щях да науча нещо от представлението.

Малко след това станах, облякох се и се промъкнах навън.

Намерих Догър седнал на пейката срещу изкуственото езеро и декоративните руини.

Беше облечен както снощи: тъмен костюм, лъснати обувки и вратовръзка, която сигурно говореше много на посветените.

Пълната луна сияеше в небето като голяма сребриста пита сирене, а Догър седеше с изправен гръб, сякаш се топлеше на лъчите, с отворен черен чадър над главата си.

Седнах тихо на пейката. Той не ме погледна, нито пък аз него, и поседяхме така известно време като двама древни астрономи, наблюдаващи луната.

По едно време казах:

— Догър, не вали.

По време на войната го валели проливни дъждове: безмилостни дъждове; дъжд, от който нямало къде да се скрие, нямало накъде да бяга. Или поне така ми каза госпожа Малит.

— Този подслон му носи голяма утеха, скъпа. Дори когато дърво и камък се пукат от жега.

Бавно, като фигурка с часовников механизъм, Догър вдигна ръка и освободи закопчалката на чадъра, чиито спици и непромокаем плат се свиха като крилете на прилеп и обгърнаха горната част на ръката на Догър в черно.

— Знаеш ли нещо за полиомиелита? — попитах най-накрая аз.

Без да откъсва очи от луната, Догър отвърна:

— Детски паралич. Болест на Хайне-Медин. Утринна парализа. Болният трябва да лежи на легло. Или поне така съм чувал — добави той и ме погледна за пръв път, откакто бях дошла.

— Знаеш ли нещо друго?

— Болезнено е. Невероятна агония.

— Благодаря ти, Догър. Розите са прекрасни тази година. Много се стараеш с тях.

— Благодаря, госпожице. Розите са прекрасни всяка година, независимо дали Догър се грижи за тях.

— Лека нощ — казах аз и станах от пейката.

— Лека нощ, госпожице Флавия.

На половината път през моравата спрях и погледнах назад. Той отново бе разпънал чадъра, седеше под него с изправен гръб като Мери Попинс и се усмихваше на лятната луна.

---

[1] Министър-председател на Великобритания от 1945 до 1951 г. — Бел.прев. ↑

[2] Джоузеф Пристли (1733–1804) — английски химик, теолог и философ. — Бел.прев. ↑

[3] Самюъл Пийпс — английски писател и държавен чиновник, известен най-вече с подробния си дневник, в който са описани важни събития от историята на Великобритания от XVII в. — Бел.прев. ↑

[4] Великанът от народната приказка „Джак и бобеното стъбло“ казва същите думи, като великана в горепосочения цитат от „Крал Лир“ — (превод Валери Петров). — Бел.прев. ↑

ДЕСЕТ

— Моля те днес да не се запиляваш нанякъде, Флавия — каза татко след закуска. — Дватамата се срещнахме доста неочаквано на стълбите. — Леля ти Фелисити иска да прегледа някои семейни документи и помоли изрично да ѝ помогнеш да свали кутиите.

— Защо не ѝ помогне Дафи? Тя е специалистката по библиотеки и архиви.

Това не беше съвсем вярно, тъй като аз отговорях за великолепна викторианска химична лаборатория, а да не говорим за купищата документация на чичо Тар. Просто се надявах да не се налага да споменавам за кукления театър, чието представление щеше да започне след часове. Но Дългът потъпка Развлеченията.

— Дафни и Офелия отидоха в селото, за да пуснат писма. Ще обядват там, а после ще посетят фермата на Фостър, за да видят понито на Шийла.

Хитрите лисици! Как само го бяха измислили!

— Но аз обещах на викария. Той разчита на мен. Опитват се да съберат пари за нещо... не знам точно за какво. Ако не съм в църквата до девет часа, Синтия... искам да кажа госпожа Ричардсън — ще трябва да дойде да ме вземе с колата си.

Както и очаквах, този удар под кръста накара татко наистина да се замисли.

Виждах как сбърчва вежди, докато преценява кой от двата варианта е по-неприятен: дали да отстъпи с достойнство, или да се сблъска лице в лице с „Потъването на Хеспер“.

— На теб не може да се разчита, Флавия — каза той. — Изобщо не може да се разчита.

Естествено! Това е едно от качествата ми, които ценях най-много.

Напълно нормално е на единайсетгодишните да не може да се разчита. Минали сме възрастта, в която сме като кукли: хората се навеждат, боцкат ни в коремчетата с пръсти и издават идиотски звуци

като „бу-бу“, за които само като си помисля и ми идва да повърна. И въпреки това още не сме достигнали възрастта, когато всички ни бъркат с възрастни хора. Неоспорим факт е, че никой не ни забелязва, освен когато реши, че му е изгодно.

В този миг ме забелязаха. Бях прикована от свирепия като на тигър поглед на татко. Примигнах два пъти: толкова, че да не покажа неуважение.

В следващия миг разбрах, че е омекнал. Видях го в очите му.

— Ех, добре — каза той с достойнство, макар и победен. — Отивай. И предай поздравите ми на викария.

Не чувам ли аплодисменти? Свободна съм! Нищо работа!

Гумите на Гладис свистяха доволно по шосето.

— Лятото дойде — запях с цяло гърло. — Пей, кукувице, пей!

Една крава вдигна лениво очи, а аз се изправих на педалите и направих нестабилен реверанс, докато минавах покрай нея.

Спрях пред енорийската зала тъкмо когато Ния и Рупърт идваха през високата трева от дъното на църковния двор.

— Спахте ли добре? — провикнах се към тях и им помахвах.

— Като трупове — отвърна Рупърт.

А тази дума описваше идеално начина, по който изглеждаше Ния. Косата ѝ висеше на дълги мръсни кичури, а черните сенки под зачервените ѝ очи ми напомниха за нещо, за което предпочитам да не мисля. Или е летяла с вещиците от покрив на покрив цяла нощ, или двамата с Рупърт са се карали жестоко.

Мълчанието ѝ ми подсказа, че причината е в Рупърт.

— Пресен бекон... пресни яйца — продължи той и се потупа силно по гърдите с юмруци като Тарзан. — Така се разсънваш най-добре.

Ния само ме погледна, подмина ни и се стрелна в залата, където сигурно бързаше за дамската тоалетна.

Разбира се, аз я последвах.

Тя беше паднала на колене пред порцелановото гърне, плачеше и повръщаше едновременно. Заклучих вратата.

— Ще имаш бебе, нали?

Ния ме изгледа със зяпнала уста и пребледняло лице.

— Откъде знаеш? — ахна тя.

Щеше ми се да отвърна „Елементарно“, но бях наясно, че сега не е моментът да се фукам.

— Направих лизозомен тест на кърпичката, която ти дадох.

Ния стана тромаво и ме сграбчи за раменете.

— Флавия, не бива да казваш на никого! Нито думичка! Освен теб никой друг не знае.

— Дори и на Рупърт ли? — попитах аз. Не можех да повярвам.

— Особено на Рупърт. Ще ме убие, ако разбере. Обещай ми, Флавия, моля те, обеща ми!

— Честна дума — заявих аз и вдигнах три пръста — поздравът на момичетата скаути. Макар да ме бяха изхвърлили от организацията за неподчинение (както и заради някои други неща), реших, че не е нужно да споделям мрачните подробности с Ния.

— Добре че отседнахме на полето. Сигурно сме се чували на километри как си крещим. Карахме се заради жена. Винаги има по някоя жена, нали?

В тази област не бях експерт, но въпреки това се опитах да си дам вид, че я слушам внимателно.

— Рупърт винаги си намира бързо някоя фуста. Сама видя: не бяхме на Джубили Фийлд и десет минути, когато той хукна към гората с онази от селскостопанската армия, Сара, или както там се казва.

— Сали — поправих я аз.

Макар идеята ѝ да бе интересна, аз знаех, че всъщност Рупърт беше пушил индийски коноп в Гибът Уд с Гордън Ингълби. Но не можех да кажа на Ния, че Сали Струо изобщо не е присъствала.

— Нали каза, че е отишъл да търси части за караваната?

— О, Флавия, колко си... — Тя премълча последната дума. — Естествено, че така ще кажа. Не исках да вадя кирливите ни ризи пред непознат.

Мен ли имаше предвид или говореше за Дитер?

— Рупърт все пуши, за да прикрие миризмата, която пачаврите му оставят по него. Надушвам го. Но този път малко прекалих — добави тя унило. — Отворих вратата на караваната и го замерих с първия предмет, който ми попадна. Не биваше. Оказа се новата кукла Джак. Работи по нея седмици наред. Старата се прокъса и понякога се разпада в най-неподходящия момент. Също като мен — изплака Ния и отново повърна.

Искаше ми се да ѝ помогна с нещо, но в подобни ситуации страничният наблюдател не може да стори нищо.

— Стоя буден цяла нощ и се опитваше да я поправи.

По пресните белези по врата ѝ видях, че през нощта Рупърт не се е занимавал само с куклата.

— О, как ми се иска да е мъртъв — изстена Ния.

На вратата се потропа силно: остра канонада от бумкания.

— Кой е вътре? — попита настойчиво женски глас и сърцето ми се сви.

Беше Синтия Ричардсън.

— И други хора искат да използват тоалетната — провикна се тя. — Моля, опитайте се да имате предвид и нуждите на останалите.

— Излизам, госпожо Ричардсън — провикнах се в отговор. — Аз съм, Флавия.

Проклетата жена! Как можех толкова бързо да се престоря на болна?

Грабнах памучната кърпа от закачалката до мивката и грубо натрих лице, като усетих как в него нахлува кръв още докато търках. Разчорлих коса, наплисках се с вода и я разнесох по зачервеното си чело, а после оставих струйка слюнка да виси ужасяващо от ъгълчето на устата ми.

След това пуснах водата в тоалетната и отключих вратата.

Докаато чаках Синтия да я отвори, както знаех, че ще направи, зърнах отражението си огледалото. Бях олицетворение на жертва на малария, чийто лекар тъкмо е отишъл да позвъни на гробаря.

Щом топката на бравата се завъртя и вратата се отвори рязко навътре, направих няколко несигурни крачки навън в коридора и издух бузи, сякаш се каня да повърна. Синтия се дръпна назад до стената.

— Извинявайте, госпожо Ричардсън — казах дрезгаво. — Прилоша ми. Сигурно съм яла нещо. Ния беше много мила... но мисля, че след като глътна малко свеж въздух, ще се оправя.

При тези думи се шмугнах покрай нея с Ния по петите, а Синтия не я удостои с повече от бърз поглед.

— Направо си страшна — каза Ния. — Наистина, съзнаваш ли го?

Седяхме на една хоризонтална надгробна плоча в двора на църквата и чакахме зачервеното ми лице да изсъхне на слънцето. Ния

прибра червилото си и затършува в чантата си за гребен.

— Да — отвърнах делово. Все пак беше вярно, нямате защо да отричам.

— А-ха! Ето къде сте били! — обади се един глас.

Еlegantен дребен мъж с памучни панталони, сако и жълта копринена риза се приближаваше с бърза крачка към нас. Вратът му бе обгърнат от бледолилаво шалче, а между зъбите му стърчеше незапалена лула. Той пристъпваше предпазливо наляво-надясно, като се опитваше да не нагази през някой от по-хлътналите гробове.

— О, Боже! — изстена Ния, без да помръдва устни, а после се обърна към него: — Здравей, Мат. Имаш половин свободен ден от маймунарника, а?

— Къде е Рупърт? — попита мъжът. — Вътре ли е?

— Много се радвам да те видя, Ния — каза тя. — Колко прекрасно изглеждаш днес, Ния. Не забравяй добрите обноски, Мат.

Мат — или както там се казваше — се обърна на пети в тревата и се отдалечи към залата, все още пристъпващ предпазливо.

— Мат Уилмът — обясни Ния. — Продуцентът на Рупърт от Би Би Си. Миналата седмица се скараха жестоко. Рупърт просто си тръгна. Остави Мат да се оправя сам с Лелята... с Би Би Си имам предвид. Но как, за Бога, ни е намерил? Рупърт каза, че тук сме в безопасност. „Временно си отиваме на село“, така рече.

— Вчера сутринта е пристигнал с влака в Додингсли — споделих заключението, до което бях стигнала.

— Най-добре е да влезем вътре. Със сигурност ще прехвъркнат искри.

Още преди да стигнем до вратата, чух гневния глас на Рупърт да отеква из залата.

— Не ме интересува какво е казал Тони. Тони може да върви да си седне на четката, както и ти, Мат, като се замисля сега. За последен път се подигравате с Рупърт Порсън.

Когато влязохме, Рупърт беше изкачил половината стъпала към сцената. Мат стоеше по средата на залата с ръце на хълбоците. И двамата явно не ни забелязаха.

— О, стига, Рупърт. Тони е напълно в правото си да ти каже, че си прекрачил границата. А, повярвай ми, Рупърт, този път наистина я прекрачи, при това доста сериозно. Много удобно за теб да разбуняш

духовете, а после да избягаш от отговорност, като тръгна да пътуваш с театъра си. Но ти винаги правиш така, нали? Само че този път му дължиш поне да го изслушаш.

— Не дължа нищо на Тони.

— Тук обаче грешиш, старче. Колко пъти те е измъквал от неприятности?

Рупърт не отвърна нищо, докато Мат започна да отброява случаите, като свиваше пръсти.

— Да видим. Малкият инцидент с Марко. После инцидентът със Сандра Пейсли, грозна работа беше. След това случаят със Спаркман и Блондел, който излезе доста скъпо на Би Би Си, нали? Да не говорим пък за...

— Затваряй си устата, Мат!

Мат продължи да брои:

— Да не говорим за момичето в Бекънъм... как се казваше... Лулу, май? За Бога, казваше се Лулу!

— Млъквай! Млъквай! Млъквай!

Рупърт бе напълно побеснял. Тежко слезе по стълбите със сакатия си крак, чиято шина тракаше страховито. Погледнах към Ния — изведнъж бе пребледняла и застанала неподвижно като нарисувана Мадона. Беше вдигнала ръка пред устата си.

— Качвай се в проклетия си ягуар и върви по дяволите, дребосък! — изръмжа Рупърт. — Остави ме на мира!

Мат явно не се стресна. Макар вече да стояха с почти допрени носове, той не отстъпи назад и със сантиметър. Вместо това почисти въображаема пращинка от ръкава на сакото си и се престори, че я проследява как пада на пода.

— Не дойдох с кола, а с Британските железници. Много добре знаеш, че в Би Би Си намаляват разходите заради Фестивала на Великобритания догодина.

Очите на Рупърт се разшириха, когато забеляза Ния.

— Кой ти каза, че сме тук? — изкрещя той и я посочи с пръст. — Тя ли?

— Чакай малко — повиши тон за пръв път Мат. — Не обвинявай Ния. Всъщност ми каза някаква госпожа от Бишъпс Лейси. Синът ѝ видял караваната до църквата и изприпкал у дома, за да заплаши майка си, че ще спре да диша и ще пукне, ако „Кукленият театър на Порсън“

не дойде на рождения му ден, но докато я завлякъл до тук, вас вече ви нямало. Жената се обадила в Би Би Си и от телефонната централа я свързали със секретарката на Тони. Той ми нареди да дойда и веднага да те върна обратно. И аз пристигнах. Това е всичко. Така че не обвинявай Ния.

— Много сте близки с Ния, а? — каза ядно Рупърт. — Зад гърба ми...

Мат постави длан върху гърдите на Рупърт.

— Така и така зачекнахме тази тема, Рупърт. Само да си посмял отново да я докоснеш и с пръст, ще...

Рупърт отблъсна грубо ръката на Мат.

— Не ме заплашвай, червей такъв. Не и ако ти е мил животът!

— Господа! Господа! Каква е тази врява? Веднага престанете!

Беше викарият. Той стоеше на прага на отворената врата и тъмният му силует се очертаваше на фона на слънцето отвън.

Ния се шмугна покрай него и избяга. Аз я последвах бързо.

— Скъпа госпожо — рече викарият, протегнал богато украсен месингов поднос, — вземете си сандвич с краставица и маруля. Казват, че действат невероятно успокояващо. Лично ги направих.

Направил ги е лично ли? Нима в дома му бе обявена война?

Отново стояхме навън в двора съвсем близо до мястото, където за пръв път видях Ния, просната разплакана по очи на надгробната плоча. Нима бяха изминали само два дни оттогава? Струваше ми се, че е минала цяла вечност.

— Не, благодаря, отче — отвърна Ния. — Вече съм на себе си, а и имам работа.

Обедът беше истинско изпитание. Тъй като прозорците на залата бяха закрити до половина с тежки завеси, спиращи светлината заради представлението, ние седяхме в почти пълен мрак, докато викарият се суетеше със сандвичи и кана лимонада, която сякаш бе сътворил с вълшебна пръчица. Ния седеше в единия край на редица от столове, а Мат — в другия. Рупърт бе изчезнал зад кулисите преди известно време.

— След малко ще трябва да отворим вратите — надникна викарият иззад завесата. — Зрителите вече започнаха да се редят на

опашка с пълни джобове с монети.

Той погледна часовника си.

— Деветдесет минути до вдигането на завесата — провикна се с длани, събрани като фуния пред устата.

— Деветдесет минути.

— Флавия — обърна се Ния към мен, — моля те, изтичай зад кулисите и кажи на Рупърт да намали музиката, когато започна да говоря. Във Фрингфорд я беше надул до край, не искам това да се повтаря.

Погледнах я въпросително.

— Моля те, направи ми тази услуга. Трябва да си облека костюма, а точно сега не искам да го виждам.

Всъщност и аз не горях от желание да виждам Рупърт. Докато изкачвах стъпалата към сцената, се сетих за Сидни Карсън^[1], който се качва на ешафода, за да се изправи на гилотината.

Намерих пролуката в черните странични завеси, висящи от двете страни на куклената сцена, и пристъпих в съвсем различен свят.

Всичко беше обляно от снопове светлина, която осветяваше редове електрически превключватели и лостове, чиито кабели и жици се виеха във всички посоки. Зад сцената всичко тънеше в мрак, а сиянието на малките лампички, колкото и слабо да беше, правеше невъзможно да се види какво има в сенките.

— Качи се — обади се глас от мрака горе. Беше Рупърт. — Отстрани има стълба. Внимавай.

Опипом заобиколих отзад сцената и намерих стълбата с ръце. След няколко крачки нагоре се озовах на дървена платформа, поставена направо над куклената сцена.

Здрав парапет, направен от черни метални тръби, служеше на Рупърт за опора на кръста му, докато той стоеше наведен напред, за да управлява куклите. Макар те да бяха обърнати така, че не виждах лицата им, няколко от тези съчленени герои висяха на една греда зад мен: стара жена, мъж и момче, съдейки по селските им дрехи.

От едната страна, достатъчно близо, че да е подръка, бе закрепен магнетофонът с ролки, заредени с лъскава кафява лента, която, съдейки по цвета, явно бе покрита с емулсия от железен оксид.

— Ния помоли да ти напомня да намалиш музиката, когато започне да говори — прошепнах, сякаш му казвах тайна.

— Добре. Няма нужда да шепнеш. Завесите поглъщат звука. Тук горе никой не може да ни чуе.

Тази мисъл не беше особено утешителна. Ако имаше желание, Рупърт можеше да ме хване за врата с мощните си ръце и да ме удуши сред пълна тишина. Никой отпред нямаше да разбере какво става, докато не намерят трупа ми.

— Трябва да се връщам — заявих аз. — Помагам с билетите.

— Добре, но виж това, преди да тръгнеш. Малко деца получават възможност да влязат зад кулисите.

Още докато говореше, той се протегна и завъртя голямо копче, при което светлината от лампите на сцената под нас се приглуши. Едва не загубих равновесие, когато под краката ми от нищото изникна малък свят. Внезапно установих, че се вирам надолу като бог в приказен пейзаж от синьо небе и нарисувани зелени хълмове. Сгушена в долината, стоеше сламена къщурка с пейка в двора и разнебитен обор.

Дъхът ми спря.

— Ти ли изработи всичко това?

Рупърт се усмихна и посегна към друг лост. Когато го дръпна, денят се стопи, настъпи мрак и прозорчетата на къщурката светнаха.

Макар да виждах всичко обърнато нагоре, ме прободеше нещо, което не бях изпитвала до този момент.

Беше тъга по дома.

Сега, още по-силно отколкото първия път, когато го зърнах, ми се искаше да се пренеса сред тихия малък декор, да мина по пътеката, да извадя ключ от джоба си и да отворя вратата на къщурката, да седна пред огнището, да се обгърна с ръце и да остана там завинаги.

Рупърт също се бе преобразил. Изписано беше на лицето му. Осветявани отдолу, чертите му изглеждаха напълно спокойни, а широките му устни бяха разтегнати в нежна и благосклонна усмивка.

Той се опря на тръбите от двете страни на парапета и свали черната памучна качулка на едър предмет встрани от сцената.

— Запознай се с великана Галигант. Това е последният ти шанс, преди да излезе на сцената.

Маската представляваше лицето на чудовище с черти, изкривени от постоянен гняв, обсипано с цирей, а брадичката беше покрита със стърчащи като кабарчета черни косми.

Изписах и направих крачка назад.

— Това е просто картон — рече Рупърт. — Не се плаши, не е толкова ужасен колкото изглежда. Горкият Галигант... всъщност съм много привързан към него. Двамата прекарваме доста време заедно тук горе и чакаме края на представлението.

— Той е... удивителен — отвърнах аз и преглътнах. — Но защо няма конци?

— Защото на практика не е марионетка. Всъщност е само глава и рамене. Няма крака. Има панти там, където трябва да е кръстът му, които го държат изправен и не се виждат. Обещай ми, че няма да казваш на никого. Това е тайна на занаята.

— Обещавам.

— В края на пиесата, когато Джак отсича бобеното стъбло, само трябва да вдигна този лост, тъй като той е на пружина, и...

Когато докосна края му, една малка метална летвичка изскочи като железопътна стрелка и Галигант падна с трясък пред къщичката и изпълни почти цялото пространство на куклената сцена.

— При този номер всички на първите редове ахват — каза Рупърт. — Става ми смешно всеки път, когато ги чуя. Трябва обаче да внимавам Джак и бедната му стара майка да не попаднат на пътя му. Не мога да допусна да ги смаже падащ великан.

Рупърт се протегна надолу, хвана Галигант за косата, издърпа го горе и го нагласи отново на мястото му.

В този миг неизвестно защо в съзнанието ми изникна проповед, която викарият бе изнесъл в началото на годината. В откъса от Битие се казваше: „В онова време имаше на земята исполини“. Викарият ни обясни, че в оригиналния текст на иврит думата, използвана за тези исполини, била нефилими, което означавало жестоки побойници или жестоки тирани: не физически едри, а зли. Не чудовища, а човешки същества, изпълнени със злост.

— Трябва да се връщам — казах аз. — Благодаря ти, че ми показва Галигант.

Ния я нямаше никаква, а няхах време да я търся.

— Боже, не знам каква задача да ти възложя — бе казал викарият. — Просто помагай, на когото има нужда.

Това и направих. През следващия един час късах билетите и настанявах зрителите (предимно деца) по местата им. Изгледах кръвнишки Боби Брокстън и му направих знак да си свали краката от напречните летви на стола пред себе си.

— Това място е запазено за мен — изсъсках заплашително.

Качих се на кухненския шкаф и намерих втория чайник, който някак си се е озовал най-отзад на най-горната лавица, и помогнах на госпожа Дилейни да нареди празни чаши и чинийки за чай на един поднос. Дори изтичах до пощата, за да разваля банкнота от десет лири за монети.

— Ако викарият се нуждае от монети — каза госпожица Кул, пощальонката, — защо не отвори кутиите с дарения от неделното училище? Знаем, че парите са за различни мисии, но винаги може да остави банкноти на мястото на взетите монети и да не се натрапва на Негово величество за пенита. Но пък свещениците невинаги са толкова практични, колкото би се очаквало от тях, нали скъпа?

До два часа вече бях изтощена.

Когато най-накрая заех мястото си — на първия ред по средата — нетърпеливото шумолене на публиката достигна връхната си точка. Залата беше пълна.

Някъде зад сцената викарият угаси лампите и за един дълъг миг седяхме в непрогледна тъмнина.

Облегнах се назад на стола... и зазвуча музика.

---

[1] Герой на Чарлс Дикенс от „Приказка за два града“. — Бел.прев. ↑

ЕДИНАЙСЕТ

Беше откъс от произведение на Моцарт: една от онези мелодии, които ти се струва, че си чувал и преди, дори никога да не си ги слушал.

Представих си как ролките на магнетофона на Рупърт се въртят зад сцената, как извличат музиката чрез магнити от субатомния свят на железния оксид. Тъй като вероятно са минали почти двеста години, откакто Моцарт е чул за пръв път мелодията в главата си, ми се струваше някак си уместно звуците на симфоничния оркестър да се съхраняват в частици ръжда.

Завесата се вдигна и аз се изненадах: вместо къщурката и идиличните хълмове, които очаквах да видя, сцената беше напълно черна. Рупърт явно бе покрил декора с черен плат.

Сцената беше осветена от прожектор и в самия ѝ център стоеше миниатюрен клавесин, бялото на чиито два реда клавиши се открояваше ярко сред околната тъма.

Музиката утихна и публиката затаи дъх в очакване. Всички се бяхме привели нетърпеливо напред...

Прошумоляване в единия край на сцената привлече вниманието ни и една фигура се запъти уверено към клавесина — беше Моцарт!

Облечен с костюм от зелена коприна, с връзка на врата, бели три четвърти чорапи и обувки с токи, той изглеждаше така, сякаш бе прекрачил през прозорец и се беше озовал от XVIII в. в наши дни. Идеално напудрената му бяла перука обрамчваше розово арогантно лице. Моцарт вдигна ръка, засенчи очи и се взря в тъмното, за да види кой имаше безочieto да се изкикоти.

След като поклати глава, той отиде до клавесина, извади кибритена клечка от джоба си и запали свещите: по една в двата края на клавишите.

Изпълнението му беше зашеметяващо! Публиката избухна в аплодисменти. Струва ми се, че всички осъзнаваха, че гледат произведение на истински майстор на представленията.

Малкият Моцарт се настани на високия стол пред клавесина, вдигна ръце, сякаш да засвири... и шумно изпука кокалчетата на пръстите си.

Публиката избухна в смях. Помислих си, че Рупърт е записал звука от чупене на орехи с лешникотрошачка: прозвуча така сякаш малката марионетка беше счупила всяка костичка в дланите си.

И в следващия миг Моцарт започна да свири, а ръцете му летяха с лекота по клавишите като совалката на тъкачен стан. Свириеше „Турски марш“: ритмична, весела, жива мелодия, която ме накара да се усмихна.

Едва ли има нужда да описвам всичко подробно: от падащия стол до двата еднакви реда клавиши, които се опитваха да захаят пръстите на куклата като зъби на акула, цялата композиция от началото до края ни накара да се превиваме от смях.

Когато най-сетне малката фигурка успя въпреки всичко да стигне до финалния тържествен акорд, клавесинът се вдигна на задните си крака, поклони се и се сгъна спретнато в куфар, който куклата вдигна. След това напусна сцената под бурни аплодисменти. Няколко души, сред които и аз, скочихме на крака.

Светлините отново угаснаха.

Последва пауза... тишина.

Щом публиката притихна, до ушите ни достигна мелодия — друга мелодия.

Веднага разпознах произведението. Беше „Утро“ от сюитата на Едвард Григ „Пер Гинт“, което ми се стори идеалният избор за случая.

— Добре дошли в приказната страна — каза женски глас, щом музиката затихна и светлината на прожектора разкри най-чудатия и забележителен герой, когото бях виждала!

Седнала отдясно на сцената — явно беше заела мястото си през няколкото секунди тъмнина, — тя носеше дантелено жабо, черна рокля като на пилигримите с дантелено бюстие, черни обувки с квадратни сребърни токи и миниатюрни очилца, кацнали на самия крайчец на носа ѝ. Косата ѝ представляваше водопад от сиви къдрици, които се лееха изпод висока островърха шапка.

— Казвам се Мама Гъска.

Това беше Ния!

Публиката заахка и заохка, а тя седеше и се усмихваше търпеливо, докато всички не притихнаха.

— Искате ли да ви разкажа приказка? — попита тя с глас, който не звучеше като на Ния, но в същото време беше точно като нейния.

— Да! — извикаха всички в хор, включително и викарият.

— Добре — рече Мама Гъска. — Ще започна от началото и ще ви разкажа всичко до край.

Муха да бе бръмнала в залата, щеше да се чуе.

— Имало едно време — започна тя — едно селце недалеч от тук...

И докато изричаше тези думи, кадифената завеса със златистите пискюли се вдигна бавно и разкри уютната къщурка, която зърнах зад кулисите, но сега я виждах много по-подробно: прозорците с ромбовидни решетки, нарисуваните ружи, трикракото столче за доене...

— ... където живеела бедна вдовица със сина си на име Джак.

В този миг на сцената излезе момче с къси кожени панталони, бродирана риза и старинно елече и си подсвиркваше фалшиво в такт с музиката.

— Майко — извика то, — у дома ли си? Гладен съм.

То се обърна и се огледа, засенчило с длан очи от светлината на нарисуваното слънце, и цялата публика ахна в един глас.

Издяланото дървено лице на Джак беше лице, което всички познавахме: сякаш Рупърт нарочно бе изработил главата на марионетката, като е гледал от снимка на Робин — мъртвия син на семейство Ингълби. Приликата беше поразителна.

Като вятъра в студената гора през ноември, вълна от неспокоен шепот се разнесе из залата.

— Шшшт! — изсъска най-накрая някой.

Мисля, че беше викарият.

Чудех се как ли се чувства той, след като е видял лицето на дете, което лично е погребал в църковния двор.

— Джак бил много мързеливо момче — продължи Мама Гъска. — И тъй като не искал да работи, малкото спестени пари от майка му бързо се стопили. В къщата не им останало нищо за ядене, а нямали и пукната пара за храна.

Сега бедната вдовица излезе иззад къщурката с въже в ръка, на чийто край бе завързана крава. И жената, и кравата бяха кожа и кости, но кравата имаше преимуществото на прекрасен чифт огромни кафяви очи.

— Трябва да продадем кравата на касапина — каза вдовицата.

При тези думи животното обърна тъжните си очи към стопанката си, после към Джак и накрая към публиката. Сякаш погледът му казваше: „Помогнете ми!“

— Ахх! — въздъхнаха всички съчувствено.

Вдовицата обърна гръб на бедното животно и се отдалечи, като остави Джак да свърши мръсната работа. Щом тя излезе, на портата изникна амбулантен търговец.

— Добрутро, гусине — каза той на Джак. — Виждате ми се умно момче. Кат' момче, на което му трябва боб.

— Може и така да е — отвърна Джак.

— Джак се мислеше за умел търговец — каза Мама Гъска — и преди да успеете да кажете Ланварпулгуингилгогеръхуърндробуллантисилиогогогох, което е името на село в Уелс, той вече бил разменил кравата за шепя бобени зърна.

Кравата скова крака и заби инатливо копита в земята, когато търговецът я дръпна, а Джак остана да се взира в шепата бобени зърна в дланта си.

В следващия миг майка му внезапно се върна.

— Къде е кравата? — изписка тя. — Тиквеник такъв!

И го срита в панталоните.

При това децата в публиката избухнаха в смях и трябва да призная, че и аз се изкикотих. В момента съм във възрастта, в която гледам подобни сцени сякаш имам два мозъка — единият се киска на воля на подобни глупости, а другият само се усмихва притеснено като Мона Лиза.

От ритника Джак всъщност хвъркна във въздуха и разпиля бобените зърна.

Сега цялата публика се тресеше от смях.

— Ще спиш в курника — заяви вдовицата. — Ако си гладен, кълви царевица.

И при тези думи тя изчезна.

— Горкичкият аз — рече Джак и се изтегна на пейката пред къщурката.

Слънчевата светлина угасна доста бързо и изведнъж настана нощ. Над хълмовете изгря пълна луна. Прозорците на къщурката светнаха и топлата им оранжева светлина обля двора. Джак потръпна в съня си, обърна се настрани и захърка.

— Но какво е това? — обади се Мама Гъска. — В градината мърда нещо!

Засвири мистична музика — звукът от флейта на ориенталски пазар.

Нещо шумолеше в градината! Сякаш с магия нещо, което приличаше първо на зелен конец, а после на зелено въже, започна да израства от пръстта, да се вие и усуква като кобра в кошницата на факир, докато върхът МУ не изчезна от поглед.

След като се издигна в небето и нощта бързо бе заменена от ден, стъблото стана още по-дебело, докато накрая се извисяваше като смарагдовозелено дърво, надвиснало над къщурката.

Отново засвири „Утро“.

Джак се протегна, прозя се и се изтърколи тромаво от пейката. С ръце на хълбоците той се наведе невъзможно дълбоко назад в опит да се разкърши. И тогава забеляза бобеното стъбло.

Отскочи назад като ударен и се опита да запази равновесие, като размаха ръце като мелница.

— Майко! — извика той. — Майко! Майко! Майко! Майко!

Старата жена се появи веднага с метла в ръка, а Джак заподскача около нея и сочеше с пръст като полудял.

— Оказало се — продължи Мама Гъска, — че зърната са вълшебни и през нощта от тях пораснало стъбло, което се извисило до облаците.

Всички знаят приказката за Джак и бобеното стъбло, затова няма нужда да я преразказвам. През следващия час историята се разви, както това ставаше от стотици години: Джак се качва по стъблото до замъка в облаците, жената на великана скрива Джак в пещта, вълшебната арфа, торбата със златни и сребърни монети — цялата приказка оживя благодарение на неотразимия талант на Рупърт.

Държа ни в ръцете си от началото до края, сякаш беше самият великан, а всички ние бяхме Джак. Накара ни да се смеем и плачем, а

понякога и двете едновременно. Досега никога не бях виждала подобно нещо.

Главата ми бръмчеше от въпроси. Как можеше Рупърт да настройва прожекторите, звуковите ефекти, музиката и декорите, а в същото време да управлява няколко марионетки и да говори с гласовете на всички им? Как е накарал стъблото да израсне? Как можеха Джак и великанът да се гонят така чевръсто, без конците им да се оплетат? Как изгря слънцето? Ами луната?

Мама Гъска беше права: зърната наистина бяха вълшебни и омагьосаха всички ни.

Краят приближаваше. Джак слизаше по стъблото с торба със злато и сребро на колана си. Великанът го преследваше.

— Спри! — избоботи гласът на великана. — Спри, крадецо, спри!

Още преди да стъпи на земята, Джак вече викаше на майка си:

— Майко! Майко! Донеси брадвата! — изкрещя той и след като я взе от ръцете ѝ, скочи на земята и започна да сече трескаво стъблото, което като че ли се сгърчи сякаш го болеше.

Музиката се извиси в кресчендо и последва странен миг, в който времето като че спря. После стъблото се срути и след секунда великанът падна с трясък на земята.

Приземи се в двора пред къщурката, огромният му торс се извисяваше над постройката, а стъклените му очи се взираха с празен поглед някъде над главите ни. Великанът беше мъртъв.

Децата изпискаха — дори и някои родители скочиха.

Това, разбира се, беше Галигант, чудовището с пантите, което видях преди представлението. Но тогава нямах представа колко страшно изглеждат падането и смъртта му от тази гледна точка.

Сърцето ми биеше лудо в гърдите. Великолепно представление!

— И така загина Галигант, лошият великан — каза Мама Гъска. — След време на жена му ѝ станало самотно на небето и се омъжила за друг великан. Джак и майка му станали безмерно богати и живели, като всички добри хора, дълго и щастливо. Както ще живее и всеки от вас.

Джак изтупа ръце безгрижно, сякаш убиването на великани бе нищо работа.

Червената завеса се затвори и в следващия миг в енорийската зала настана хаос.

— Това е Дяволът! — изписка женски глас в дъното. — Дяволът взе момченцето и го смали! Бог да ни е на помощ! Това е Дяволът!

Обърнах се и видях как някой пърпори пред отворената врата. Беше Лудата Мег. Тя сочеше с пръст към сцената, но после вдигна ръце, за да скрие лицето си. В този миг лампите светнаха.

Викарият веднага отиде при нея.

— Не! Не! — изписка тя. — Не отвеждайте старата Мег! Оставете я на мира!

Той някак си успя да я прегърне през рамо и да я заведе внимателно, но непреклонно в кухнята, където още около минута се чуваше как Мег нарежда с пресипнал глас:

— Дяволът! Дяволът! Дяволът взе горкичкия Робин!

Всички в залата се смълчаха. Родителите започнаха да изкарват децата си — всички до едно вече утихнали, към изходите.

Дамите от Женското църковно дружество известно време подреждаха безцелно това-онова, а после си тръгнаха — вероятно, за да клюкарстват с ръце пред устите.

Оказах се сама.

Ния също, изглежда, бе изчезнала, въпреки че не я видях да излиза. Тъй като чувах гласове зад кулисите, реших, че Рупърт сигурно още седи на моста на куклената сцена.

Тогава се замислих за практическата страна на физиката. Както вече споменах, строителите от викторианската епоха, построили енорийската зала, са я направили с идеална акустика. Огромните дървени панели, с които бе облицовано помещението, улавяха и най-слабия звук и го насочваха великолепно. Установих, че както стоя в самия център на залата, с острия си слух мога да различа всяка отделна дума. Един от гласовете, които чувах, беше на Рупърт.

— По дяволите — казваше той със силен шепот. — По дяволите, Ния!

Тя не отвърна нищо, макар да ми се стори, че я чувам да хлипа.

— Е, ще трябва да прекратим това. Съвсем просто е.

Какво да прекратят? Нима му е казала, че е бременна? Или пък говореше за кавгата с Мат Уилмът? Или пък с Гордън Ингълби?

Преди да успея да чуя останалата част от разговора, вратата на кухнята се отвори и викарият влезе в залата, хванал Лудата Мег под ръка, следван от Синтия и две членки на Женското църковно дружество.

— И дума да не става — казваше Синтия. — В никакъв случай. Там вони на боя. Освен това нямаме...

— Опасявам се, че в този случай няма да те послушам, скъпа. Бедната жена трябва да си почине някъде, а не можем да я пратим обратно в...

— В колиба в гората ли? — попита Синтия с пламнали бузи.

— Флавия, миличка — рече викарият, щом ме забеляза, — би ли изтичала в къщата? Вратата е отключена. Ще махнеш ли книгите от дивана в кабинета ми... няма значение къде ще ги оставиш. Идваме веднага.

Внезапно иззад завесата се появи Ния.

— Почакайте само минутка, отче — каза тя. — Ще дойда с вас. Забелязах, че се владее, но едва-едва.

Кабинетът на викария изглеждаше така, сякаш Чарлс Кингсли тъкмо е оставил писалката си и е излязъл от стаята. Високата от пода до тавана библиотека бе натъпкана с книги, които, съдейки по тъмните им подвързии, можеха да са само от интерес за църквата. Отрупано с всевъзможни вещи бюро закриваше по-голямата част от единствения прозорец в стаята, а черен диван с резбовани крака — Еверест от прашни книги — бе наклонен под странен ъгъл върху протрит турски килим.

Тъкмо преместих книгите на пода и Ния и викарият пристигнаха и доведоха внимателно Мег до дивана. Тя изглеждаше замаяна и успя да промърмори само няколко неясни думи, докато Ния ѝ помагаше да се облегне и пооправяше мръсните ѝ дрехи.

Миг по-късно внушителната фигура на доктор Дарби се извиси на прага. Някой явно бе изтичал до главната улица и го беше извикал от кабинета му.

— Хм — промърмори той, остави черната си лекарска чанта, откопча я и затършува из нея. Със силно шумолене извади хартиена кесийка, от която си взе ментов бонбон и го пхна в устата си.

След като изчисти тази подробност, се наведе над Мег, за да я прегледа.

— Хм — повтори той и извади от чантата си спринцовка. Напълни я с бистра течност от малко шишенце, вдигна ръкава на Мег и внимателно плъзна иглата в ръката ѝ.

Мег не издаде нито звук, но го гледаше като ударен с тежък чук кон.

От един висок гардероб в ъгъла — като с магия — викарият извади възглавница и пъстро плетено одеяло.

— Използвам го за следобедна дрямка — усмихна се той, зави Мег внимателно, а тя захърка още преди всички да излезем тихо от стаята.

— Отче — каза рязко Ния. — Знам, че е невъзпитано от моя страна, но искам да ви помоля за една голяма услуга.

— Слушам — отвърна викарият и хвърли разтревожен поглед към Синтия, която крачеше напред–назад в дъното на коридора.

— Безкрайно ще съм ви благодарна, ако ми позволите да се изкъпя. Не съм се къпала от толкова отдавна, че вече се чувствам като влечуго.

— Разбира се, скъпа — рече викарият. — Банята е на горния етаж в дъното на коридора. Използвай сапуна и кърпите. И не обръщай внимание на малката лодка — добави той с усмивка. — Моя е.

Когато Ния се качи по стълбите, по полирания под изскърца гумена подметка и Синтия излезе навън.

— Жена ми предложи да те закара до Бъкшоу — обърна се към мен викарият и веднага разбрах, че послъгва. — Предполагам, че довечера ще се върнеш с цялото си семейство, нали?

— Разбира се. Те много обичат „Джак и бобеното стъбло“.

С Гладис, завързана несигурно на покрива, пъплехме бавно в уморения стар „Оксфорд“. Синтия, като всички съпруги на свещеници, имаше склонност да стиска прекалено здраво волана и да го извърта рязко наляво и надясно, при което се движехме почти зигзагообразно между хрусталаците от двете страни на пътя.

Седнала до нея на предната седалка, имах чудесната възможност да разгледам неправилната ѝ захапка отблизо и в профил. Дори със

затворена уста, се виждаха забележително много зъби, което ме накара сериозно да се замисля дали е разумно да се бунтувам срещу шините.

— Все ще се намери някой, нали? — проговори тя изведнъж с все още пламнало от преживяното унижение лице. — Непрекъснато някой по-нуждаещ се те изтиква от дома ти, не че възразявам, разбира се. Първо бяха циганите. После, по време на войната, евакуираните. След това, миналата година, циганите пак се върнаха. Денуин отиде при тях в Гибът Уд и ги покани лично, всички, да дойдат на Свето причастие. Нито един не се появи, естествено. Циганите са диваци по същество иди може би римокатолици. Не че нямат души, имат разбира се, но все имаш чувството, че техните души са много по-мрачни от твоята.

— Чудя се дали Ния е доволна от банята — отбелязах ведро, докато карахме по алеята с кестените към Бъкшоу.

Синтия се взря право напред и стисна силно волана.

— Глупости! — заяви леля Фелисити. — Ще отидем заедно като семейство.

Седяхме в салона, отдалечени един от друг, доколкото позволяваха обстоятелствата.

Татко промърмори нещо за класьори с марки, а виждах, че Дафи вече е задържала дъха си, за да се престори на болна от треска.

— С момичетата трябва да излизате по-често, Хавиланд. Всички сте бледи като медузи. Аз черпя. Ще се обадя на Кларънс да докара колата веднага след като вечеряме.

— Но... — опита се да възрази татко.

— Не приемам възражения, Хавиланд.

Навън, Догър плевеше покрай терасата. Леля Фелисити почука рязко по рамката на прозореца, за да привлече вниманието му.

— Да, госпожице? — отвърна Догър и отиде до френските врати със сламена шапка в ръце.

— Позвъни на Кларънс и му кажи, че искаме да поръчаме такси за седем души в шест и трийсет.

— За шест и трийсет ли, госпожице? — сбърчи чело Догър.

— Разбира се — отвърна леля Фелисити. — Ще трябва да направи два курса. Предполагам, че с госпожа Малит ще овесите

носове, ако не ви вземем. Кукленият театър не е само за аристокрацията.

— Благодаря, госпожице — рече Догър.

Опитах се да уловя погледа му, но той си тръгна.

ДВАНАЙСЕТ

Кларънс паркира при покритата порта в седем часа без двацет минути. Слезе от таксито и заобиколи, за да отвори вратата на леля Фелисити, която настоя да седне на предната седалка до него, за да следи, както се изрази тя, „дали кара внимателно“.

Беше се облякла с нещо като оперетно наметало над обемен костюм от червена коприна, който приличаше на откъснат от персийски харем. Шапката ѝ представляваше смачкана черна торба с пауново перо, стърчащо отзад като пушека от „Летящият шотландец“; на краката ѝ се мъдреха чифт средновековни пантофки, жълти като горчица, с дълги и извити нагоре остри носове като шприцови за глазура. Пристигнахме пред енорийската зала и татко и Фели слязоха от другата страна на таксито.

— А сега върви да докараш останалите, Кларънс — нареди му леля Фелисити. — И не се туткай.

Шофьорът докосна с показалец козирката на шапката си и след като демонстративно дръпна скоростния лост, потегли.

В залата видяхме, че целият първи ред от столове е запазен за нас. Леля Фелисити не се бе скъпила за билетите. Двамата с татко щяха да седнат по средата на реда, а Фели и Дафи от лявата им страна. Аз щях да заема мястото отдясно на татко с Догър и госпожа Малит (когато пристигнеха) до мен.

Всичко беше готово. Светлините вече бяха приглушени до степен, в която тръпнеш в очакване. Иззад кулисите долиташе по някоя мелодия, а от време на време червените кадифени завеси на куклената сцена помръдваха примамливо.

В залата, изглежда, се бе събрало цялото население на Бишъпс Лейси. Видях, че Мат Уилмът е седнал до стената на един от задните редове. Госпожица Кул се бе настанила на реда зад него и слушаше Синтия Ричардсън, която ѝ шептеше нещо на ухо, а зад тях беше госпожица Маунтджой, племенницата на покойния доктор Туининг, стария учител на татко. Отдясно на госпожица Маунтджой един до

друг седяха Дитер Шранц и Сали Строу от фермата Кълвърхаус. Помахах им лекичко и те ми се усмихнаха.

— *Нароо, mon vieux*, Флавия!^[1]

Беше Максимилиан Уайт, нашият дребничък съсед, който след няколко триумфални световни турнета като пианист, се бе установил в селото ни, за да преподава музика. Фели беше една от ученичките му, но настоя да прекрати уроците при него, когато той започна да ѝ задава прекалено много нахални въпроси за „любовниците ѝ“.

Макс помаха с бялата си ръкавица и аз му помахах в отговор.

Докато оглеждах редиците от лица, очите ми се плъзнаха и се спряха върху тъмнокоса жена със зелен пуловер и жилетка. Не я бях виждала досега и реших, че не е от Бишъпс Лейси. Сигурно бе дошла на гости на роднини.

Мъжът до нея забеляза, че я зяпам и ми се усмихна любезно: инспектор Хюит. Неотдавна му помогнах да изправи един убиец пред правосъдието.

След секунда вече стоях пред него и запристъпвах неловко от крак на крак, след като осъзнах, че сигурно се натрапвам.

— Радвам се да те видя тук — рече инспекторът. Репликата му не беше особено оригинална, но пък замаза неловкия момент.

— Антигона — обърна се той към тъмнокосата жена, — запознай се с Флавия де Лус.

Знаех си, че тя ще отвърне „О, да, съпругът ми е говорил за теб“ и ще го каже със самодоволна усмивчица, показателна за разговора, който щеше да последва.

— Много се радвам да се запознаем, Флавия — протегна тя най-красивата ръка, която бях виждала, и стисна здраво моята. — Както и да разбере, че споделяш любовта ми към марионетките.

Ако ми беше хвърлила пръчка и ми бе казала да я донеса, щях да го направя.

— Името ви е прекрасно — осмелих се да кажа аз.

— Нима? Баща ми беше грък, а майка ми италианка. Тя беше учителка по балет, а татко рибар, затова израснах в Билингсгейт, където танцувах по улиците.

С тъмната си коса и морскозелените си очи Антигона бе копие на Флора на Ботичели, чието лице красете гърба на едно ръчно огледало в Бъкшоу, което татко някога подарил на Хариет.

Искаше ми се да попитам „На кой далечен остров е светилището ви, за да отида и да ви боготворя?“, но се задоволих да пристъпя и да промърморя:

— Беше ми приятно, госпожо Хюит. Надявам се с инспектора да се насладите на представлението.

Тъкмо когато си седнах обратно на мястото, викарият излезе с целенасочена стъпка пред публиката и застана пред сцената. Той се усмихна снизходително и изчака Дафи, госпожа Малит и Догър да заемат местата си.

— Дами и господа, момчета и момичета, енорияши на „Свети Танкред“ и гости, благодаря ви, че сте тук. Тази вечер имаме честта да приветстваме сред нас прочутия кукловод — ако той ми позволи да използвам това гръмко название — Рупърт Порсън.

(Аплодисменти)

— Макар господин Порсън, или Рупърт, ако мога така да го нарека, да е най-известен с предаването си по Би Би Си „Вълшебното кралство“, което, сигурен съм, всички знаете, че е родината на катерицата Сноди...

(Аплодисменти)

— ... разбрах от сигурен източник, че той пътува много и представя артистичните си кукли, а веднъж дори е изнасял представление пред една от коронованите особи на Европа.

(Аплодисменти)

— Но преди Джак да продаде кравата на майка си за шепа бобени зърна...

— Пст! Не издавайте сюжета, отче!

(Това го каза Тъли Стоукър, собственикът на „Тринайсетте патока“, а думите му бяха посрещнати със смях, включително неговия собствен.)

— ... и докато маестрото подготвя вълшебните си марионетки, Женската църковна организация към „Свети Танкред“ с радост ви представя музикалното изпълнение на госпожици Падок — Лавиния и Аурелия.

„О, Боже, пощади ни!“

Бяхме пощадени да не ги слушаме по време на дневното представление, само защото се оказаха заети в чайната си „Свети Николай“.

Госпожиците Падок държаха в зловещата си хватка всички обществени мероприятия в енорийската зала на „Свети Танкред“. Независимо дали ставаше въпрос за сбирка на Женското дружество, игра на вист, организирана от Църковното дружество, благотворителен базар на Женската църковна организация или пролетно изложение на цветя от Енорийската организация, госпожици Падок пееха зиме и лете, в дъжд и слънце.

Госпожица Лавиния се настаняваше на пианото, търщуваше в плетената си чанта и изваждаше прокъсана партитура: „Последният поход на Наполеон“.

След безкрайна пауза — по време на която се взираше с нос, почти опрян в партитурата — тя се изправяше назад с изпънат като ръжен гръб, вдигаше ръце над клавишите, спускаше ги, поглеждаше отново към партитурата с присвити очи, и започваше да блъска по клавишите като мечка гризли, опитваща се да сграбчи с нокти съомга, която видях в един кинопреглед.

След като приключеше, сестра ѝ Аурелия, заемаше мястото си, облечените ѝ в бели ръкавици пръсти поглаждаха небрежно прашния капак на пианото и тя започваше да чурулика (няма друга дума, с която да се опишат звуците, които излизаха от гърлото ѝ) „Потокът Бендемиър“.

После председателят съобщаваше, че Енорийската организация е гласувала единодушно да удостои госпожици Падок с почетна премия, „кесийка за благодарност“, както винаги се изразяваше.

И госпожиците започнаха!

Госпожица Лавиния с приковани в партитурата очи, свиреше „Последният поход на Наполеон“, а аз забелязах за пръв път, че докато четеше нотите, мърдаше и устни. Зачудих се какво ли казва. Творбата нямаше текст. Нима си изброяваше акордите? Или се молеше?

За щастие тя засвири в малко по-бързо темпо от обичайното и изпълнението приключи бързо — по-точно сравнително бързо. Забелязах, че мускулчетата по челюстта на Фели потрепват, а Макс изглеждаше така, сякаш стиска със зъби ментов бонбон от неръждаема стомана.

После дойде ред на госпожица Аурелия. Госпожица Лавиния изблъска по клавишите първите няколко акорда, преди сестра ѝ да запее:

*„Край потока Бендемиър беседка
с рози се издига,
а славеят пее там по цял ден.
Детството ми бе като сладък сън.“*

(Като я гледах, заключих, че детството на госпожица Аурелия трябва да е преминало още по времето на крал Джордж III.^[2])

*„Седях сред розите и слушах
песента на славея.“*

Когато и тя приключи, последваха слаби любезни аплодисменти и госпожица Аурелия постоя с килната глава за няколко секунди, като проверяваше с пръсти дали пианото е прашно и чакаше да я извикат на бис. Но зрителите, които знаеха много добре, че не бива да я насърчават, се наместиха бързо по местата си, а някои от нас дори скръстихме ръце.

Щом лампите в залата угаснаха, се обърнах, за да огледам за последен път публиката. Двама закъснели зрители тъкмо заемаха местата си до пътеката. За свой ужас видях, че това са Гордън и Грейс Ингълби — тя с обичайната си страховита черна премяна, той — с бомбе, за Бога! И двамата имаха вид, сякаш никак не им е приятно да са тук.

Първо в гърдите ми се надигна гняв. Защо никой не ги е предупредил? Защо никой не си е направил труда да им попречи да дойдат?

Защо не го направих аз?

Интересно, но в този момент си спомних неочаквано за нещо, което ми каза Дафи: дълг на конституционния монарх е да предупреждава и съветва.

Ако Негово кралско величество Джордж VI бе сред нас тази вечер, той със сигурност щеше да ги повика настрани и да им каже по някакъв начин за марионетката с лицето на мъртвото им дете. Но за съжаление кралят не беше тук.

Освен това вече беше твърде късно... В залата стана напълно тъмно. Като че ли никой, освен мен, не забеляза семейство Ингълби.

В следващия миг представлението започна. Поради неизбежната изява на госпожици Падок, Рупърт явно бе решил да си спести скеча с Моцарт и да започне направо с пиесата.

Червените кадифени завеси се отвориха, точно както следобед, и разкриха къщурката на вдовицата. Прожекторът освети Ния с костюма на Мама Гъска. В залата се разнесе „Утро“ на Григ, което навяваше призрачните образи на мрачни гори и заледени фиорди.

— Имало едно време едно селце, недалеч оттук — започна Ния, — в което живеела вдовица със сина си на име Джак.

И Джак се появи: Джак с лицето на Робин Ингълби.

Публиката отново ахна, щом някои зрители разпознаха чертите на мъртвото момче. Едва се осмелих да се обърна и да погледна, но под предлог, че полата ми се е закачила на сгъвката на стола, успях да се извъртя назад, достатъчно, та да зърна семейство Ингълби. Грейс се вираше с разширени очи, но не извика; изглеждаше вцепенена. Гордън стискаше ръката ѝ, но тя сякаш не забелязваше.

На сцената куклата Джак извика:

— Майко, у дома ли си? Гладен съм!

— Джак бил много мързеливо момче — продължи Мама Гъска. — И тъй като не искал да работи, спестените пари от майка му се стопили бързо. В къщата не останало нищо за ядене, а нямали и пукната пара за храна.

Шушуканията и възклицанията утихнаха и представлението продължи. Рупърт беше в превъзходна форма, куклите се движеха така естествено и гласовете им звучаха толкова съвършено, че публиката бързо бе завладяна от магията му — точно както викарият каза, че ще стане.

Осветени от цветните лампички на сцената, лицата на хората около мен приличаха на фигури от картина на Тулуз-Лотрек — червени, разгорещени и напълно съсредоточени върху малките дървени актьори. Леля Фелисити схруска развълнувано бонбон за улесняване на храносмилането и аз забелязах, че татко има полуразвеселено изражение, макар да не разбрах дали причината бе в куклите, или в сестра му.

Размяната на кравата за зърната и ритникът в панталоните бяха посрещнати с още по-бурен смях отколкото на следобедното представление.

Много усти (включително и на Дафи) зяпнаха, когато бобеното стъбло порасна, докато Джак спеше, и зрителите започнаха да се смущават доволно. Когато момчето започна да се катери по стъблото, Рупърт вече държеше подвластно цялото население на Бишъпс Лейси.

Как ли реагираше на успеха му Мат Уилмът? Гледахме едно от най-добрите представления на Рупърт на живо (така да се каже), без телевизионната апаратура да стои между него и публиката. Обърнах се и видях, че Мат е излязъл, а викарият е заел мястото му.

Още по-странното беше, че Гордън Ингълби също беше изчезнал. Столът му бе празен, но Грейс си седеше на мястото неподвижна, с празен поглед, прикован в сцената, където жената на великана тъкмо бе скрила Джак в голямата пещ.

— Трам-тра-та-там! — изрева великанът, когато влезе в кухнята.
— Надушвам кръвта на англичанин!

— Джак изскочил от пещта... — каза Мама Гъска.

— Господарю! Господарю! — извика очарователната кукла арфа и си заскуба струните от ужас.

Това беше любимата ми част.

— ... грабнал златната арфа и си плюл на петите, а великанът се спуснал след него!

Джак слезе по бобеното стъбло, около което се развяха зелени листа. Най-накрая растителността се разрези, декорът се бе променил и отново се виждаше къщурката на майката. Ефектът беше невероятен, а изобщо не можех да отгатна как го постигна Рупърт. Трябваше да го попитам.

— Майко! Майко! Дай брадвата! — изписка Джак и старицата дотича куцукайки от градината — о, колко бавно! — с брадвата в ръка.

Джак се нахвърли с всичка сила и с брадва в ръка към стъблото, което отново започна да се свива назад, сякаш лъскавото острие му причиняваше болка.

И в следващия миг, както и по-рано днес, стъблото започна да се свлича и се стовари на земята.

Джак като че ли се взря в нас, когато с гръмовен грохот великанът падна от небето.

За няколко секунди чудовището потръпваше страховито на земята, а от ъгълчето на устата му се просмукваше струйка кръв. Грозната му глава и раменете изпълваха сцената с хвърчащи искри, а от горящата му коса и козята брадичка се вдигаха струйки дим и малки пламъчета. Но празните очи, взиращи се невиждащо нагоре, не бяха на великана Галигант — това бяха изцъклените и умиращи очи на Рупърт Порсън.

И тогава лампите угаснаха.

---

[1] Здравей, приятелко Флавия (фр.) — Бел.прев. ↑

[2] Джордж III (1738–1820). — Бел.прев. ↑

ТРИНАЙСЕТ

Внезапно обгърната от непрогледен мрак, публиката си пое вкупом дъх и издиша също вкупом.

В кухнята някой бе запазил достатъчно самообладание, че да запали фенерче, и след миг го изнесе като поклащащ се блатен огън в основаната част на залата.

Колко досетливо от страна на викария веднага да спусне завесата! Или поне това се опитваше да направи той, когато силен внушителен глас го закова на място:

— Не! Не! Отдръпнете се! Не докосвайте нищо!

Беше Догър. Той бе станал от мястото си и препречваше пътя на викария с протегнати встрани ръце и изглеждаше изненадан колкото и нас от смелостта си. Ния, която бе изкачила първото стъпало към сцената, замръзна на място.

Всичко това се разви на фона на шарещия лъч от фенерчето, което придаде на сцената усещане за трагедия, разиграващата се по време на бомбардировки, осветена от прожектори.

В мрака от дъното на залата долетя втори глас: гласът на инспектор Хюит.

— Всички да останат по местата си. Не мърдайте, докато не ви разреша.

Той излезе бързо при сцената и изчезна зад кулисите, докато някой до вратата напразно натискаше ключовете за лампите, но крушките от матирано стъкло по стените останаха тъмни.

Чуха се няколко недоволни промърморвания, докато полицай Линет — без униформа тази вечер — не излезе пред седалките и не вдигна ръка, за да привлече вниманието на зрителите. Той беше извадил второ фенерче и го бе насочил към лицето си, а светлината му придаваше мъртвешки вид.

— Моля ви, послушайте инспектора — обърна се той към зрителите. — Той поема случая.

Забелязах, че доктор Дарби вече си проправя път през тълпата на страничната пътека.

После зърнах Ния, вкаменила се на място; не помръдваше и мускулче. Високата ѝ шапка на Мама Гъска се бе килнала настрани и при други обстоятелства сигурно щях да се разсмея.

Първата ми реакция, разбира се, беше да отида при нея, но установих, че татко е стиснал здраво с ръка лакътя ми.

Когато тялото на Рупърт падна на сцената, Дафи и Фели веднага скочиха. Татко още им правеше знаци да седнат, но те бяха твърде развълнувани, за да му обърнат внимание.

Инспекторът се появи през вратата отляво на сцената. От двете ѝ страни имаше два еднакви коридора, водещи до изход и няколко стъпала към сцената. Именно в тези ниши обикновено вкарваха хоровете от кискаци се ангелчета за коледния концерт в „Свети Танкред“.

— Полицай Линет, бихте ли ми дали фенерчето си?

Полицай Линет подаде фенерчето с пет батерии „Евър Дей“, което приличаше на онези фенерчета, с които претърсваха мъгливи мочурища във филмите. Сигурно си го е взел, за да си свети, докато се прибира по циците след представлението, без да му мине през ум, че ще му потрябва по-рано.

— Моля за внимание — продължи инспектор Хюит. — Правим всичко възможно да възстановим хранването, но навярно ще отнеме известно време, докато успеем да включим лампите. Може да се наложи, с оглед на безопасността, да пускаме и спираме тока няколко пъти. Моля ви, върнете се по местата си и останете там, докато не ви дам нови инструкции. Няма никакви причини да се тревожите, затова, моля, запазете спокойствие.

Чух го как прошепва тихо на полицай Линет:

— Закрий сцената. Флагът на балкона ще свърши работа. — Той посочи към едно широко платнище, което висеше от балкона над централния вход и на което пишеше:

„Женска организация към «Свети Танкред».
Служим от сто години“
(1850–1950)

Надписът бе придружен от червено-белия кръст на свети Георги.

— След това — добави инспекторът — позвъни на Грейвс и Улмър. Кажи, че ги моля да дойдат веднага.

— Но днес е седмичният им мач по крикет, сър — възрази полицай Линет.

— Знам. Всъщност, кажи им, че ги моля и че се извинявам. Сигурен съм, че викарият ще ти разреши да използваш телефона.

— Мили Боже! — възкликна викарият и огледа озадачено залата. — Имаме телефон, разбира се... за да го Използват Женската организация и Благотворителното дружество... но се опасявам, че съм принуден да го държа заключен в един шкаф в кухнята... толкова много хора водят междуградски разговори с приятелите си в Девън... и дори в Шотландия, както се случи веднъж.

— Къде е ключът? — попита инспектор Хюит.

— Дадох го на един господин от Лондон преди представлението. Каза, че е от Би Би Си и трябва спешно да телефонира... рече, че ще възстанови сумата от джоба си веднага щом от телефонната централа му съобщят колко струва разговорът. Странно, не го виждам в залата. Но пък можете да използвате телефона в къщата ми — добави той.

Първата ми мисъл беше да предложи да разбия ключалката, но преди да успее да кажа каквото и да било, инспектор Хюит поклати глава:

— Сигурен съм, че ще успеем да свалим вратата на шкафа от пантите ѝ, без да я повредим.

Той повика с пръст Джордж Карю, селския дърводелец, който веднага скочи от стола си.

Освен приглушеното проблясване на фенерче тук-там зад сцената, седяхме на тъмно цяла вечност.

И тогава изведнъж лампите светнаха и всички примигнахме и разтрихме очи, а после се заоглеждахме глупаво.

А Рупърт, с мъртвото си лице, замръзнало в изражение на изненада, още лежеше на сцената. Скоро щяха да покрият тялото му с платнището и се усетих, че ако искам да запомня сцената, за да я анализирам по-подробно после, трябваше да направя няколко подробни мислени снимки. Не разполагах с много време.

Щрак!

Очите: зениците му бяха изключително разширени, толкова, че ако можех да ги разгледам по-отблизо, щях със сигурност да видя отражението си в изпъкнала им повърхност толкова ясно, колкото Ян ван Ейк се отразяваше в огледалото в спалнята в картината си на сватбения ден на Арнолфини.

Не за дълго обаче: роговиците на Рупърт вече бяха започнали да се замъгляват, а бялото на очите му да губи блясъка си.

Щрак!

Тялото вече не потръпваше. Кожата бе добила млечносин нюанс. Кръвта в ъгълчето на устата му май бе спряла да тече, а малкото кръв, която все още се виждаше, беше станала малко по-тъмна и по-гъста, но пък червените, зелените и кехлибарените лампи на пода на сцената можеше да изкривяват начина, по който виждах цветовете.

Щрак!

На челото, точно под скалпа, имаше тъмно обезцветено петно с размера и формата на монета от шест пенса. Въпреки че косата му още тлееше и изпълваше залата с парливия мирис, излъчващ се при изгарянето на богати на сяра аминокиселини, тя не гореше толкова, че от нея да идва пушекът, който продължаваше да се събира — и още висеше тежко — около лампите. Видях, че завесите и декорът са непокътнати, затова явно нещо друго гореше зад сцената. Съдейки по мириса на горяща трева, предположих, че е плат — най-вероятно тънка индийска материя.

Щрак!

Когато Рупърт падна, Ния скочи и се спусна към сцената, но после спря и замръзна на място. Чудно, но никой, дори и аз, не отиде при нея, а сега, вече след минути, тя се отправяше бавно към кухнята, закрила лице с ръце. Зачудих се дали това е закъсняла реакция. Или пък беше нещо друго?

Полицай Линет излезе с тежка стъпка пред сцената с навитото платнище под мишница и голямото джобно ножче, с което бе прерязал въжетата му, в другата ръка. Двамата с викария бързо опънаха платното между две изкуствени дървета и така препречиха гледката към покойника.

Всъщност не знаех официално, че Рупърт е мъртъв. Макар инспектор Хюит със сигурност да бе проверил дали е жив, когато се качи на сцената първия път, не го чух да вика линейка. Доколкото

знаех, никой не се опита да го съживи. Всъщност, изглежда, никой не гореше от желание да докосне тялото. Дори доктор Дарби не се спусна да го спаси.

Всичко това, разбира се, се случи за много по-кратко време, отколкото ми бе нужно да го опиша: на практика едва ли бяха минали повече от пет минути.

После, както инспекторът каза, че може да стане, лампите отново угаснаха.

Първо изпитах чувството, че съм се потопила в, както Дафи се изразява, „непрогледните води на Стикс“, а госпожа Малит го нарича „празника на слепците“. Госпожа Малит, между другото, седеше неподвижно, както бе седяла от началото на представлението, като восьчна фигурка с лека усмивка на лице. Предполагах, че в се още се усмихва нелепо в тъмното.

Стояхме сред такава тъмнина, която в първия миг сякаш парализира всичките ти сетива.

Но после осъзнаваш, че не всичко е толкова черно, нито пък толкова тихо, колкото си си мислил. Точици светлина се просмукваха например през протърканите завеси, с които бяха покрити прозорците още отпреди войната, и макар навън почти да се бе стъмнило, светлината беше достатъчна да даде бегла представа за обстановката в залата.

Изад завесите се чува целеустремени стъпки и платнището, опънато пред куклената сцена, изведнъж бе осветено отзад от мощния лъч жълта светлина на прожектор.

Сега започна страховитото представление на сенките. Силуетът на доктор Дарби докосна тялото, несъмнено, за да провери за признаци на живот. Можех да му спестя тази разправия.

Сянката поклати глава и публиката въздъхна силно. Прецених, че сега, след като Рупърт официално бе обявен за мъртъв, инспектор Хюит щеше да нареди нищо да не бъде докосвано, докато от Хинли не пристигне сержант Улмър с фотоапарата си.

През това време леля Фелисити търщуваше в чантата си за още бонбони и вдишваше и издишваше шумно през носа. От лявата ми страна Дафи шептеше на Фели, но тъй като татко, който седеше между нас, си прочистваше гърлото през равни интервали, както когато нервите му бяха опънати, не успях да чуя какво точно си казват.

След, както ми се стори, ужасно дълго време, лампите отново светнаха и всички запримигвахме.

Госпожа Малит попиваше очи с носна кърпа, раменете ѝ се тресяха и осъзнах, че тя плаче тихичко. Догър също го забеляза. Той ѝ подаде ръка, на която тя се облегна, без да вдигне очи, и я поведе към кухнята.

След по-малко от минута той се върна.

— Ще се почувства по-добре сред тенджерите и тиганите — прошепна ми, докато седнаше на мястото си.

За миг изригна светлина, която обезцвети всичко в залата, и аз, заедно с всички останали, се обърнах ѝ видях, че сержант Улмър е пристигнал. Той беше монтирал големия си фотоапарат върху триножник на балкона и тъкмо ни бе заснел. Светкавицата проблесна за втори път и ми се стори, че на втория кадър ще се вижда само море от вдигнати нагоре бели лица. Кое то пък може би беше точно онова, което искаше да заснеме.

— Моля за внимание — каза инспектор Хюит, който бе излязъл иззад черните завеси и сега стоеше по средата на сцената. — Със съжаление трябва да ви съобщя, че стана злополука и господин Порсън е мъртъв.

Въпреки че този факт вече трябваше да е станал очевиден, потвърждението предизвика вълна от шумове сред публиката: смесица от ахвания, викове и развълнуван шепот. Инспекторът изчака търпеливо всички да утихнат.

— Опасявам се, че ще ви помоля да останете по местата си още малко, докато запишем имената и адресите ви и вземем от всички кратки показания. След като ви разпитаме, можете да си тръгвате, макар че има вероятност отново да ви повикаме по-късно. Благодаря за вниманието.

Той повика с жест някой зад гърба ми и когато се обърнах, видях, че това е сержант Грейвс. Зачудих се дали ме помни. Запознах се с него в Бъкшоу, докато полицията разследваше смъртта на някогашния съученик на татко Хорас Боунпени. Не свалях очи от лицето на сержанта, докато вървеше към сцената, и най-накрая бях възнаградена с лека, но искрена усмивка.

— Ученици! — заяви оскърбено леля Фелисити. — Полицията наема деца направо от училищната скамейка.

— Той има богат опит — прошепнах аз. — Вече е сержант-следовател.

— Глупости! — възкликна леля и бръкна в чантата си за нов бонбон.

Тъй като трупът не се виждаше, не ми оставаше нищо друго, освен да огледам хората наоколо.

Забелязах, че Дитер гледа съсредоточено Фели. Макар да седеше до Сали Строу — намусена като буреносен облак — той се взираше в профила на сестра ми, сякаш косата ѝ бе олтар от ковано злато.

И Дафи го беше забелязала. Тя видя озадаченото ми изражение, наведе се пред татко и прошепна:

— Фразата, за която се опитваш да се сетиш, е „непреодолимо увлечение“. — При тези думи тя се облегна назад и продължи да не ми говори.

Татко не ни обърна внимание. Той вече се бе оттеглил в собствения си свят: свят на цветни мастила и перфорирана хартия; свят на класьори и лепило; свят, в който Негово величество крал Джордж VI достолепно седеше на трона и на пощенските марки на Великобритания; свят, в който тъгата — и реалността — нямаха място.

Най-накрая разпитите започнаха. Инспектор Хюит и сержант Улмър отидоха в единия край на залата, а Сержант Грейвс и полицай Линет започнаха от другия.

Процедурата се точеше бавно и продължително времето, както казват, тежеше на плещите ни или, по-точно — на дупетата ни. Дори леля Фелисити се наместваше неспокойно на доста обемното си седалище.

— Можете да станете и да се разтъпчете — обяви инспектор Хюит по едно време. — Но, моля ви, не се отдалечавайте от местата си.

Измина повече от час и половина, преди да стигнат до нас, но на мен ми се стори като цяла вечност. Татко отиде пръв в ъгъла, където бе поставена обикновена дървена маса с два стола. Не чувах какво го пита инспекторът, нито пък отговорите на татко, които като че ли се състояха основно от отрицателни поклащания на главата.

Неотдавна инспектор Хюит го бе обвинил в убийството на Хорас Боунпени и макар татко да не го бе казвал изрично, той още изпитваше хладни чувства към полицията. Баща ми се върна бързо и аз изчаках

търпеливо леля Фелисити, после Фели и накрая Дафи да отидат и да поговорят тихо с инспектора.

Когато те се връщаха на местата си, се опитвах да уловя погледа им, да разбера нещичко от въпросите или пък отговорите им, но нямаше смисъл. Фели и Дафи притежаваха онзи угоднически лицемерен вид, който имаха след причастие — сведени погледи и ръце, склучени на кръста с престорено смирение. Лицата на татко и леля Фелисити също бяха неразгадаеми.

Виж, Догър бе друг случай.

Макар инспекторът да го пържи дълго на бавен огън, забелязах, че се върна на мястото си като човек, който върви по въже. В ъгълчето на окоето му потрепваше нерв, а лицето му имаше напрегнатото и въпреки това празно изражение, което неизменно предхождаше пристъпите му. Каквото и да се бе случило с Догър по време на войната, то го бе оставило неспособен да се справя с бюрократични процедури от всякакво естество.

Да става каквото ще! Надигнах се от стола си и коленичих до Догър. Инспектор Хюит хвърли поглед към мен, но не понечи да ме спре.

— Догър — прошепнах аз, — видя ли онова, което видях аз?

Седнах на стола до него, освободен от госпожа Малит, и Догър ме погледна така, сякаш ме виждаше за пръв път, а после като гмуркач за перли, който бавно се изтласква от дълбините към повърхността, се върна в истинския свят и кимна бавно.

— Да, госпожице Флавия. Опасявам се, че станяхме свидетели на убийство.

Моят ред да седна на масата дойде и изведнъж осъзнах, че сърцето ми се е разтуптяло. Прииска ми се да съм тибетски лама, за да успея да укротя бумтящите му клапи.

Но преди да се замисля по-подробно по този въпрос, инспектор Хюит ми направи знак да отида при него. Той прелистваше купчина документи и формуляри и ме изчака да се настаня. За един кратичък миг се зачудих откъде се бяха появили празните бланки. „Навярно са ги донесли Улмър и Грейвс.“ Инспекторът със сигурност не носеше куфарче преди представлението.

Обърнах се, за да видя жена му Антигона. Да, тя седеше на мястото си, смълчана сред публиката и изглеждаше зашеметяващо

въпреки обстоятелствата.

— Много е красива — прошепнах аз.

— Благодаря — отвърна инспекторът, без да вдига очи от формулярите, но по извитите ъгълчета на устните му разбрах, че е доволен.

— Да започваме... име и адрес.

Име и адрес ли? На какъв се правеше този?

— Вече ги знаете.

— Разбира се — усмихна се инспекторът, — но трябва ти да ги кажеш, за да е официално.

— Флавия де Лус, Бъкшоу — отвърнах доста хладно и той ги записа.

— Благодаря ти. А сега, Флавия, в колко часа влезе в залата?

— В осемнайсет и четирийсет, точно на секундата. Пристигнах със семейството си с такси. С таксито на Кларънс Мънди.

— През цялата вечер ли беше в залата?

— Разбира се. Дойдох и си поговорих с вас, не помните ли?

— Помня. Моля те, отговори на въпроса.

— Да.

Трябва да си призная, че инспекторът вече много ме ядосваше. Надявах се да си сътрудничим: да му дам подробно, красноречиво описание минута по минута на трагедията, разиграла се — едва ли не в скута ми — тази вечер. Сега обаче видях, че с мен ще се отнасят като с поредния недодялан зрител.

— Говори ли с господин Порсън преди представлението?

Какво искаше да каже с това? Срецах се и разговарях с господин Порсън няколко пъти през последните три дни. Ходих с господин Порсън до фермата Кълвърхаус и чух караницата му с Гордън Ингълби в Гибът Уд. И това не беше всичко, което знаех за Рупърт Порсън. Изобщо не беше всичко.

— Не.

И аз можех да играя тази игричка.

— Разбирам. Благодаря ти. Това е всичко.

Шах и мат.

— Можеш да си вървиш — добави инспекторът и погледна към ръчния си часовник. — Сигурно вече трябваше да си в леглото.

Как смееше само! Вече трябвало да съм в леглото! С кого си мислеше, че говори той?

— Може ли да попитам нещо?

— Да, но е възможно да нямам право да ти отговоря.

— Рупърт... искам да кажа господин Порсън... от токов удар ли умря?

Инспекторът ме изгледа изпитателно и видях, че обмисля внимателно отговора си.

— Има такава вероятност. Лека нощ, Флавия.

Опитваше се да ми замаже очите. Рупърт се бе опържил като риба и инспекторът го знаеше много добре.

Зад куклената сцена продължаваха да изгарят крушки, когато се върнах до татко на първия ред. Фели и Дафи се бяха запилели някъде.

— Мънди ги закара у дома — обясни той.

— След минутка съм готова — казах аз и тръгнах към тоалетната. Никой никога, през която и да било епоха, не би спрял жена, тръгнала към тоалетната.

В последния момент смених посоката и се шмугнах в кухнята, където заварих да се разпорежда господ Малит. Беше приготвила огромен чайник с чай и беше сложила чаши с издигаща се от тях пара пред Ния и сержант Улмър, които седяха на една ниска масичка.

Ния ме видя преди сержанта и очите ѝ проблеснаха — ала само за миг — като на стреснато животно. Тя поклати глава почти незабележимо, но ясно разбрах какво иска да ми каже.

Женският телеграф в действие. Потрих небрежно нос, за да ѝ покажа, че съм получила съобщението.

— Благодаря, госпожице Гилфойл — рече сержантът. — Много ни помогнахте.

Гилфойл ли? Това ли беше фамилията на Ния? За пръв път я чувах.

Сержант Улмър пресуши чашата си на една глътка без забележими странични ефекти.

— Превъзходен чай, госпожо Малит — затвори тетрадката си той. После събра формулярите и с любезно кимване към мен се върна в залата.

„Стомахът на този човек трябва да е като горивното отделение на кораб“, помислих си аз.

— Та така, скъпа, тъкмо казвах, че няма смисъл да се връщаш в Кълвърхаус тази вечер — рече госпожа Малит. — Повече от час вали като из ведро. Реката сигурно ще е преляла ужасно и ще е опасно да я прекосиш. Освен това никой не би очаквал от теб да спиш в палатка на мокра нива при тези обстоятелства, ако ме разбираш. Алф купи един голям чадър, под който ще се поберем и тримата, а живеем и съвсем наблизко. В стаята на нашата Агнес не е спал никой, откакто се изнесе от къщи, за да стане стенографка. На тринайсети ноември се навършат шест години оттогава. С Алф я превързахме в нещо като олтар. Има отделен котлон и пухен дюшек. И изобщо не се опитвай да възразяваш, защото няма да ти позволя.

Очите на Ния плувнаха в сълзи и, убийте ме, не можех да разбера от скръб ли плаче, или от радост.

Бих дала цяла гвинея, за да науча какво си говориха татко и Догър на задната седалка на таксито, но истината беше, че задряхах. Парното беше пуснато докрай заради студения от дъжда нощен въздух, чистачките свистяха тихо по предното стъкло в мрака и не успях да се преборя със съня. И бухал нямаше да остане буден в тази обстановка.

Когато татко ме събуди пред входа на Бъкшоу, влязох в къщата и изкачих замаяно стълбите до стаята си, твърде уморена дори да се съблека.

Сигурно съм заспала с отворени очи.

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

Слънцето струеше великолепно през двукрилия ми прозорец; птичките в короните на кестените пееха с цяло гърло. Първото, което изникна в съзнанието ми, беше лицето на Рупърт: леко опънатите му назад устни, противно показващите му се зъби.

Обърнах се по гръб и се взрях в тавана. Празните плоскости избистрят забележително мислите, помагат да се съсредоточиш.

В смъртта си Рупърт страшно ми бе заприличал на мъртвото куче, върху което веднъж едва не стъпих на поляната зад „Тринайсетте патока“ — замъглените му очи сезираха в нищото, а жълтите му зъби бяха оголени в замръзнала гримаса. (Въпреки че в случая с Рупърт нямаше мухи, а и зъбите му всъщност имаха доста добър вид.)

Кучето ми напомни за нещо... но за какво?

Разбира се! Мат Уилмът! „Тринайсетте патока“! Мат Уилмът сигурно е отседнал в „Тринайсетте патока“!

Ако можеше да се вярва на госпожа Малит, беше заваляло малко след началото на вечерното представление. Мат беше в залата в около 18,40 — 18,45 часа — видях го със собствените си очи. Едва ли беше решил да тръгва за Лондон в подобен порой. Не, ако беше планирал да си тръгне, щеше да го направи преди представлението. Струваше ми се пределно ясно, че не е довършил работата си с Рупърт.

Следователно: в момента той си седеше и похапваше яйца с бекон в „Тринайсетте патока“ — единствената странноприемница в Бишъпс Лейси.

За щастие вече бях облечена.

В къщата беше тихо като в крипта, когато слязох крадешком по източното стълбище. Вълненията от снощи бяха изчерпали енергията на всички и останалите сигурно хъркаха по стаите си като глутница почиващи си вампири.

Докато се измъквах през кухненската врата обаче, спрях рязко. На дървената поставка до вратата, сгущен между двете пълни бутилки мляко, което млекарят бе оставил на прага призори, имаше пакет.

Беше лилав с изпъкнал горен и долен край. Прозрачният целофан, в който бе опакован, го беше запазил сух от дъжда през нощта. Върху капака със златни букви бяха изписани думите *Шоколади „Милади“ — изящна колекция 1 кг, серия „Херцогиня“*. Кутията беше увита по дължина с панделка с цвят на увехнала роза. Етикетът все още стоеше върху пакета като шапката на Шапкаря: 10/6.

Виждаше съм тази кутия и по-рано. Всъщност видях я само преди няколко дни на наплютата от мухи витрина на магазина за бонбони и едновременно с това пощенска станция на госпожица Кул на главната улица, където стоеше от незапомнени времена — може би още от войната или пък отпреди това. Веднага разбрах как е стигнала до задната врата на Бъкшоу: Нед Кропър.

Той изкарваше по 7 лири седмично, като работеше като момче за всичко при Тъли Стоукър в „Тринайсетте патока“ и беше един от ухажорите на сестра ми Офелия. Макар снощи да бе отишъл на „Джак и бобеното стъбло“ с дъщерята на Тъли — Мери, това явно не му бе попречило да остави среднощното си свидетелство за любов на прага ни, както любящият котарак оставя мъртва мишка в краката на стопанина си.

Шоколадовите бонбони са стари, помислих си аз, най-вероятно вече обгърнати от безброй разновидности на интересни плесени, но за съжаление нямах време да ги изследвам. Неохотно се върнах в кухнята и натъпках кутията в най-горното отделение на хладилника. Щях да се разправа с Фели по-късно.

— Нед!

Усмяхнах му се и му помахих с широко разперени пръсти, както правят кралските особи. С навитите си ръкави и намазаната с брилянтин коса, приличаща на мокра копа сено, Нед стоеше на островърхия покрив на „Тринайсетте патока“ с пети, подпрени на комина, и размазваше с четка горещ катран по керемидите, които, изглежда, стояха там от столетия.

— Слез долу! — извиках аз.

— Не мога, Флавия. Покривът на кухнята протече. Тъли иска да свърша, преди да пристигне инспекторът. А той рекъл, че ще дойде

рано с песен. Тъли каза, че не се и съмнява, че ще пристигне рано, каквото и да означава това — добави Нед.

— Трябва да говоря с теб — прошепнах силно като в театъра аз. — Не мога да крещя до покрива.

— Ще се наложи ти да се качиш. — Нед посочи към една стълба, подпряна на стената. — Внимавай къде стъпваш.

Стълбата беше стара колкото странноприемницата, или поне така ми се стори. Докато се качвах, тя се клатеше и мърдаше, скърцаше и стенеше ужасяващо. Имах чувството, че се изкачвам цяла вечност и се опитвах да не поглеждам надолу.

— Става въпрос за снощи, нали? — попита Нед, когато наближих върха.

Проклятие! Ако бях толкова прозрачна, че дори и някой като него да вижда ясно намеренията ми, по-добре да оставех цялата работа на полицията.

— Не, не искам да говорим за снощи, умнико. Един човек ме помоли да ти благодаря за прекрасния подарък.

— Нима? — възкликна Нед, а лицето му се озари от класическа усмивка на селски идиот. Етнографското дружество щеше да го постави пред обектива на кинокамера, преди да успее да се завъртя три пъти и да плюя срещу вятъра.

— Щеше да дойде лично, но е заключена в кулата от злия си баща, който я храни с трохи и гнусни остатъци от масата.

— Ха! — възкликна Нед. — Снощи не ми изглеждаше особено недохранена. — Лицето му помръкна, сякаш чак сега си спомни какво се беше случило. — Много тъжна работа с онзи кукловод. Жал ми е за него.

— Радвам се, Нед. Той нямаше много приятели. Ще е много мило, ако изкажеш съболезнованията си на господин Уилмът. Някой спомена, че е отседнал тук.

Това беше лъжа, но я изрекох с добри намерения.

— Така ли? Не знам. В момента знам само „Покривът! Покривът! Покривът!“ Като го повтаряш бързо звучи като джафкане, нали? Покривът! Покривът! Покривът!

Поклатих глава и погледнах надолу към паянтовата стълба.

— Виж се само! — рече Нед. — Цялата си се изцапала с катран.

— Като покрив — отвърнах аз и погледнах към мръсните си ръце и роклята. Нед се разсмя, а аз успях да се усмихна глуповато.

С радост щях да го хвърля на прасетата.

— Да знаеш, че няма да се измие. Ще си останеш полепена с катран до старини.

Зачудих се откъде ли Нед е чул този селски мит — сигурно от Тъли. Знаех, че Майкъл Фарадей бе синтезирал тетрахлороетен през 20-те години на XIX в., като нагрял хексахлороетан и изсмукал отделения хлор. Полученият разтвор отстраняваше катрана от плат като едното нищо. За съжаление — колкото и да ми се искаше, — не бях намерила време да повтора опита на Фарадей. Вместо това трябваше да се задоволя с майонеза, както се препоръчваше в „Наръчник за камериери и прислужници“, на който се натъкнах един дъждовен ден, докато тършувах в килера в Бъкшоу.

— Мери сигурно знае. Тя тук ли е?

Не смеех да вляза вътре и да питам Тъли за клиент. Честно казано, се страхувах от него, макар да не можех да обясня защо точно.

— Мери ли? Тя занесе прането в пералнята, а после сигурно ще отиде направо на църква.

Църква! Гръм да ме удари! Съвсем забравих за службата. Татко сигурно вече беше бесен!

— Благодаря, Нед — извиках аз и грабнах Гладис от стойката за велосипеди. — До нови срещи!

— До скоро — засмя се Нед и като Дядо Коледа продължи работата си.

Както се и опасявах, татко стоеше на входната врата и гледаше свирепо часовника си, когато аз спрях с приплъзване пред него.

— Извинявай! — казах му.

Той дори не си направи труда да ме пита защо съм закъсняла.

Влетях през отворената врата във вестибюла. Дафи седеше по средата на западното стълбище с отворена книга в скута. Фели още не беше слезла.

Изтичах нагоре по източното стълбище, влетях в стаята си, нахлузих неделната си рокля като актьор, изпълняващ няколко роли,

натрих лице с кърпата и след точно две минути — подръпвайки парче катран от опашките си — бях готова за утринната служба.

В този миг си спомних за шоколадовите бонбони. Трябваше да ги взема, преди госпожа Малит да започне да забърква отвратителните си неделни десерти. В противен случай щеше да се наложи да отговарям на цял куп нахални въпроси.

Слязох на пръсти по задните стълби до кухнята и надзърнах зад ъгъла. Някаква гнусотия тъкмо завираше на задния котлон на печката, но в помещението нямаше никого.

Извадих бонбоните от хладилника и изприпках обратно по стълбите, преди да успеете да кажете: „Джак и бобеното стъбло“.

Когато отворих вратата на лабораторията, погледът ми попадна върху отблясък от стъклен съд, отразяващ заблуден слънчев лъч от прозореца. Това прекрасно приспособление се наричаше апарат на Кип: един от великолепните стъклени уреди от викторианската колекция на чичо Гар.

„Красотата радва навеки“, написал поетът Кийтс, или поне така ми каза Дафи. Нямаше и капчица съмнение, че Кийтс е написал този стих, докато е гледал апарат на Кип: устройството, което се използва за извличане на газове по време на химична реакция.

Формата му представляваше в общи линии две стъклени топки една върху друга, къса тръбичка, която ги свързва и запушен с тапа чучур, излизащ от горната топка, и вентилационна тръбичка със стъклена запушалка, стърчаща от долната стъклена топка.

Веднага си съставих план, което бе неоспорим знак, че съм получила вдъхновение. Но разполагах само с няколко минути, преди татко да нахлуе в лабораторията и да ме повлече надолу по стълбите.

Първо извадих от едно чекмедже стария бръснач на татко — онзи, който свих за един предишен експеримент. Внимателно свалих избелялата панделка от кутията с бонбони, обърнах я обратно и направих ликатен, убийствено прецизен разрез в целофана по линията, където беше стояла панделката. По едно рязване в двата края и опаковката се разгъна като черупката на стрида. Щеше да е детска играчка да я сменя с нова.

После вдигнах внимателно капака на кутията и надникнах вътре.

Идеално! Бонбоните изглеждаха в превъзходно състояние. Мислех си, че годините са си оказали влияние — и когато отворя

кутията, ще се натъкна на гледка, подобна на онази, която веднъж видях в църковния двор, докато господин Хаскинс, гробарят, копаеше нов гроб и случайно проби друг, вече зает.

Но пък се сетих, че тъй като са били херметически запечатани — да не говорим за консервантите, които вероятно им бяха добавили — бонбоните можеше още да изглеждат пресни с невъоръжено око. Имах късмет.

Избрах метода си заради възможността да се проведе при нормална температура. Макар да имаше други процеси, които щяха да дадат същия продукт, аз предпочетох следната реакция: отмерих и сипах в долната топка на апарата на Кип малко обикновен железен сулфид. В горната сфера внимателно сипах разрежена сярна киселина със стъклена бъркалка, за да попадне течността директно в съответния съд.

Наблюдавах реакцията, която започна да протича в долния съд: красиво химично клокочене възниква неизменно, когато нещо, съдържащо сяра — включително човешкото тяло — започне да се разлага. Щом прецених, че реакцията е завършила, отворих долната клапа и оставих газът да напълни стъкления, запушена с гумена тапа.

Следваше любимата ми част: взех голяма обкована с месинг стъклена спринцовка от бюрото на чичо Тар (често се чудех дали си е инжектирал седемпроцентов разтвор на кокаин като Шерлок Холмс), пробих с иглата гумената запушалка, натиснах буталото и отново го издърпах.

Вече имах спринцовка с водороден сулфид. Оставаше само още една стъпка.

Пробих с иглата гумената запушалка на една колба и натиснах буталото с всички сили с палци. Бяха необходими само четиринайсет атмосфери налягане, за да се превърне газът в течност и, както си и знаех, се получи от първия път.

Сега имах колба с идеално чист водороден сулфид в течна форма. Оставаше само отново да изтегля буталото и да гледам как веществото пълни бавно стъклената спринцовка.

Внимателно инжектирах по една-две капки от веществото във всеки шоколадов бонбон, като докосвах дупката със стъклена бъркалка (леко затоплена на спиртната лампа), за да залича отвората.

Толкова внимателно извърших процедурата, че до носа ми достигна само съвсем лек дъх на развалени яйца. На безопасно място сред течния пълнеж на бонбоните водородният сулфид щеше да остане обгърнат, невидим, неочакван, докато Фели...

— Флавия!

Татко крещеше от вестибюла.

— Идвам — провикнах се в отговор. — Слизам след секундичка!

Върнах капака на кутията на мястото му, увих я в целофана, като капнах по две капчици лепило на дъното, за да прикрия почти невидимите разрези. После завързах панделката.

Когато слязох бавно по стълбите, опитвайки се отчаяно да изглеждам скромна и спокойна, заварих цялото семейство събрано на групичка в подножието им.

— Предполагам, че тези бонбони са за теб — подадох кутията на Фели. — Някой ги беше оставил на прага.

Тя се изчерви леко.

— И трябва да си призная нещо — добавих после. Всички веднага впериха погледи в мен: татко, леля фелисити, Фели, Дафи... дори Догър.

— Изкуших се да ги взема за себе си — продължих със сведени очи. — Но днес е неделя, а аз наистина се старая да съм по-добра.

С нетърпеливо протегнати ръце Фели захапа въдицата както акула — крака на плувец.

ПЕТНАЙСЕТ

С татко и леля Фелисити начело и Догър с черно бомбе на опашката, се помъкнахме, както винаги в колона по един през нивите като патици на път за езеро. Обгръщащата ни зеленина изглеждаше древна и доволно задрямала на утринната светлина като платно на Констабъл и никак нямаше да се изненадам, ако установях, че сме само дребни фигурки на заден план в някоя от картините му, като „Каруцата със сено“ или „Долината Дедъм“.

Денят беше съвършен. Ярки капчици роса блещукаха като диаманти в тревата, макар да знаех, че с напредването на деня слънцето ще ги изпари.

Изпарени от слънцето! Нима това не е съдбата, която Вселената е отредила на всички ни? Ще дойде ден, в който слънцето ще избухне като червен балон и всички на Земята ще се разградят до въглерод за частица от секундата. Нима не го пишеше и в Битие? „Защото пръст си и в пръст ще се върнеш.“ Това не беше просто скучна теология, а точно научно наблюдение! Въглеродът беше Онази с косата — Жетварят.

Диамантите не бяха нищо повече от въглерод, само че въглерод в кристална решетка, което правеше диаманта най-твърдия минерал в природата. Натам сме тръгнали всички. Бях убедена в това. Съдбата ни беше да се превърнем в диаманти!

Колко вълнуваща беше мисълта, че дълго след края на света, каквото е останало от телата ни, щеше да се преобрази в ослепителна вихрушка от диамантен прах, разнасящ се към вечността на фона на червеното сияние на едно умиращо слънце.

А за Рупърт Порсън този процес вече беше започнал.

— Много се съмнявам, Хавиланд — казваше леля фелисити, — че ще има обичайна служба. Струва ми се нередно с оглед на случилото се.

— Англиканската църква, Лиси, като времето и приливите, не чака хората. Освен това човекът загина в енорийската зала, а не в самата църква.

— Може и така да е — изсумтя леля в отговор. — Въпреки това ще съм много недоволна, ако се окаже, че сме се разкарвали напразно.

Но татко имаше право. Минахме покрай каменния зид, опасващ като колан неравния църковен двор, и аз зърнах капака на синия воксъл на инспектор Хюит да проблясва дискретно в дъното на уличката. Самият инспектор не се виждаше никъде, когато се качихме на верандата и влязохме в църквата.

Утринната служба беше мрачна като заупокойна литургия. Наясно съм с това, защото ние от фамилия Де Лус сме католици — на практика сме нещо като почетни членове на клуба. Преживели сме известни перипетии. Но редовно ходехме в „Свети Танкред“, тъй като беше близо, а и викарият бе един от близките приятели на баща ми.

— Освен това — казваше татко, — дълг на всеки човек е да търгува с местните фирми.

Тази сутрин църквата се пръскаше по шевовете. Дори балконът под камбанарията преливаше от хора от селото, които искаха да са възможно най-близо, без да е неприлично, до местопрестъплението.

Ния я нямаше. Веднага забелязах. Не виждах и госпожа Малит и съпруга ѝ Алф. Доколкото познавах нашата госпожа М., в момента тя сигурно засипваше Ния с наденички и въпроси. „Любопитства“, както казваше Дафи.

Синтия вече беше на колене най-отпред и се молеше на боговете, които съответно искаше да подкупи, преди началото на службата. Тя винаги коленичеше първа и после първа ставаше. Понякога си мислех за нея като за духовния кормчия на „Свети Танкред“.

Тъй като този път ставаше въпрос за човек, когото познавах лично, очаквах с доста голямо нетърпение службата. Предполагах, че викарият ще изнесе вдъхновена реч за покойния Рупърт — стилна, но поучителна. Обзалагах се, че ще каже: „Дори в разцвета на живота смъртта ни дебне“.

Но когато викарият най-сетне се качи на амвона, той изглеждаше странно смълчан, а това не се дължеше изцяло на факта, че Синтия прокарваше облечения си в бяла ръкавица показалец по дървената лавица, върху която стояха пръснати сборници с химни и молитвеници. Всъщност викарият изобщо не спомена случилото се до края на службата.

— С оглед на трагичната случка от снощи — каза той с приглушен мрачен глас — полицията помоли енорийската зала да им бъде предоставена до приключването на следствието. Следователно традиционните напитки, само за тази сутрин, ще бъдат поднесени в дома ми. Онези от вас, които желаят, нека заповядат там след службата. И нека Бог-Отец, Бог-Син и Светият дух...

Просто ей така! Нямахте „странникът сред нас“, както в речта, която изнесе, след като Хорас Боунпени бе убит в Бъкшоу. Нямахте размисли за безсмъртието на душата... Нищичко.

Честно казано, почувствах се крайно измамена.

Невъзможно е, поне в „Свети Танкред“, след службата да изскочиш от църквата навън на слънцето като коркова тапа от бутилка. Всеки път трябваше да се спираме на вратата, да се здрависваме с викария и да кажем по някоя задължителна реплика за службата, времето или реколтата.

Татко винаги избираше да коментира службата, а Дафи и Фели предпочитаха времето — тези свине! — като Дафи отбелязваше колко чист е въздухът, а Фели изтъкваше колко е топло. Така на мен не ми остана никакъв избор, а викарият вече ми стискаше ръка.

— Как е Мег? — попитах аз.

Честно казано, съвсем бях забравила за Лудата Мег и въпросът просто ми хрумна в последния момент.

Лицето на викария наистина ли побледня леко или си бях въобразила?

Той погледна първо наляво, после надясно, при това много бързо. Синтия се отдалечаваше по пътеката сред надгробните камъни и вече бе изминала половината път до къщата.

— Опасявам се, че не мога да ти кажа — отвърна викарият. — Разбираш ли, тя...

— Отче! Искам да се оплача!

Говореше Бъни Спърлинг. Бъни беше от фамилия Спърлинг, които живееха в старото имение Наутилус и, както татко веднъж отбеляза, беше истински нехранимайко.

Тъй като Бъни имаше формата на главна буква „D“ никой не можеше да мине покрай него незабелязано и сега викарият се оказа приклепачен между обемистото шкембе на Бъни и готическата рамка на вратата. Предположих, че леля Фелисити и Догър все още се бавят във

вестибюла и се редят на опашка като екипажа на потъваща подводница, за да изчакат реда си да се спасят през люка.

Докато Бъни изказваше оплакването си (нещо, свързано с десетъка и шокиращото състояние на поставките за коленичене до пейките), видях шанса си за бягство.

— Изглежда викарият е ангажиран — казах на татко. — Ще изтичам до къщата, за да помогна с чашите и чиниите.

На земята няма баща, който би отказал нещо на толкова всеотдайно дете, и след миг вече припках като заек по пътеката.

— Добро утро! — изкрещях на Синтия, когато профучах покрай нея.

Изкачих стъпалата с подскоци и заобиколих тичешком къщата до главния вход. Вратата беше отворена, а от кухнята в дъното долитаха гласове. Женската организация, заключих аз: явно няколко жени се бяха измъкнали от службата, за да приготвят чая.

Спрях в сумрачния коридор и се ослушах. Нямах много време, трябваше да поема риска да ме хванат, че си пъхам носа, където не ми е работата. Хвърлих последен поглед по лъснатия кафяв линолеум, вмъкнах се в кабинета на викария и затворих вратата след себе си.

Мег, естествено, я нямаше, но плетеното одеяло, с което викарият я зави, лежеше смачкано на дивана, сякаш тя само го е отметнала и си е тръгнала, оставяйки след себе си — меко казано — горски мирис: миризмата на влажни листа, черна пръст и не особено добра лична хигиена.

Но преди да успея да си подредя мислите, вратата се отвори.

— Какво правиш тук?

Едва ли е нужно да споменавам, че беше Синтия. Тя затвори внимателно вратата след себе си.

— А, здравейте, госпожо Ричардсън. Надникнах, за да проверя дали Мег е още тук. Не че очаквах да я намеря, но ми е жал за нея и...

Когато не можете да измислите какво да кажете, използвайте ръцете си. Този номер никога досега не ме е подвеждал и се надявах, че ще подейства за пореден път.

Грабнах смачканото одеяло и започнах да го сгъвам. От него изпадна нещо и то тупна шумно на земята.

— Реших да помогна с разтребването, а след това да видя дали мога да съм от полза в кухнята. Да му се не види! — възкликнах аз,

когато оставих единия ъгъл на одеялото да се изплъзне между пръстите ми. — Извинявайте, госпожо Ричардсън, малко съм непохватна. Всички в Бъкшоу сме много разглезени.

Разпънах непохватно одеялото на пода, клекнах до него и започнах да го сгъвам наново. Под цветните му квадрати — и с тяло, разположено така, че да препречва гледката на Синтия — прокарах пръсти по килима.

Веднага го напипах: студен, плосък, метален предмет. С палеца си като пинцета го притиснах силно в дланта си. Стига да продължавах да движа ръце, всичко щеше да е наред. Така правеха фокусниците. По-късно щях да прибера предмета в джоба си.

— Дай ми го — каза Синтия.

Паникьосах се! Значи все пак ме хвана.

Тя се приближи, а аз заподскачах трескаво и заразмахвах крака и ръце.

— О! От одеялото ме засърбя навсякъде. Алергична съм към вълна.

Започнах да се чеша ожесточено: ръцете, опакото на дланите, прасците... навсякъде, само и само да движа ръце.

Щом стигнах до врата, пъхнах длан в роклята си и пуснах предмета в пазвата си. Усетих го как пада и спира на корема ми.

— Дай ми го — повтори Синтия и дръпна одеялото от ръцете ми.

Въздъхнах лекичко с облекчение, когато осъзнах, че не е видяла предмета, който взех. Искаше одеялото и аз ѝ го подадох весело, като се почесах като куче още няколко пъти за всеки случай.

— Ще отида да помогна в кухнята — рекох и тръгнах към вратата.

— Флавия — Синтия ми препречи пътя и ме хвана за китката с едно рязко движение.

Погледнах към светлосините ѝ очи, но те не потрепнаха.

В същия миг обаче в коридора се чу смехът на първите енориаши, пристигащи от църквата.

— Единственото, в което нас, момичетата Де Лус, ни бива — ухилих се в лицето ѝ и се промъкнах покрай нея до вратата, — е приготвянето на чай!

Всъщност възнамерявах да приготвя чай точно толкова, колкото и да изляза да рева като магаре.

И въпреки това се спуснах по коридора към кухнята.

— Добро утро, госпожо Робъртс! Добро утро, госпожице Роупър! Идвам да проверя дали имате достатъчно чаши и чинийки.

— Напълно достатъчно са, благодаря ти, Флавия — отвърна госпожа Робъртс.

Тя се занимаваше с приготвянето на чай от зората на времето.

— Но можеш да прибереш яйцата на долния рафт в хладилника, когато излизаш — добави госпожица Роупър. — Продавачката на яйца вчера явно ги е оставила на кухненския шкаф. В тази жега всичко се разваля по-бързо от друг път. А и така и така си тук, скъпа, би ли напълнила каната с лимонада? Господин Спърлинг обича да си пийва след църква, а пък винаги е толкова щедър, когато събираме дарения, че не искаме да ни се разсърди, нали?

Преди да успеят да ме натоварят с още някоя задача, се запътих с ангажиран вид към кухненската врата. По-късно, когато останеха насаме — например, докато миеха съдовете — госпожа Робъртс и госпожица Роупър щяха да обсъдят какво добро момиче съм... и колко се различавам от сестрите си.

Навън на двора татко още стоеше на павираната пътека и слушаше търпеливо Бъни Спърлинг, който му преразказваше дума по дума за какво точно си бяха говорили с викария. Татко кимаше от време на време вероятно за да не му изтръпне вратът.

Отклоних се от пътеката и нагазих в тревата, като се престорих, че разглеждам надписа на една порутена надгробна плоча, която стърчеше като пожълтял зъб от зелен венец (*Езекия Хъф, 1672–1746. Почива в мир в Рая*). Обърнах гръб на клюкарстващите енориаши, които се точеха към къщата на викария, и извадих металния предмет от пазвата си. Както и очаквах, това беше компактната пудра с пеперудата на Ния. Лежеше сгушена в дланта ми и сияеше меко на топлите слънчеви лъчи. Мег сигурно я е изпуснала, докато е спяла на дивана в кабинета на викария.

Реших, че ще я върна на Ния по-късно и я пъхнах в джоба си. Тя щеше да се радва да си я получи.

Върнах се при семейството си и видях, че Дафи е седнала на каменния зид в предната част на църковния двор и е забила нос в „Анатомия на меланхолията“ от Робърт Бъртън — най-новата й мания. Не можех дори да си представя как е успяла да внесе и после да изнесе

от църквата подобен огромен том, но щом се приближих, забелязах старателно изработения кръст от станиол, който е залепила върху черната корица. О, каква измамница беше само! Браво, Дафи!

Фели стоеше под един дъб и се смееше, като оставяше косата си да падне напред върху лицето, както правеше винаги, когато искаше да прилича на Вероника Лейк. Наслаждаващ се на вниманието ѝ, облечен в костюм от груба вълна, срещу нея стоеше висок, рус скандинавски бог. Отне ми известно време да разпозная Дитер Шранц и осъзнах, с известна неприязън, че той вече е изцяло омагьосан от Фели, поглъща всяка нейна дума като хипнотизиран, кима като бавноразвиващ се кълвач и се хили глуповато.

Дори не забелязаха отвращения ми поглед.

Лея Фелисити говореше с възрастна дама със слухова тръба. От разговора им личеше, че са стари приятелки.

— Но човек не бива да извива гръб и да плюе! — казваше старицата, а после сви лакирания си в червено пръст, при което и двете се изкискаха безсрамно.

През това време Догър седеше търпеливо на пейка под един тис със затворени очи и лека усмивчица по устните, а лицето му бе вдигнато към лятното слънце, поради което той приличаше на онези модерни месингови статуи на религиозна тематика.

Никой не ми обръщаше внимание. Бях сама.

Двукрилата врата на верандата на енорийската зала бе преградена с въже, на което висеше табела: Полицейско разследване — не преминавай.

Не преминах: заобиколих сградата отзад и влязох през един от изходите.

Вътре цареше непрогледен мрак. Знаех, че в дъното на коридора една врата води до залата. От дясната ми страна имаше няколко стъпала към сцената.

Чувах мъжки гласове, но въпреки че напрегнах слух с всички сили, не успях да доловя какво си говорят, орните кадифени завеси около сцената явно поглъщаха думите им.

След като не разбрах разговора и тъй като не исках да рискувам да ме хванат, че подслушвам, изкачих шумно стълбите.

— Ехо! — извиках. — Някой иска ли чай?

Инспектор Хюит стоеше сред кръг светлина и говореше със сержант Улмър и сержант Грейвс. Щом ме видя, той млъкна веднага и тръгна към мен през сцената зад кукления театър.

— Не бива да влизаш тук! Не видя ли надписа?

— Извинявайте — отвърнах, без да отговоря на въпроса му. — Влязох през задния вход.

— Отзад няма ли надписи, сержант? — обърна се инспекторът към Грейвс.

— Извинете, сър — каза сержантът с глуповата усмивка. — Веднага ще поставя.

— Твърде късно е. Белята вече стана — отвърна инспекторът.

Усмивката на сержант Грейвс се стопи и той сбърчи чело.

— Съжалявам, сър. Вината е моя.

— Е — продължи инспекторът, — понеже вече почти приключихме, не е чак толкова страшно. Но го имай предвид следващия път.

— Да, сър.

— А сега — обърна се инспекторът към мен, — кажи ми какво правиш тук. И не ми излизай с номера с чая.

От опит знаех, че е най-разумно да говоря честно с него — поне, когато отговарям на преки въпроси. Напомних си, че винаги можеш да помогнеш, без да си изливаш душата.

— Водех си записки по няколко въпроса.

Всъщност не си водех записки, но сега като се замисля, идеята беше чудесна. Довечера щях да се заема с това.

— Записки ли? Защо, за бога?

Понеже не измислих какво да отговоря, си замълчах. Не можех да му кажа, че според Догър бяхме станали свидетели на убийство.

— А сега, опасявам се, че трябва да те помоля да си тръгнеш, Флавия.

Още докато изричаше тези думи, аз се огледах отчаяно наоколо за нещо, за което да се хвана.

И изведнъж го видях! За малко да извикам от радост. Сърцето ми затуптя и едва се сдържах да не се разсмея, докато говорех:

— Едгар Алан По! — заявих аз. — „Откраднатото писмо“.

Инспекторът се взираше в мен, сякаш бях полудяла.

— Чели ли сте разказа, инспекторе? — попитах аз.

Дафи ни го прочете на глас на Бъдни вечер.

— Че кой не го е чел? А сега, ако обичаш...

— В такъв случай, помните къде беше скрито писмото: на полицата над камината — където всички го виждаха — завързано с мръсна синя панделка.

— Разбира се — отвърна инспектор Хюит с кратка, но доволна усмивка.

Посочих към дървения парапет на куклената сцена, намиращ се на по-малко от трийсет сантиметра над главата му.

— Токът изключен ли е? — попитах аз.

— Не сме идиоти, Флавия.

— Тогава — протегнах ръка почти до парапета може би трябва да кажем на викария, че сме намерили изгубената му велосипедна щипка.

ШЕСТНАЙСЕТ

Първоначално беше трудно да я различа. Черният метал върху боядисаното в черно дърво бе почти невидим. Ако не беше релефният слой от въглерод, изобщо нямаше да го забележа.

Черно на черен фон. Гордеех се със себе си.

Велосипедната щипка беше закачена на дървена летва, сякаш дървото беше глезен. Под нея минаваше електрически кабел, който свързваше ред копчета над сцената с цветните лампи на пода. Дори от мястото, на което стоях, виждах проблясъка на медна жица на мястото, на което изолацията на кабела бе изрязана.

— Мили Боже! — възкликна инспекторът. — Защо мислиш, че щипката е на викария?

— По няколко причини — отвърнах аз и започнах да ги изброявам на пръсти. — Първо, в четвъртък следобед го чух да казва, че си е изгубил велосипедната щипка. Второ, щипката не беше там вчера преди следобедното представление. Рупърт ми позволи да разгледам зад кулисите точно преди пиесата. И последно, върху щипката са издълбани инициалите на викария. Ето вижте: ако присвиете очи и я наклоните настрана, ще ги забележите: Д. Р. — Денуин Ричардсън. Синтия ги е издълбала с игла, защото той все си губи вещите.

— Сигурна ли си, че щипката не е била тук в събота следобед?

— Напълно. Точно на това място от парапета се бях хванала, когато Рупърт ме изтегли на моста, за да ми покаже как управлява Галигант.

— Моля? — изгледа ме озадачено инспекторът.

— Галигант. Така се казва великанът от „Джак и бобеното стъбло“. Ще ви покажа. Може ли да се кача горе? — посочих към моста.

— Крайно странно е, но добре, давай.

Качих се по стълбата на висящия мост зад куклената сцена, а инспекторът ме последва по петите.

Галигант стоеше на мястото си.

— В трето действие, когато Джак сече бобеното стъбло, Рупърт дърпа един железен лост, който освобождава Галигант. Той е навит на пружина.

Последва дълго мълчание. После инспекторът извади бележника си и свали капачката на химикалката си.

— Добре, Флавия — въздъхна той, — продължавай.

— Когато Джак отсича стъблото, великанът трябва да падне от небето. Но на представлението това не стана... вместо него падна Рупърт.

— Следователно Рупърт не е могъл да дръпне лоста, това ли искаш да кажеш?

— Именно! Ако го беше дръпнал, Галигант щеше да се задейства. Но това, естествено, не е станало, защото велосипедната щипка на викария е била закачена за края на лоста. Черно на черен фон. Рупърт явно не я е забелязал.

— Мили Боже! — възкликна инспекторът, когато осъзна какво намеквам. — Тогава не е било...

— Трагична злополука ли? Не, инспекторе. Не мисля така.

Той подсвирна тихичко.

— Виждате ли това? — продължих аз. — Някой е изрязал изолацията на кабела и е оголил жицата, а после е заципал отгоре с щипката, за да го прикрие. Другият край на щипката е закачен върху края на лоста на Галигант.

— И така лостът е бил поставен под напрежение — допълни инспекторът. — Умишлено предизвикано късо съединение.

— Точно така — отвърнах аз. — Ето, виждате ли нагара, където е ударила искрата? Забелязвате ли как дървото отдолу е обгоряло леко?

Инспектор Хюит се наведе да го разгледа отблизо, но не каза нищо.

— Струва ми се — добавих аз, — че велосипедната щипка е поставена тук чак след първото представление. В противен случай следобед Галигант нямаше да падне на сцената.

— Флавия, обещавай ми, че няма да обсъждаш този въпрос с никого. Не бива да казваш нито думичка, разбираш ли?

Изгледах го за миг, сякаш самата мисъл да направя подобно нещо, крайно ме обижда.

— Убили са го с токов удар, нали? — попитах.

Инспекторът кимна.

— Доктор Дарби каза, че това е най-вероятната причина за смъртта. Ще получим резултатите от аутопсията по-късно днес.

Ще получим резултатите от аутопсията ли? Нима инспекторът включваше и мен в групата? Нима ме считаше за част от екипа? Трябваше много внимателно да подбера думите си.

— И думичка няма да кажа. Ако проговоря, да пукна...

— Благодаря ти, Флавия — рече той твърдо. — Достатъчно е просто да обещаеш. А сега изчезвай и ме остави да работя.

Да изчезвам ли? Какво нахалство! Какво безочие!

Опасявам се, че на излизане издадох доста груб звук.

Както и подозирах, Фели още флиртуваше с Дитер под дъба.

Татко стоеше до вратата на църквата с озадаченото изражение на човек, опитващ се да реши дали да се притече на помощ на някого, влязъл неразумно в клетката на тигър, но не бе съвсем наясно кой от двамата обитатели на клетката се нуждае повече от помощ.

— Фели — обади се най-накрая той. — Не бива да караме госпожа Малит да чака.

Стомахът ми се сви веднага. Днес беше неделя, денят, в който ни хранеха насилствено като гъски с провалилите се кулинарни експерименти на госпожа Малит. Например пълнен свински дроб се поднасяше цял на масата и трябваше да мине за вкусно печено.

— Татко — каза Фели и направо хвана бика за рогата, — запознай се с Дитер Шранц.

Татко, разбира се, като всички в Бишъпс Лейси, знаеше, че в околията работят германски военнопленници. Но до този момент никога не бе принуждаван да разговаря с някого от мъжете, които в салона в Бъкшоу все още наричаше *Врага*.

Той протегна ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, господине — каза Дитер и видях, че татко се смути от съвършения английски на немецка.

Ала преди да успее да отговори, Фели изстреля следващия залп:

— Поканих Дитер на чай. И той прие.

— Ако сте съгласен, разбира се — добави Дитер.

Татко изглеждаше слисан. Той извади очилата от джоба на жилетката си и започна да ги лъска с носната си кърпа. За щастие, тъкмо в този миг пристигна леля Фелисити.

— Разбира се, че е съгласен! Хавиланд не е злопамятен, нали, Хави?

Като на сън татко се огледа и каза, без да се обръща конкретно към някого:

— Какво странно време.

Незабавно се възползвах от този миг на объркване:

— Вие тръгвайте, не ме чакайте. Само ще се отбия да видя дали Ния е добре. После се прибирам право вкъщи.

И никой не понечи да ме спре.

Къщата на госпожа Малит беше сгушена в далечния край на Коблърс Лейн — тясна, прашна уличка, която минаваше на юг от главната улица и свършваше при няколко стъпала. Домът ѝ беше уютно местенце с ружи в двора и с една рижа котка, дремеща на слънце. Алф — съпругът на госпожа Малит, седеше на пейка в двора дялкаше свирка от върбов клон.

— Я виж ти — каза той, когато ме видя на портата. — На какво дължим тази изумителна чест?

— Добро утро, господин Малит — поздравих и с лекота превключих на най-милия си и невинен глас. — Надявам се, че сте добре.

— Горе-долу, ако не броим проблемите ми с храносмилането. Понякога коремът ми подскача като кенгуру... друг път гори като Рим.

— Съжалявам да го чуя — отвърнах напълно искрено. Не само семейство Де Лус бяха подложени на кулинарните мъчения на госпожа Малит.

— Я пробвай — подаде ми дървената свирка Алф. — Да видим дали ще успееш да призовеш някоя фея.

Взех издялканото парче дърво и го допях до устните си.

— Може би е по-добре да не свира. Не искам да събудя Ния.

— Ха! Не се притеснявай. Тя си тръгна още преди изгрев.

— Как така?

Бях стъписана. Как може да си е тръгнала?

— Къде? — попитах аз.

— Бог знае — сви рамене господин Малит. — Може да се е върнала в Кълвърхаус, а може и да не е. Само това знам. А сега, пробвай свирката.

Надух свирката и от нея излезе висок, пронизителен вой.

— Вълшебен звук — казах аз и му я подадох.

— Подарявам ти я. Направих я за теб. Досетих се, че ще наминеш.

— Страхотно! — отвърнах, защото знаех, че това се очаква от мен.

Докато вървах обратно към Бъкшоу, се замислих колко подобен бе животът ми на този на свещениците от романите на Антъни Тролъп, които като че ли по цял ден притичваха от манастира до дома на викария и от селото до двореца на епископа като черни бръмбари, пъплещи напред-назад в зелен лабиринт. Прочетох „Настоятелят“ по време на един от неделните следобеди за задължително четене, а няколко седмици по-късно прегледах отгоре-отгоре и „Барчестърски кули“.

Трябва да си призная, че тъй като в книгите му нямаше герои от моята възрастова група, писанията на Тролъп не ми бяха особено интересни. Честно казано, идеше ми да повърна от повечето от спаружените му свещеници например. Героят, с когото се идентифицирах най-много, беше госпожа Пруди — тираничната съпруга на страхливия епископ, която знаеше какво иска и в повечето случаи го получаваше. Ако тя се интересуваше и от отрови, щеше да стане любимият ми литературен герой.

Макар Тролъп да не го е казал изрично, за мен нямаше съмнение, че госпожа Пруди е израснала в дом с две по-големи сестри, които са я тормозили.

Защо Офелия и Дафни ме ненавиждаха толкова? Дали защото Хариет ме е мразила, както твърдяха те? Дали е страдала от следродилна депресия, когато е паднала от онзи връх в Тибет?

Накратко, въпросът беше: Аз ли съм я убила?

Татко смяташе ли, че съм виновна за смъртта ѝ?

Блясъкът на деня помръкна, докато крачех унило по уличките. Дори мисълта за смъртта на Рупърт и хаосът след нея не ме ободриха.

Надух два пъти върбовата свирка, но от нея излезе звук като на малка кукувичка, паднала от гнездото си която плачеше тъжно за майка си. Пъхнах я в джоба и продължих да се тътря.

Исках да остана за малко сама, за да помисля.

Погледнато от портата „Мълфорд“, имението Бъкшоу винаги изглеждаше леко тъжно и изоставено, сякаш му липсваше нещо жизненоважно. Но сега, докато вървах по алеята под кестените, нещо ми се стори различно. Веднага забелязах какво. На чакълената алея пред входната врата стояха няколко души, а единият беше татко, който сочеше към покрива. Затичах се и профучах през поляната като спринтьор с изпъчени гърди и юмруци, въртящи се като бутала.

Оказа се, че не е имало смисъл да тичам. Приближих се и видях, че са само леля Фелисити и Дафи, застанали от едната страна на татко, а Фели — от другата.

От дясната ѝ страна стоеше Дитер.

Не вярвах на очите си!

Погледът на Фели блестеше, косата ѝ сияеше под лъчите на лятното слънце, а усмивката ѝ беше зашеметяващо съвършена. Със сивата си пола и жълтата жилетка, с наниза от перли на Хариет на шията, тя изглеждаше не просто сияйна... а красива — идеше ми да я удуша.

— Според Ръскин квадратните стрехи били отвратителни — казваше татко, — но той говорел на шега, разбира се. Дори най-добрият английски пясъчник е бледо подобие на финия мрамор, който се среща в Гърция.

— Напълно съм съгласен, господине — каза Дитер. — Макар че не беше ли написал именно вашият Чарлс Дикенс, че гърците използват мрамор само заради начина, по който стоят върху него цветовете и попива болта? Въпреки това стилът и материалът са без значение, когато стрехата е поставена под колонада. Това е архитектурна шега, нали?

Татко се замисли за миг, разтри ръце зад гърба си и се взря във фасадата на къщата.

— Е, какво пък толкова! — каза най-накрая той. — Може и да сте прав.

— А, Флавия! — възкликна леля Фелисити, щом ме забеляза. — Говорим за вълка, а той в кошарата. Сега бих искала да порисувам, а ти ще си ми помощничка. Обожавам работата с четка, но не понасям лепкавите шишенца и мръсните парцали.

Дафи обърна очи с досада и се отдръпна леко от старата си луда леля, както ми се стори от страх да не я накара и тя да свърши нещо. Омекнах достатъчно, за да ѝ задам един-единствен въпрос. Понякога любопитството надвиваше дори и гордостта.

— Какво прави той тук? — прошепнах ѝ на ухо и кимнах леко към Дитер.

Вече знаех, разбира се, но имах редкия шанс да говоря с някоя от сестрите си, без да се караме.

— Леля Фелисити настоя да дойде. Каза му да ни изпрати до дома и да остане за чая. Май му е хвърлила око — добави Дафи с непристоен кикот.

Макар да съм свикнала с острия ѝ език, признавам си, останах доста шокирана.

— За Фели — обясни тя.

Разбира се! Нищо чудно, че татко е пуснал в действие ръждясалия си чар! Една дъщеря по-малко би означавало една трета по-малко гърла за хранене. Не че Фели ядеше много — не — но заедно със съответното понижаване в дозата на всекидневния тормоз, който търпях, си струваше да се надявам, че ще дадат ръката ѝ на Дитер.

Освен това щеше да бъде сложен край на огромните харчове за постоянната смяна на сребърното покритие на огледалата в Бъкшоу. Фели беше истинска напаст за огледалата.

— А баща ви... — питаше Дитер татко.

Знаех си! Вече подготвяше почвата!

— ... май споменахте нещо за книги?

— Издател е — отвърна Дитер. — Той е Шранц от „Шранц и Маркел“. Може и да не сте чували за тях, но те издават на немски...

— Разбира се! *Luxus Ausgaben Schrantz und Markei*. Изданието им на творбите на Плиний — онова с гравюрите на Дюрер — е забележително.

— Ела, Флавия — каза леля Фелисити. — Знаеш колко е уморително да рисуваш тухлени сгради, щом върху тях падне сянка.

Отдалече сигурно съм изглеждала като потъваш галеон, докато със статива на леля Фелисити на рамо, по едно опънато платно под двете мишници и дървена кутия с бои и четки в ръце, газех през плитките води на изкуственото езеро към острова, на който бяха разположени декоративните руини. Леля Фелисити носеше останалото — едно трикрако столче. С туидения си костюм, клюмнала шапка и пъстра блуза ми напомняше на снимките в „Кънтри лайф“ на Уинстън Чърчил, който мацаше с бои в Чартуел. Липсваше й само пурата.

— От цяла вечност искам да изобразя южната фасада, както е изглеждала по времето на скъпия чичо Тар — извика тя, сякаш се намирах на другия край на света.

— А сега, скъпа — каза леля, когато най-сетне подредихме принадлежностите за рисуване по неин вкус, — е време да си поговорим малко. Тук поне никой няма да ни чуе... освен пчелите и водните плъхове.

Погледнах я изумено.

— Сигурно си мислиш, че не знам нищо за начина ти на живот.

Научила съм се да съм крайно предпазлива с подобни изказвания: последниците щяха да са неописуеми и докато не видех накъде ще тръгне разговорът, щеше да е най-добре да си мълча.

— Напротив — продължи леля. — Навярно много добре знам как се чувстваш: колко си самотна, изолирана, по-големите ти сестри, заетият ти баща...

Понечих да й кажа, че греша, когато изведнъж осъзнах, че мога да обърна в своя полза предстоящия разговор.

— Да — отвърнах, загледах се във водата и примигнах, сякаш за да преглътна сълзите си. — Понякога е трудно да...

— Точно това казваше и майка ти за живота в Бъкшоу. Помня как идваше тук през лятото, като момиче както правех и аз преди нея.

Не беше лесно да си представя леля Фелисити като момиче.

— Не ме гледай така изненадано, Флавия. Като млада тичах необуздано тук на острова като индианска принцеса. Бях се кръстила Му-ну-тонова. Отмъквах си парчета говеждо от килера и си

представях, че готвя кучешко месо на огън, запален с триене на клечки или огниво.

По-късно, въпреки голямата разлика във възрастта ни, с Хариет станаме големи приятелки. Наричахме се „Низвергнатите“. Идвахме тук, на острова, и си говорехме. Веднъж, когато не се бяхме виждали от много дълго време, седяхме тук цяла нощ, чак до изгрев-слънце. Чичо Тар изпрати Пиерпойнт, стария иконом, да ни донесе бисквити и желе. Видял ни през прозорците на лабораторията си и...

— Каква беше Хариет? — прекъснах я аз.

Леля Фелисити мацна една черна черта на платното, която предположих, че трябва да изобразява ствола на някой от кестените на алеята.

— Беше точно като теб. Както ти е добре известно.

Преглътнах.

— Наистина ли?

— Разбира се! Как може да не знаеш?

Можех да занимая слуха ѝ с ужасяващите истории, които Фели и Дафи ми разказваха, но реших да не го правя.

„Мълчанието е злато“ ми каза веднъж Догър, когато му зададох един много личен въпрос за татко. „Мълчанието е злато“, отвърна той и се обърна обратно към струга, а аз не се осмелих да го попитам на колко точно злато се равнява мълчанието.

Тогавя промърморих нещо незадоволително, а сега се усетих, че правя същото.

— Мили боже, дете! Ако искаш да видиш майка си, просто се огледай в огледалото. Ако искаш да знаеш какъв е бил характерът ѝ, виж себе си. Толкова приличаш на нея, че ме побиват тръпки.

Е, щом казва.

— Чичо Тар ни канеше в Бъкшоу всяко лято — продължи леля, която или не забеляза, или реши да не обръща внимание на пламналото ми лице. — Той имаше някаква странна идея, че присъствието на млади хора от женски пол в къщата поддържа някакво химично равновесие — разправяше нещо за връзките и неподозираната полова двойственост на въглеродната молекула. Тар де Лус беше луд като Мартенския заек, но въпреки това бе много мил стар господин.

Хариет, разбира се, му беше любимката; може би защото така и не ѝ омръзна да седи на висок стол в онази воняща лаборатория и да

води бележките му, докато той ѝ диктуваше. Наричаше я „Моята избухлива помощничка“. Това било тяхна шега: веднъж Хариет ми разказа, че той имал предвид зрелищен експеримент, който ако се объркал, можел да заличи Бъкшоу, а да не говорим за Бишъпс Лейси и околността. Но ме накара да се закълна, че няма да го споменавам пред никого. Дори не знам защо ти разказвам тази история.

— Изследвал е разграждането на азотен пентаоксид — обясних аз. — Тази реакция впоследствие довела до разработването на атомната бомба. Сред документите му има няколко писма от професор Арениус от Стокхолм, от които се разбира ясно с какво са се занимавали.

— А ти, както се и очакваше, остана да продължиш делото му.

— Моля?

— Да продължиш да носиш славното име Де Лус. Където и да те отведе това.

Интересна мисъл; досега не ми беше хрумвало, че името на човек може да му служи за компас.

— И накъде да тръгна? — попитах малко притеснено.

— Потърси вдъхновение. Остави интуицията да бъде твоя полярна звезда.

— Опитвам се — отвърнах аз.

Сигурно се струвах на леля Фелисити като селския идиот.

— Знам, скъпа. Чувам някои неща за заниманията ти. Като например онзи ужасяващ случай с Бънпени или както там се казваше.

— Боунпени — поправих я аз. — Хорас. Той умря ето там.

Посочих отвъд езерото към стената на зеленчуковата градина.

Леля Фелисити продължи да говори, без да ми обърне внимание.

— Не позволявай неволите да те пречупят. Запомни това. За другите може да остане незабелязано, но ти ще разбереш какво е призванието ти така ясно, сякаш е бяла нарисувана линия на пътя. И трябва да го следваш, Флавия.

— Дори това да доведе до убийство? — попитах с внезапен прилив на смелост.

С четка, протегната на една ръка разстояние, леля рисуваше под тъмната сянка на едно дърво.

— Дори тогава.

Поседяхме мълчаливо няколко секунди — леля Фелисити мацаше по платното без особено вълнуващ резултат, — след което тя заговори:

— Дори да не запомниш друго, не забравяй следното: вдъхновението, което не идва отвътре, е като топлината във фурна. На нея могат да се опекаат прилични кифлички. Но вдъхновението, което струи отвътре, е като вулкан: то променя света.

Искаше ми се да протегна ръце към този стар чалнат прилеп с костюм като на Джордж Бърнард Шоу и да го прегърна толкова силно, че да го задуша. Но не го направих. Не можех.

Аз бях Де Лус.

— Благодаря, лельо Фелисити — казах и станах. — Страшна си.

СЕДЕМНАЙСЕТ

Пиехме чай в библиотеката. Госпожа Малит влезе и излезе, като остави след себе си огромен поднос с торта „Джени Линд“ и курабийки със стафиди. Попитах я шепнешком за Ния, но тя ми отговори със свиване на рамене и сбърчи чело, за да ми напомни, че в момента е на работа.

Фели седеше на пианото. Не бяха минали и три минути преди Дитер да попита любезно коя от нас свири, а Фели му отговори с изчервяване. Сега, след достатъчно молби и увещания, тя тъкмо започваше втората част от Патетичната соната на Бетовен.

Произведението беше прекрасно, мелодията затихваше и после отново се извисяваше като копнеж, а аз си спомних, че именно това произведение бе свирил Лори Лорънс в „Малки жени“, докато в същото време под прозореца се отдалечаваше Джо, която бе отказала предложението му за брак, и се зачудих дали Фели не беше избрала сонатата подсъзнателно.

Татко тактуваше замечтано с палец по ръба на чинийката си, която държеше в прекрасно равновесие в дланите си. Понякога, без конкретна причина, ме заливаше силна вълна на обич — или поне на уважение — към него, а сега бе един от тези моменти.

В ъгъла Дафи се беше свила като котка на един фотьойл, още погълната от „Анатомия на меланхолията“, а леля Фелисити седеше доволно край прозореца и правеше някакви сложни движения с чифт игли и топка прежда, жълта като сяр.

Изведнъж забелязах, че Дитер е прехапал устна, а в ъгълчето на окоето му блестеше. Почти се бе разплакал и се опитваше да скрие този факт.

Колко жестоко от страна на тази вещица Фели да избере толкова тъжно и емоционално произведение: мелодия на Бетовен, която само можеше да напомни горчиво на германския ни гост за родината му.

Но в същия миг сестра ми спря рязко и скочи от стола.

— О, извинявай! — каза смутено. — Не исках...

И видях, че може би за пръв път в живота си, тя наистина бе притеснена. Фели се спусна към Дитер, извади носната си кърпичка, а той — вечна му слава — я взе.

— Не, не се извинявай — отвърна гостът и избърса очи. — Просто...

— Дитер — изненадващо се обадох аз, — разкажи ни как те плениха. Умирам си да разбера. Много се интересувам от история.

Настана такава тишина, че муха да бе бръмнала на Антарктида, щеше да се чуе.

— Флавия! — опомни се най-накрая татко, но беше твърде късно да произведе желанието ефект.

Дитер вече се усмихваше. Стори ми се, че изпита облекчение, задето приключихме със съзливата тема.

— Разбира се! От пет години чакам някой да ме попита, но никой не го прави. Вие, англичаните, сте истински джентълмени... дори и дамите.

Леля Фелисити му хвърли лъчезарен одобрителен поглед.

— Но — добави Дитер — трябва да ви предупредя, историята е дълга. Сигурни ли сте, че искате да я чуете?

Дафи затвори книгата си и я остави настрана.

— Обожавам дългите истории — заяви тя. — В същност, колкото по-дълги, толкова по-добре.

Дитер застана на чергата пред камината и облегна лакът на полицата. Почти си го представях в ловна хижа в Шварцвалд.

— Мисля, че мога спокойно да кажа, че бях свален в Англия заради сестрите Бронте — започна той.

Свален ли? Това беше нещо ново! Цялата бях в слух.

Очите на Дафи се разшириха мигновено като порцеланови топки за брава и дори татко изправи гръб.

— Мили Боже! — промърмори той.

— Като момче бях разглезен, признавам си — продължи Дитер. — Бях единствено дете, отгледано в заможно семейство от Kinderpflegerin — гувернантка.

Както вече споменах, баща ми е издател, а майка ми — археолог. Макар и двамата, предполагам, да са ме обичали много, те бяха толкова погълнати от заниманията си, че всичко, свързано с „момчето“, бе оставено в ръцете на Друзила. Така се казваше гувернантката —

Друзила. Тя обожаваше английските романи. Гълташе книгите така, както китовете поглъщат планктон. Никога не я видях без книга в ръка. Всъщност тя ме научи да чета, още докато си смучех палеца.

Друзила, естествено, беше чела всички книги на сестрите Бронте: „Брулени хълмове“, „Джейн Еър“, „Уилдфел Хол“ — знаеше ги почти наизуст.

Струва ми се, че бях малко влюбен в нея и си мислех, че ще я накарам да ме обикне, като чета на глас любимите ѝ романи на английски.

И така станах англофил. От онзи момент нататък исках да чета само английски книги: Дикенс, разбира се, и Конан Дойл; Джейн Остин и Томас Харди. Когато пораснах малко, Друзила ми подари за Коледа абонамент за английските „Списание за момчета“ и „Чъмс“. Когато навърших дванайсет години, вече бях по-голям англичанин и от момчетата в Брикстън!

После се появи радиото. От статиите в „Чъмс“ и с помощта на един свой съсед съученик — казваше се Волфганг Цандер — успях да сглобя простицък приемник, с който хващаме излъчванията на Би Би Си.

С Волфганг страшно си падахме по електрически приспособления. Първо направихме захранван с батерия звънец за врата; след това си измайсторихме телефон от моята до неговата стая, като жицата опънахме по покривите и по дърветата.

Дълго след като родителите ни заспяха, обвитата с памук жица високо в клоните жужеше до късни доби от оживените ни разговори. Почти по цяла нощ говорехме, разбира се, за радиото, но и за английски книги, защото Волфганг също се интересуваше от английска литература и особено от сестрите Бронте.

Въображението на подрастващите е мощна сила и може би с Волфганг си представяхме, че сме рицари на кръглата маса, които някой ден ще препуснат от тевтонската си крепост да спасят сестрите Бронте: тези бледи девойки — чиито имена доказваха, че са дъщери на бога на гръмотевиците, — които чудовище бе пленило и затворило в студена каменна кула на север.

— Освен това — добави той, — има нещо в безпомощните девойки, израдли във влажни страни, което кара всеки юноша да пожелае да ги отведе и да се ожени за тях.

Дитер замълча, за да остави думите му да постигнат ефекта си, и ни огледа с блеснали очи един по един.

В този миг осъзнах шокирана, той си мислеше, че е открил своите сестри Бронте у Фели, Дафи и мен; а Бъкшоу е неговата каменна кула. Ние бяхме Шарлот, Емили и Ан!

А трите седяхме зяпнали като кучета.

Мислите ми препускаха, докато Дитер продължи разказа си:

— Но порастваме твърде бързо — въздъхна той. — Твърде бързо започваме да се радваме на света на възрастните, ала се сблъскваме и с проблемите им.

Винаги има една възраст, в която момчетата откриват летенето, а при мен това се случи рано. Родителите ми ме записаха в НПК — Националсоциалистическия пилотски корпус — и когато бях четиринайсетгодишен, изведнъж се озовах сам зад контролното табло на учебния самолет като ястреб в небето над Васеркупе сред хълмовете на планината Ръон.

Погледнати от въздуха, тези планини, макар и с доста различен геоложки състав, на места приличат удивително на мочурищата в Северен Йоркшир.

— Откъде знаеш? — попита Дафи.

— Дафни! — възкликна татко. Суровият му поглед добави: „дръж се прилично“.

— Да не би да знаеш, защото си бомбардирал Шефилд?

При този въпрос настъпи смутена тишина. Колко смело от нейна страна! Дори аз не бих попитала Дитер за въздухоплавателните му дейности над Англия, макар да трябва да си призная, че преди няколко минути и на мен ми мина през ум точно този въпрос.

— Защото — добави сестра ми, — ако си го направил, трябва да ни кажеш.

— Тъкмо щях да стигна дотам — отвърна тихо Дитер и продължи разказа си, без да му мигне окото.

— Когато избухна войната и ме прехвърлиха в Луфтвафе, носех със себе си малки английски издания на „Джейн Еър“ и „Брулени хълмове“, увити грижливо в бял копринен шал за летене на дъното на раницата ми, рамо до рамо със стихосбирки на лорд Байрон и Шели.

Реших, че щом войната свърши, ще се запиша в университет, може би дори в Оксфорд, тъй като вече владеех езика, където да

следвам английска литература. Щях да завърша две специалности и да започна работа като учител в някое от големите държавни училища и да завърша дните си като уважаван учител, нещо като вашия господин Чипс.

Казвах си: „Сбогом, хер Шранц“. Но Съдбата ми бе отредила друга участ. Получих заповед веднага да замина за Франция.

Явно баща ми се бе срещнал случайно със свой стар познат в Берлин: човек с висок пост в министерството, който можел да уреди почти всичко, което пожелаеш. Баща ми искаше синът му да лети с бомбардировач. Името му да влезе във вестниците, а не син, който стои със забит нос в книгите — при това в английски книги.

Но преди да успея да възразя, се озовах разпределен в разузнавателен отряд, Луфтвафе III, с щаб във Франция, близо до Лил.

Летяхме с „Месершмит Бф 110“ — апарат с два двигателя, с прякор *Zerstörer*.

— „Разрушителят“ — обясни горчиво Дафи. Понякога беше доста заядлива.

— Да — отвърна Дитер. — Разрушителят. Тези самолети обаче бяха специално пригодени за разузнавателни цели. Не носехме бомби.

— Били сте шпиони — рече Дафи. Бузите ѝ бяха поруменели, но не можех да разбера дали от гняв, или от възмущение.

— Да, ако искаш го наричай шпиониране — съгласи се Дитер. — По време на войната и двете страни използваха шпиони.

— Той е прав, Дафи — намеси се татко.

— Та, както казвах — продължи Дитер, след като хвърли поглед към Дафи, — „Разрушителят“ беше самолет с два двигателя и съответно екипаж от двама души: пилот и помощник-пилот, който беше свързочник, навигатор или стреляше със задната картечница в зависимост от мисията.

През първия си ден там вървах към палатката за съвещания, когато един *Oberfeldwebel* — старши-сержант от военновъздушните сили — с летателни ботуши, тропна с пети и извика „хер Хауптман! Хийтклиф!“. Това, естествено, беше старият ми приятел Волфганг Цандер.

Озърнах се бързо, за да видя дали не го е чул и някой друг, тъй като не се допускаше фамилиарно отношение между различните по ранг длъжности. Но наоколо нямаше никого.

Здрависахме се радостно. „Аз ще съм ти навигатор“, засмя се Волфганг. „Казаха ли ти вече? От всички наземни навигатори, само мен избраха да се понеса в небесата с тенекиения ти дракон.“

Макар да се радвах да го видя, трябваше да бъдем дискретни. Разработихме си цял куп стратегии — почти като любовници в роман от XVIII в.

Отивахме до самолета, като от време на време сочехме по нещо с пръст, клякахме под корпуса, сякаш обсъждаме кабелите, но, разбира се, говорехме почти само за английски романи. Ако някой се приближеше, бързо сменяхме темата от Харди на Хитлер.

По време на един от тези технически прегледи на самолета, се роди великият ни план. Не помня дали идеята хрумна първо на Волфганг, или на мен.

Тъкмо заобикаляхме опашката на „Кати“ — името, което едва прикрито бяхме изписали на носа на самолета, — когато изведнъж единият от нас, мисля, че беше Волфганг... или пък може и аз да съм бил... каза: „Дали пиренът е цъфнал в блатото Хоуърт?“

Всичко стана просто ей така. След няколко секунди жребият, както е отбелязал Юлий Цезар, бе хвърлен.

И тогава, сякаш чакала до вратата, Съдбата се намеси. Два дни по-късно ни пратиха към цел в Южен Йоркшир: железопътно депо и фабрика за производство на велосипеди, за която подозирахме, че всъщност прави двигатели за „Ролс-ройс“. Трябваше само да направим снимки. „Нищо работа“, както казват момчетата от Кралските военновъздушни сили на Англия. Идеална възможност да доставим лично малкия си подарък.

Полетът над Ламанша мина спокойно и поне този път не ни преследваха вражески самолети. Времето беше прекрасно, а двигателите на „Кати“ мъркаха като две огромни доволни котки.

Пристигнахме при целта навреме — „на секундата“, както казвате вие — и направихме снимките. Щрак! Щрак! Щрак! И приключихме. Изпълнихме мисията си! През следващите дваайсет и пет минути можехме да правим каквото си поискаме.

Домът на енорийския свещеник в Хоуърт се намираще на по-малко от десет километра на северозапад, а с нашата скорост от триста мили в час щеше да ни отнеме само дваайсет минути.

Проблемът беше, че се намирахме твърде високо. Макар да се бяхме спуснали на около пет километра заради снимките, трябваше бързо да се снишим още. Самолет „Месершмит“ с черни кръстове на крилето, който се спускаше стремглаво надолу като ястреб над тихо английско селце, нямаше да остане незабелязан.

Натиснах контролния лост напред и започнахме да се спускаме, като описвахме гигантска спирала, а ушите ни пукаха като тапи на бутилки с шампанско. Под нас пиренът в блатото сияеше като развълнувано лилаво море.

На височина триста метра започнах да снишавам бавно и почти слязох до нивото на живите плетове. „Пригответи се!“, извиках на Волфганг. Идвахме от изток и изведнъж го видяхме на върха на хълма: село Хоуърт! Профучахме натам, ниско над полетата и едва не закачихме комините на фермерските къщи.

Стигнахме над Хоуърт Роуд и аз за пръв път зърнах църквата в края на стръмната главна улица: после, сто метра зад църковния двор, изникна познатият силует на дома на сестрите Бронте. Изглеждаше точно както си го представях: тъмните камъни и празните прозорци.

„Давай!“, извиках на Волфганг и той хвърли нашия подарък през люка във въздушната струя, която оставяше самолета. Макар да не можех да го видя, си представях как венецът описва дъга във въздуха, как се преобръща надолу, а лилавата му панделка се развява след него. По-късно някой щеше да го намери сред старите надгробни плочи близо до дома им и да прочете посланието със златни букви с цвета на прецип върху коприна с цвета на пирен: „Целият свят ви обича — почивайте в мир“.

Беше твърде рисковано отново да се издигнем на предишната височина. Трябваше да се приберем у дома, като летим ниско над шубраците и се придържаме към откритите пространства. Така, естествено, щяхме да изразходим повече гориво, но и двамата бяхме млади и глупави, а и свършихме работата, за която дойдохме. Знаехме, че ако ни забележат, всички адски хрътки, урагани и спитфайъри ще да ни погнат.

Но августовският ден беше приказен. С малко късмет и попътен вятър, тъкмо казвах на Волфганг, можехме дори да успеем да прелетим над къщата на Томас Харди на връщане, без допълнителни разходи за Райха.

Точно в този момент пред очите ми избухна дъжд от гърмящи куршуми. Удариха ни!

„Спитфайър!“ извика Волфганг. Но беше твърде късно. Покрай нас прелетя тъмна сянка, после зави, а червените, белите и сините кръгчета по него проблясваха като полудели очи под лъчите на лятното слънце.

„Внимавай!, извиках аз. Завива за нов залп!“

В следващия миг забелязах, че стрелката на термометъра за двигателя се е заковала нагоре. Двигателят прегряваше. Хвърлих поглед настрани и за свой ужас видях, че от долната страна на корпуса излизат черен дим и оранжеви пламъци. Насочих перките спрямо вятъра и изключих двигателя.

Спитфайърът отново бе зад нас. В остатъка от огледалото за обратно виждане гледах как част от образа му се поклаща леко настрани и кара по въздушната ни струя. Беше ни взел на мушка.

Но изчакваше със стрелбата. Ситуацията беше крайно напрегната.

„Хайде, помислих си. Стреляй и да се свършва.“ Но той си играеше с нас като котка с мишка.

Не помня колко време продължи дебненето. Когато си на косъм от смъртта, не можеш да прецениш колко време е изминало.

„Защо не стреля?“, провикнах се към Волфганг, но той не отговори. Закопчан с предпазните колани, не можех да се извъртя достатъчно назад, за да го видя.

Ала дори и с един двигател „Кати“ без проблем стоеше във въздуха и както ми се стори, цяла вечност онази английска хрътка преследваше немския заек из зелените ливади.

Заради разбитото предно стъкло имах нулева видимост и се налагаше да се накланям наляво и надясно, за да видя какво има пред мен. Положението беше крайно рисковано.

И тогава двигателят спря. Просто ей така, изведнъж! Разполагах само с няколко секунди, за да взема решение. Покрай крилете вече профучаваха дърветата на един залесен хълм. В края на гората имаше стръмна нива. Там успях да се приземя. Реших да не спускам колесника. По-добре беше да кацна по корем и да спра бързо.

Шумът от катастрофата беше по-силен, отколкото си представях, че ще бъде. Самолетът се завърташе наляво-надясно, докато корпусът

му пореше пръстта, подскачаше, блъскаше се и се накланяше — сякаш ме бяха хвърлили жив във воденица.

После настъпи неземна тишина. Отне ми само миг да осъзная, че вече не се движим. Разкопчах колана си, отворих предното платнище и скочих на крилото, след което изтичах отзад при Волфганг. „Бързо, излизай“, изкрещях му аз. Но не последва отговор.

Под стъкления капак сред море от кръв Волфганг седеше с щастлива усмивка на лице. Мъртвите му очи се взираха почти трескаво в английската природа.

Скочих от крилото и повърнах във високата трева. Бяхме спрели в далечния край на нивата. На върха на хълма измежду дърветата се появиха двама мъже — единият висок, а другият нисък, — които бавно и предпазливо слизаха към мен. Единият носеше пушка, а другият — вила.

Стоях неподвижно. Когато приближиха, вдигнах ръка, бавно извадих пистолета от кобура си и го хвърлих, като се стараех да видят добре какво правя. После вдигнах и другата си ръка.

— Ти си германец — провикна се високият мъж, когато стигнаха до мен.

— Да, но говоря английски — провикнах се в отговор.

Той изглежда се смути леко.

— Може би трябва да повикате полицията — предложих аз и кимнах към разбития самолет. — Приятелят ми е мъртъв.

Високият пристъпи бавно към самолета и надникна вътре. Другият остана на мястото си и се взираше в мен, сякаш се бях приземил от друга планета. Той дръпна вилата назад, като че се канеше да ме прободe в корема.

— Остави го, Рупърт — рече онзи с пушката. — Човекът е претърпял тежка катастрофа.

Преди другият да успее да отвърне, в небето се чу пронизителен писък и над нас прелетя спитфайърът, който вдигна победоносно нос в края на нивата.

Проследих с поглед как се издигна нагоре в синьото небе и после издекламирах:

„Издига се, кръжи високо

сред сребърна вълна от звуци.“

Двамата мъже ме изгледаха, сякаш изведнъж бях изпаднал в шок... и може би бе именно така. Чак по-късно ме блъсна мисълта, че бедният Волфганг е мъртъв.

— Джордж Мередит — обясних аз. — „Полетът на чучулигата“.

По-късно в полицейския участък в селото дойде да ме види пилотът на спитфайъра. Той бе разквартируван с ескадрона си в Катерик и извел самолета, за да провери уредите за управление, след рутинен ремонт. Каза ми, че нямал никакво намерение да влиза в бой през онзи ден, но изведнъж сме се появили аз и Волфганг точно на мушката му над Хоуърт. Какво друго можел да направи?

— Проклетата работа, старче — каза той. — Много съжалявам за приятеля ти.

— Всичко това се случи преди шест години — въздъхна Дитер. — Високият мъж с пушката, както разбрах по-късно, беше Гордън Ингълби. Другият, онзи с вилата, както сигурно вече сте се досетили, беше Рупърт Порсън.

ОСЕМНАЙСЕТ

Рупърт Порсън ли? Но как е възможно мъжът с вилата да е бил Рупърт?

Мислите ми се въртяха като пъстър пумпал.

Най-малко очаквах разказът на Дитер да приключи на Джубили Фийлд във фермата на Ингълби. Но едно ми стана напълно ясно: ако Рупърт наистина е бил в Кълвърхаус преди шест години, по време на войната, то това би обяснило, поне отчасти, защо дървеното лице на куклата Джак беше издялано като копие на лицето на Робин Ингълби.

Татко въздъхна:

— Помня добре този случай. Самолетът ви бе свален в Джубили Фийлд, точно под Гибът Уд.

Дитер кимна.

— За кратко ме изпратиха в лагер за военнопленници заедно с още трийсет-четирийсет офицери и войници от Луфтвафе, където по цял ден копаехме канавки и подкастрияхме живи плетове. Работата беше тежка, но поне още бях в Англия. Повечето германски пилоти, заловени тук, бяха изпратени в лагери в Канада, откъдето нямаха почти никаква надежда за бягство.

Предложиха ми да остана да живея и да работя във фермата и аз веднага приех. Макар да не беше задължително, много от нас останаха. Другите, които си тръгнаха, ги наричаха предатели.

Ала войната отиваше към края си и доста от нашите го знаеха. По-добре беше да започна да си проправям път към Оксфорд, отколкото да оставя бъдещето си в ръцете на съдбата.

Безкрайно се изненадах, задето ме разпределиха във фермата на Ингълби. Развеселяваше ме мисълта, че ще видя как Гордън, който малко преди това ме бе държал на мушка, помага на Грейс да пържи риба в кухнята.

— Каза, че това е станало преди шест години, нали? През хиляда деветстотин четирийсет и четвърта година — попитах аз.

— Да, през септември — кимна Дитер.

Не се сдържах. Преди да успея да се спра, избълвах:

— Значи си бил в Кълвърхаус, когато са намерили Робин обесен в гората.

— Флавия! — извика татко и остави с тракане чашата си с чай.
— Не бива да клюкарстваме за мъката на други хора.

Лицето на Дитер помръкна внезапно, а в очите му проблесна огън — дали не беше гняв?

— Всъщност, аз го намерих — каза той.

Той го бил намерил! Невъзможно! Госпожа Малит съвсем ясно ми каза, че Лудата Мег е открила тялото на Робин.

Последва забележително дълго мълчание, а после Фели скочи, за да напълни чашата на Дитер с чай.

— Извини малката ми сестра — каза тя с притеснен смях. — Има доста нездрав интерес към смъртта.

„Почти позна, Фели“, помислих си. Но макар да бе налучкала малко, нямаше почти никаква представа за какво точно става въпрос.

Останалата част от следобедна беше доста скучна. Татко направи, признавам му, благороден опит да насочи разговора към времето и ленените посеви, а Дафи, която надуши, че вече няма да се каже нищо, заслужаващо вниманието ѝ, пак заби нос в книгата си.

Започнахме да се извиняваме и излизаме един по един: татко, за да отиде при марките си, леля Фелисити — да подремне преди вечеря, а Дафи, за да се отправи към библиотеката. След малко ми стана скучно да слушам как Фели дърдори на Дитер за разни балове и сбирки из околията и отидох в лабораторията.

Известно време погризах крайчеца на молива, а после написах:

НЕДЕЛЯ, 23 ЮЛИ, 1950 Г.

„Къде са всички? Това е най-важният въпрос.

Къде е Ния? След като преспа у госпожа Малит, просто е изчезнала. (Инспектор Хюит знае ли, че я няма?)

Къде е Лудата Мег? След избухването ѝ на следобедното представление на «Джак и бобеното стъбло», я отведоха да си почине на дивана у викария. После е изчезнала.

Къде е Мат Уилмът? Той, изглежда, се е измъкнал по време на фаталното представление.

Какво е правил Рупърт в Кълвърхаус преди 6 години? Защо, когато с Дитер се видяха във фермата в петък, не показаха, че вече се познават?

И най-вече защо Дитер твърди, че той е намерил тялото на Робин Ингълби, обесен в Гибът Уд? Госпожа Малит разправя, че го е открила Лудата Мег, а госпожа М. рядко греша по отношение на селските клюки.

И въпреки това защо Дитер би излъгал за подобно нещо?“

Откъде да започна? Ако за случая имаше химичен експеримент, веднага щях да знам какво да направя: щях да започна с най-подръчните материали.

Госпожа Малит! С малко късмет, тя сигурно още се мотаеше в кухнята, преди да плякоса килера и да занесе дневния си улов на Алф. Изтичах до върха на стълбите и надникнах през парапета. Във вестибюла нямаше жива душа.

Плъзнах се по парапета и влетях в кухнята.

Догър вдигна очи от масата, където белеше краставици с хирургическа прецизност.

— Тръгна си — каза той още преди да го попитам. — Преди повече от половин час.

Какъв дявол беше само този Догър! Не знам как го прави!

— А каза ли нещо, преди да си тръгне? Нещо интересно, имам предвид?

Тъй като в кухнята е имала публика в лицето на Догър, госпожа Малит едва ли е устояла на изкушението да разправя как е приела Ния (горката скитница), настанила я е на удобно легло с бутилка гореща вода и чаша разрежено шери и така нататък с подробен разказ за това как е спала, какво са закусвали и колко от яденето не си е изяла.

— Не. — Догър взе един назъбен нож и поднесе върха му към самун хляб. — Само, че печеното месо е във фурната за претопляне и че в килера има ябълков пай и сметана.

Да му се не види!

Е, не ми оставаше друго, освен утре сутрин да започна отначало. Щях да наглася будилника да ме събуди по изгрев-слънце, а после щях да тръгна към Кълвърхаус и Гибът Уд. Малко вероятно бе да са останали някакви улики след толкова години, но Рупърт и Ния бяха опънали палатката си в края на Джубили Фийлд в петък вечерта. Ако спазвах стриктно плана си, можех да отида до там и да се върна, преди в Бъкшоу да забележат, че ме няма.

Догър откъсна съвършен квадрат от амбалажната хартия и уви в нея сандвичите с краставица, като подпъхна краищата на хартията като чаршаф на болнично легло.

— Реших да ги приготвя тази вечер — каза той и ми подаде пакета, — защото знаех, че утре ще излизате рано.

Над нивите се стелеше пелена от мокра мъгла. Утринният въздух беше влажен и студен и аз дишах дълбоко в опит да се разсъня, при което ноздрите ми, а после и белите дробове, се изпълваха с наситения аромат на пръст и подгизнала трева.

Минах с колелото покрай двора на „Свети Танкред“ и видях, че воксъла на инспектор Хюит го няма; заключих, че са отнесли тялото на Рупърт. Не че щяха да го оставят проснат на куклената сцена от събота вечерта до понеделник сутринта, но това значеше, че трупът вече не е в енорийската зала с изцъклените очи, струйката слюнка, изсъхнала до сталактит...

Ако знаех, че трупът е вътре, щях да се изкуша да вляза и да го огледам пак.

Зад църквата си свалих обувките и чорапите и избутах Гладис през по-дълбоката вода край потопените под повърхността каменни стъпала. Дъждът от събота вечерта бе повишил нивото на реката, която се лееше през спиците и гумите и отмиваше прясно полепналата кал от обиколките ми из Бишъпс Лейси. Когато излязох на другия бряг, Гладис вече блестеше от чистота като пъстра карета.

Изплакнах крака, седнах на един камък и си обух обувките.

Тук, покрай реката, видимостта беше още по-слаба отколкото на пътя. Дървета и храсти сияеха като бледи сенки, докато карах по затревения бряг през сивата, кълбеста мъгла, която притъпяваше

звучите и цветовете наоколо. Като изключим приглушеното ромолене на водата, наоколо всичко тънеше в тишина.

В края на Джубили Фийлд караваната на Рупърт стоеше самотна под върбите, а надписът в ярки цветове „Кукленият театър на Порсън“ изглеждаше напълно неуместно на фона на мястото и събитията от последните дни.

Положих внимателно Гладис във високата трева и се приближих на пръсти до караваната. Може Ния да се е върнала и в момента да спи вътре, а не исках да уплаша. Но по липсата на конденз по предното стъкло разбрах, че предчувствието ми е било правилно: никой не дишаше във вътрешността на студения остин.

Надникнах през прозорците, ала не забелязах нищо необичайно. Заобиколих до задната врата и натиснах дръжката. Вратата беше заключена.

Започнах да обикалям около караваната във все по-широки кръгове, за да търся следи от огън, но не намерих. Мястото, на което са лагерували, изглеждаше така, както го оставих в събота.

Стигнах до началото на пътя към фермата и се заковах на място пред въже, което препречваше пътя и на което висеше табела. Минах под въжето, за да я прочета.

„Полицейско разследване — влизането забранено —
полицейски участък Хинли“

Инспектор Хюит и следователите му са идвали тук. Но когато са поставили табелата, очевидно не са се сетили, че някой може да дойде през пълноводната река. Въпреки обещанието си към инспектор Хюит, сержант Грейвс още не си бе научил урока, че хората често се промъкват през задната врата.

Много добре тогава. Тъй като тук така или иначе нямаше какво да гледам, преминах към следващата си цел. Макар да не виждах добре в мъглата, знаех, че Гибът Уд е разположен недалеч на върха на Гибът Хил. Сред дърветата сигурно беше влажно и кално, но бях готова да се обзаложа, че полицаите не са ме изпреварили там.

Мушнах Гладис под преградата и я забутах бавно по пътя, който бе твърде стръмен, за да го изкача на колело. На половината разстояние

към върха я скрих зад един глогов храст и продължих нагоре, обгърната от всички страни от замъглени петънца син лен.

И тогава, изведнъж, тъмните дървета на гората изникнаха точно пред очите ми. Не разбрах кога съм се приближила толкова.

На едно дърво имаше закована раздрънкана дървена табела, върху която бе изписано с червено: *Преминаването забра...*

Другата част на табелата беше свалена с куршуми от браконьерите.

Както и очаквах, всичко в гората беше мокро. Потръпнах заради влажния студ, приготвих се и нагазих сред растенията. Преди да направя и десетина стъпки сред папратите, вече бях напълно подгизнала до коленете.

Нещо изпука сред храстите. Замръзнах на място, когато черен силует разпери безшумно криле на пътя ми: сигурно беше бухал, объркал ме в утринната мъгла с времето си за ловуване по здрач. Въпреки че ме стресна, присъствието на птицата ме успокои: това означаваше, че бях сама в гората.

Продължих напред, като се опитвах да следвам едва забележимите пътеки, всяка от които знаех, че ще ме изведе до просеката в средата на гората.

Между две стари чворести дървета пътят бе преграден с, както ми се стори, обрасла с мъх, прогнила порта от сиво дърво. Почти бях прескочила преградата, когато осъзнах, че пак стоя на стъпалата на старата бесилка. Колко ли обречени души са изкачили тези стъпала, преди да ги бутнат от платформата горе? Преглътнах и вдигнах очи към останките от конструкцията, през които се виждаше небето.

Една ръка от кожа и кости сграбчи китката ми като пръстен от нагорещено желязо.

— Какво правиш тук? Защо душиш наоколо?

Беше Лудата Мег.

Тя тикна мръсното си лице толкова близо до моето, че виждах ясно русите косъмчета по брадичката ѝ. „Горската вещица“, помислих си паникьосано за миг, преди да се окопитя.

— А, здрасти, Мег — казах възможно най-спокойно, докато се опитвах да овладеея препускащото си сърце. — Радвам се, че те намерих. Как ме стресна само!

Гласът ми трепереше повече отколкото очаквах.

— Страхът живее в Гибът Уд — рече мрачно Мег. — Страхът живее тук и никъде другаде.

— Точно така — съгласих се, без да имам ни най-малка представа за какво говори. — Добре че си тук с мен. Сега вече не ме е страх.

— Сега Дяволът го няма — потри ръце Мег. — Дяволът е мъртъв и всичко е наред.

Спомних си колко уплашена бе тя, докато Рупърт играеше „Джак и бобеното стъбло“. За Мег Рупърт беше Дяволът, който беше убил Робин Ингълби, бе го смалил до дървена кукла и го бе изкарал на сцената.

— Добре ли си почина в дома на викария, Мег?

Тя се изплю върху дънера на един дъб сякаш се упражняваше, преди да се изплюе в очите на друга вещица.

— Онази ме изгони. Взе гривната на старата Мег и я изгони, така направи. „Мръсна, мръсна“, вика.

— Госпожа Ричардсън ли? Жената на викария? Тя ли те изгони?

Мег се ухили ужасяващо и препусна между дърветата почти в галоп. Хукнах след нея през хрусталаците, папратите, измежду капани и тръни. Пет минути по-късно, останали без дъх, стояхме отново там, откъдето бяхме тръгнали — в подножието на изгнилата бесилка.

— Виж там — посочи Мег с пръст. — Там го взе.

— Кой кого е взел, Мег?

Бях убедена, че говори за Робин Ингълби.

— Дяволът е взел Робин ли? — попитах я.

— Заведе го в гората, м'да — довери ми се тя, след като се озърна през рамо. — Дърво при дърветата.

— Ти наистина ли видя Дявола?

Това не ми бе хрумвало досега.

Дали Мег не е видяла някого в гората с Робин? Все пак тя живееше в колиба сред дърветата и ми се струваше, че в Гибът Уд едва ли се случва нещо, за което тя да не разбере.

— Мег видя — каза тя целенасочено.

— Как изглеждаше той?

— Мег видя. Старата Мег вижда много неща.

— Можеш ли да рисуваш? — попитах, внезапно осенена от идея. Извадих тетрадката си от джоба и й подадох парченце молив.

— Вземи — подканих я и прелистих на празна страница. — Нарисувай ми Дявола, както си го видяла тук, в гората. Нарисувай как Дяволът отвежда Робин.

Мег издаде звук, който мога да опиша само като влажен кикот. После клекна, приглади отворената тетрадка на коляното си и започна да рисува.

Мисля, че очаквах детски драскулки — най-много фигури от прави черти — но под мръсните пръсти на Мег моливът оживя. Постепенно върху страницата се появи горска поляна: едно дърво тук, едно дърво там, после — изгнилите останки от бесилката, които разпознах веднага. Беше започнала да рисува от края на листа и сега отиваше към средата.

От време на време се кискаше над рисунката си обръщаше молива и изтриваше някоя линия. Признавам ѝ, доста добре рисуваше. Справи се по-добре, отколкото ако аз се бях заела със скицирането.

И тогава Мег нарисува Робин.

Почти не смеех да си поема въздух, докато гледах над рамото ѝ. Малко по малко мъртвото момче се оформи пред очите ми.

Спокойно висеше във въздуха с извит на една страна врат и с леко изненадано задоволство, изписано на лицето му, сякаш неочаквано е влязъл в стая, пълна с ангели. Въпреки слабата светлина в гората, спретнато сресаната му коса блестеше като на здрав човек, поради което и леко зловещо. Беше облечен с раиран пуловер и тъмни панталони, чиито крачоли бяха напъхани небрежно в чифт гумени ботуши. Сигурно е умрял бързо.

Чак тогава Мег нарисува примката, стегнала врата му: тъмно, плетено въже висеше от бесилото. След това надраска въжето с няколко гневни замахвания на молива.

Поех си шумно въздух. Мег ме погледна тържествуващо в очакване на похвала.

— А сега нарисувай Дявола, Мег — прошепнах ѝ аз.

Тя ме погледна право в очите, доволна от вниманието, което получаваше. В ъгълчето на устата ѝ заигра лукава усмивка.

— Моля те, Мег... нарисувай Дявола.

Без да сваля очи от мен, тя облиза палеца и показалеца си и отгърна внимателно нова страница. Отново се захвана за работа и постепенно изпод пръстите ѝ се появи Гибът Уд. Втората рисунка беше

по-тъмна от първата, тъй като Мег разтриваше с пръст линиите от молива, за да изобрази сумрака на поляната. След това нарисова бесилката, този път видяна от малко по-различен ъгъл.

„Колко странно, помислих си аз, че не започна с Дявола, както биха се изкушили повечето хора“. Но чак след като остана доволна от пейзажа от дървета и храсти, Мег започна да скицира грубо силуета, който щеше да бъде централната фигура в творбата ѝ.

В овала, който бе оставила празен на страницата, започна да се появява силует: първо ръцете и раменете, после коленете, краката, дланите и ходилата.

Фигурата носеше черно сако и стоеше на един крак в просеката, сякаш бе заснета посред бурен танц.

Панталоните му висяха на тирантите си от един нисък клон встрани.

Мег закри листа с лявата си ръка, докато изобразяваше лицето. След като приключи, тикна грубо тетрадката към мен, сякаш хартията бе мръсна.

Отне ми миг, преди да разпозная лицето: да разпозная, че фигурата на поляната — Дяволът — беше викарият, Денуин Ричардсън.

Викарият ли? Та това беше нелепо. Или пък не чак толкова?

Само преди няколко минути Мег ми каза, че Дяволът е мъртъв, а сега го нарисова с лицето на викария.

Какво ли ставаше в горката ѝ размътена глава?

— Сигурна ли си, Мег? — попитах аз и потупах тетрадката. — Това ли е Дяволът?

— Шшт! — кимна тя и постави пръсти пред устните ми. — Някой идва.

Огледах поляната, която дори с моя остър слух ми се струваше напълно тиха. Когато се обърнах, тетрадката и моливът лежах в краката ми, а Мег беше изчезнала сред дърветата. Знаех, че няма смисъл да я търся.

Постоях неподвижно няколко секунди, заслушана в очакване на нещо, макар да не бях сигурна какво точно.

Спомних си, че гората е един непрестанно променящ се свят. С всяка минута сенките се преместваха, а час по час растенията се обръщаха по посока на слънцето. Насекоми пробиваха тунели в

пръстта и я събираха на купчинки — първо на по-малки, после на по-големи. От месец на месец листата порастаха и падаха, а от година на година — дърветата. Веднъж Дафи ми каза, че не можеш да влезеш два пъти в една и съща река, а същото важеше и за горите. Пет зими бяха минали откакто Робин Ингълби бе умрял тук, а сега вече не беше останало нищо за гледане.

Тръгнах бавно обратно покрай порутената бесилка и навлязох в гората. След няколко минути вече се намирах на открито в горната част на Джубили Фийлд.

На по-малко от двайсет метра, почти невидим сред мъглата, сред нивата стоеше сив трактор „Фъргюсън“, а човек със зелен гащеризон и гумени ботуши се бе навел над двигателя. Явно него беше чула Мег.

— Ехо! — извиках.

Когато влизаш в забранена зона, е най-добре да излетиш присъствието си. (Макар да го измислих току-що, това ми се струваше добро общо правило.)

Фигурата се изправи и се обърна, а аз видях, че е Сали Строу, момичето от селскостопанския корпус.

— Здравей — отвърна тя и избърса изцапаните си с масло ръце в един парцал. — Ти си Флавия де Лус, нали?

— Да — протегнах ръка аз. — А ти си Сали. Виждала съм те на пазара. Открай време се възхищавам на луничките и рижата ти коса.

За да са най-ефективни ласкателствата, трябва да се поднасят в суров вид.

Тя ме дари с широка искрена усмивка и ръкостискане, което едва не смаза пръстите ми.

— Наричай ме Сал. Най-близките ми приятели ми викат така.

Напомняше ми малко на актрисата Джойс Гренфел: с малко мъжка походка, но иначе несъмнено женствена.

— Тракторът се счупи — посочи Сали към машината. — Може да е бобината на запалването. Случва се понякога: прегрява и прекъсва веригата. Тогавя не остава нищо друго, освен да изчакам проклетията да изстине.

Тъй като не разбирах от мотори, кимнах мъдро и си замълчах.

— Какво правиш тук?

— Разхождам се — отвърнах аз. — Понякога обичам да оставам сама. Мотая се и такива работи.

— Късметлийка си. Аз никога не мога да се измъкна. Всъщност, почти никога. Дитер ме води два пъти да пийнем по бира в „Тринайсетте патока“, но се вдигна ужасен шум покрай това. Военнопленниците нямат право да ходят по заведения. Или поне нямаха право по време на войната. Дитер каза, че сестра ти Офелия го е поканила на чай вчера — добави Сали предпазливо. Веднага усетих, че ме разпитва.

— Да — отвърнах, ритнах безгрижно купчинка пръст и се загледах в далечината, сякаш въпросът изобщо не ме интересува. Приятелка или не, щом искаше да клюкарстваме, трябваше да ми даде нещо в замяна.

— Видях те на кукления театър в църквата в събота вечерта. Колко жалко за господин Порсън, нали?

— Да, ужасна работа — рече Сали.

— Ти познаваше ли го?

Може би въпросът ми не беше справедлив, а и го изстрелях без предупреждение: като гръм от ясно небе.

Изречението ѝ веднага стана предпазливо и тя се колеба прекалено дълго, преди да отговори.

— Ами... виждала съм го. — Очевидно бе, че лъже.

— Сигурно по телевизията, нали? — попита аз, май прекалено невинно. — „Вълшебното кралство“? Катерицата Сноди?

Веднага щом изрекох думите, осъзнах, че съм прекалила.

— Добре, какво искаш? — попита Сали. — Хайде, изплюй камъчето.

Тя постави ръце на хълбоците си и ме прикова с поглед.

— Не знам за какво говориш.

— О, я стига! Не ми излизай с тези номера. Всички на шейсет километра околоръст знаят, че Флавия де Лус не се разхожда из гората само за да са румени бузките ѝ.

Дали беше вярно? Шейсет километра? Отговорът и доста ме изненада: аз си мислех, че са поне сто.

— Гордън ще ти одере кожата, ако те хване в тази гора — посочи табелата Сали.

Придадох си възможно най-глуповат вид, но замълчах.

— Всъщност колко знаеш за тази история? — попита настойчиво тя и описа с ръка огромен полукръг, включващ и фермата. Напълно

разбирах какво има предвид.

Поех си дълбоко въздух. Налагаше се да ѝ се доверя.

— Знам, че Рупърт е идвал редовно тук, за да си взема канабис. Знам, че Гордън го отглежда на една поляна в Гибът Уд, недалеч от мястото, където намериха Робин обесен.

— И да не мислиш, че с Дитер някак си сме забъркани в тази работа?

— Не знам — отвърнах аз. — Надявам се да не сте.

— Аз също — рече Сали. — Аз също.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

— Рупърт беше... женкар — започна бавно Сали, сякаш не гореше от желание да изрази мислите си с думи. — Но ти сигурно вече си го разбрала.

Кимнах, като внимавах да не я прекъсна. Докато наблюдавах инспектор Хюит, научих, че мълчанието най-добре подклажда разговора.

— От години наминаваше от време на време в Кълвърхаус... още отпреди войната. И Рупърт не беше единственият. Гордън си има цяла армия редовни клиенти като него. Снабдява ги с нещо, което облекчава болките им.

— Канабис — казах аз. Просто не се сдържах. — Ганджа... Индийски коноп.

Тя ме изгледа с присвити очи и продължи:

— Някои като Рупърт идваха заради прекаран детски паралич, полиомиелит, както му казват. Други... Бог знае те пък защо идваха. Гордън се смята за нещо като билкар, за човек, който облекчава страданието, когато лекарите са безпомощни или просто не искат да помогнат. Той е много дискретен по този въпрос, но няма как, нали? Струва ми се, че освен ти, никой друг в Бишъп Лейси не предполага, че пътниците, които от време на време се отбиват в Кълвърхаус, изобщо не са се изгубили по пътя... или пък че им продава селскостопански материали. Тук съм от осем години — продължи Сали. — И дори не си прави труда да ме питаш — не съм от пушачите на Гордън.

— Не ми е минавало през ум — подмазах се леко. Подейства.

— Израснах в добро семейство — продължи тя малко по-охотно. — Родителите ми бяха, както пишат в старите романи, „бедни, но честни“. Мама боледуваше непрекъснато, но не ни казваше какво ѝ е. Дори баща ми не знаеше. Аз междувременно ходех на училище, за да получа някакво образование, а после избухна войната. Разбира се, исках да помогна на нашите със сметките за лечението, затова влязох в

Женската селскостопанска армия. Звучи просто, нали? Така и беше — не можех да направя нищо повече. Бях просто едно момиче от Кент, което искаше да се бори срещу Адолф Хитлер и да види как майка му оздравява. Бях разквартирувана заедно с още четирийсет момичета в пансион на Селскостопанската армия на половината път от тук до Хинли и там за пръв път срещнах Рупърт. На този мъж жените му се лепяха като мухи на мед, не се заблуждавай. Всяко лято той бродеше из провинцията с малкия си куклен театър — разправяше, че така се връща при корените си — и винаги, когато го видех, той имаше нова асистентка. Всички те бяха доста засукани, ако ме разбираш.

Малко след като дойдох да работя в Кълвърхаус, Рупърт се появи, за да попълни запасите си от растението. Веднага разпознах куция младеж, който все ни затваряше в пансиона, в кръчмата, през почивните дни.

На мига се заклев, че няма да се забърквам с него; щях да оставя другите момичета да му смъкнат малко самочуствието. Но после...

Погледът ѝ се замъгли и тя се потопи в миналото.

Значи Ния беше права! Рупърт наистина е отишъл да търси Сали в деня, в който пристигнаха. Парченцата от пъзела започваха да се подреждат.

Макар мъглата да се бе вдигнала малко, все още беше доста гъста и ни обгръщаше в мека какавида от странно успокояваща тишина. Никой нямаше да разбере, че сме тук на върха на Джубили Фийлд, освен ако не се сблъскаше с нас случайно. Никой не можеше да ни чуе, освен ако не извървеше цялата дължина на нивата до върха или не се промъкнеше безшумно от гората над нас.

— Рупърт беше голям чаровник — продължи Сали.

— Можеше да очарова и... не, не бива да казвам подобни неща в изискана компания, нали? Можеше да примами и птиците от дърветата... и особено кокошките. Започваше с Шекспир, а после преминаваше към разни неща, които е чувал по мюзикховете. Ако „Ромео и Жулиета“ не свършеше работа, започваше да тананика палави песнички. И му се разминаваше... поне в повечето случаи. Докато не се пробва със съпругата на Гордън.

Грейс Ингълби? Неволно подсвирнах.

— Това сигурно е било доста отдавна — казах аз. Усетих как прозвуча прекалено грубо, въпреки че нямах такова намерение.

— Преди години — рече Сали. — Преди Робин да умре. Преди Грейс да стане толкова странна. Макар сега да не й личи, тя беше доста красива.

— Изглежда много тъжна.

— Тъжна ли? Това не е точната дума, Флавия. По-скоро е пречупена. Момченцето беше целият й свят, а денят, в който то умря, слънцето угасна за нея.

— Значи тогава си била тук, така ли? — попитах внимателно. — Сигурно ти е било много тежко.

Сали продължи, сякаш не ме чу.

— Гордън и Грейс често разказваха на Робин за идиличния си меден месец край морето и той много искаше да отиде на плажа: пясъкът, мидите, кофичката, лопатката, пясъчните замъци, сладоледът, съблекалните. Робин дори сънуваше морето. Веднъж ми каза: „Сали, сънувах, че приливът идва, а аз се носех по водата като розов балон!“. Горкото дете.

Тя избърса една сълза с грубия ръкав на гащеризона си.

— Боже, защо ти разправям това? Явно съм си изгубила ума.

— Не се притеснявай. Обещавам, че няма да кажа и думичка. Много ме бива да пазя тайни.

В знак на добрите си намерения изрецитирах цялата клетва — да пукна, ако кажа — само че наум.

След като ме погледна бързичко и странно срамежливо, Сали продължи разказа си:

— Някак си успяха да заделят малко пари за рождения ден на Робин. Тъй като жътвата наближаваше, Гордън не можеше да отсъства, но решиха Грейс да заведе момчето на море за няколко дни. За пръв път отиваха някъде само двамата, без Гордън, и Грейс за пръв път си вземаше почивка, откакто е била момиче.

Времето беше много горещо дори за края на август. Грейс наела шезлонг и купи списание. Гледала как Робин си играе с малката кофичка в мокрия пясък до водата. Знаела, че не го грози опасност. Била го предупредила колко опасни са приливите и отливите, а Робин беше много послушен. Задрямала и спала дълго, разбрала колко изтощена била, докато не се събудила и не видяла колко ниско е слязло слънцето. Отливът бил започнал, а Робин не се виждал никакъв. Дали

не я е послушал и морето не го е повлякло навътре? Но някой все е щял да го види. Някой е щял да я събуди.

— Грейс ли ти разказа това? — попитах аз.

— О, Боже, не! Всичко това се изясни по време на разследването. Трябваше да изкопчат информацията от нея на малки, счупени фрагменти. Нервите ѝ бяха в окаяно състояние. Разправяше, че изгубила твърде много време да тича нагоре–надолу по плажа и да вика Робин. Тичала покрай водата с надеждата, че ще зърне малкия му червен бански костюм; с надеждата, че ще види лицето му сред децата, които се плискали до брега. После тръгнала отново по плажа и умолявала хората да ѝ кажат дали са срещали момченце с руса коса. Нямало никаква надежда, разбира се. На плажа сигурно десетки деца отговаряли на това описание.

И тогава, заслепена от слънцето, Грейс видяла тълпа, събрала се в сянката под кея. Избухнала в сълзи и тръгнала към тях, като знаела какво ще завари: Робин удавен и около него струпали се зяпачи. Вече ги ненавиждала.

Но когато се приближила, чула смях и си проправила път до средата, без да я е грижа, че блъска хората.

Те гледали куклен театър с героите Пънч и Джуди, а на пясъка, със сълзи, стичащи се по бузите му от смях, седял Робин. Грейс го грабнала, прегърнала го, но не посмяла да каже и думичка. Все пак вината била нейна; тя заспала, а Робин изтичал да види куклите, както би направило всяко дете. Занесла го на ръце да му купи сладолед, после още един. След това се върнали до малкия павилион, за да гледат следващото представление, и Грейс също се разсмяла, когато Робин се смеел, и викала с него: „Не! Не!“, когато куклата Пънч грабнала палката на полицая, за да удари Джуди по главата. Смеели се с останалите зрители, когато Пънч измамил Джак Кеч, обесения, да пъхне глава в примката и...

Гледах традиционното представление на Пънч и Джуди почти всяка година на празника на църквата и бях наясно със сюжета.

— „Не знам как да се обеса — цитирах прочутата реплика на Пънч. — Ще трябва да ми покажеш, а после и аз ще го направя.“

— „Не знам как да се обеса — повтори като ехо Сали. — Ще трябва да ми покажеш.“ Това каза по-късно Грейс в съда, когато започна разследването на смъртта на Робин, и май това бяха

последните ѝ думи на нормален човек. Още по-страшно беше, че при разпита тя ги изрече с онзи ужасен, задавен, квакащ глас, с който кукловодът озвучаваше Пънч: „Не знам как да се обеса. Ще трябва да ми покажеш.“ Беше отвратително. Следователят поиска да донесат чаша вода, а няколко от съдебните заседатели не се сдържаха и се изсмяха. Грейс се пречупи напълно. Лекарят настоя да не я разпитват повече. Какво още се е случило през онзи ден на плажа и По-късно във фермата, беше събрано парченце по парченце — всеки от нас знаеше по нещичко. Аз бях видяла Робин да разнася наоколо едно въже, което намерил работилницата. По-късно Гордън го беше забелязал да си играе на каубой в края на Джубили Фийлд. Дитер го намери обесен в Гибът Уд.

— Дитер ли? Мислех си, че го е открила Лудата Мег. — Думите се изплъзнаха от устата ми, преди да се усетя.

Сали веднага извърна очи и осъзнах, че това е един от онези моменти, в които трябваше да си държа езика зад зъбите и да изчакам.

Изведнъж тя като че ли взе решение:

— Не забравяй, че войната току-що беше приключила. Ако в Бишъпс Лейси се разбереше, че тялото на обесения Робин е намерено в гората от германски военнопленник... е, помисли си какво би станало.

— Сигурно щеше да е като сцена от „Франкенщайн“: разгневени селяни с факли и така нататък.

— Именно. Освен това според полицията Мег наистина е била на мястото преди Дитер, но не каза на никого.

— Откъде знаеш какво са мислили полицаите?

Без да съзнава какво прави, Сали внезапно пооправи косата си.

— Имаше един млад полицаи, чието име не мога да разкрия, който ме водеше вечер да гледаме как луната изгрява над хълма Гудгър.

— Разбирам — отвърнах аз и наистина я разбихах. — Не са искали Мег да бъде повикана на разпитите.

— Интересно как законът може да има такова слабо място, нали? Не, някой я бе видял в селото по времето, когато Робин изчезна, затова тя не беше заподозряна. Решиха, че заради... тъй като тя... ами честно казано, решиха, че е най-добре изобщо да не я замесват, и така и направиха.

— Значи все пак Дитер е намерил тялото.

— Да. Каза ми още същата вечер. Не беше излязъл от шока... говореше почти несвързано: как тичал по целия път от Гибът Уд, крещял толкова силно, че прегракнал... прескачал огради, подхлъзнал се в калта... влетял в двора и вдигнал глава към празните прозорци. Повтаряше, че те били като мъртви очи, като прозорците на дома на сестрите Бронте. Но, както вече казах, бедният Дитер беше в шок. Не знаеше какво говори.

Стомахът ми се разбунтува, но го отдадох на тортата на госпожа Малит.

— А къде беше Рупърт в онзи момент?

— Странно, че питаш. Като че ли никой не помни. Рупърт идваше и си отиваше, често през нощта. С течение на времето той като че ли се пристрастяваше все повече към онова, с което Гордън го снабдяваше, и започна да идва по-често. Ако не е бил тук, когато Робин умря, то не е бил и далеч.

— Обзалагам се, че полицията е претърсила всичко наоколо.

— Естествено! В началото не знаеха дали Робин е загинал при злополука, или е бил убит.

— Убит ли? — Тази мисъл изобщо не ми бе минавала през ум. — Че кой, за Бога, би убил малко момче?

— И по-рано се е случвало — отвърна тъжно Сали. — Убийствата на деца стават без конкретна причина.

— А Робин?

— Накрая решиха, че няма доказателства в подкрепа на тази хипотеза. Освен Гордън, Дитер и аз — и Лудата Мег, разбира се, — никой друг не ходеше в Гибът Уд. Следите от стъпките на Робин водеха нагоре през Джубили Фийлд до бесилката и около нея и се виждаше ясно, че е отишъл там сам.

— И е разиграл сцената с обесването от „Пънч и Джуди“ — рекох аз. — Представял си е, че е Пънч... а после, че е обесеният.

— Да. И полицията стигна до това заключение.

— Въпреки това, полицията сигурно не е оставила необърнат камък в гората?

— Само дето не я изкорениха. Разнасяха ролетки, гипсови отливки, правеха снимки, носеха малки торбички с това и онова.

— Не е ли странно, че не са забелязали нивата с канабис? Трудно ми е да повярвам, че инспектор Хюит я е пропуснал.

— Мисля, че това се случи, преди той да стане инспектор — отвърна Сали. — Ако паметта не ме лъже, разследването ръководеше инспектор Гъли.

А-ха! Значи той е решил да си мълчат за Мег. Въпреки липсата на бдителност този човек явно имаше поне малко сърце.

— И какви бяха заключенията? — попитах аз. — От разпитите.

Знаех, че по-късно мога да проверя това в архива с вестници в библиотеката, но засега исках Сали да ми разкаже със свои думи.

— Следователят рече на съдебните заседатели, че трябва да изберат една от три възможности: смърт чрез убийство, смърт при злополука или неустановени обстоятелства.

— И?

— Избраха „смърт при злополука“, въпреки че много трудно се споразумяха.

Изведнъж забелязах, че мъглата се вдига, и Сали го забеляза. Макар лека мъгла още да обгръщаше дърветата в гората горе, реката и целият склон на Джубили фийлд, който приличаше на ръчно оцветена фотография от птичи поглед, се ширнаха пред нас под слабата слънчева светлина.

Ако някой погледнеше от фермата, лесно щеше да ни забележи.

Без да каже и думичка повече, Сали се качи в трактора и врътна ключа. Двигателят заработи веднага, изрева за миг, а после се успокои и забръмча равномерно.

— Много се разприказвах. Не знам какво ме прихвана. Моля те, спазвай обещанието си, Флавия. Разчитам на теб.

Очите ни се срещнаха и в нейните забелязах молба.

— Може много да загазя — добави тя.

Кимнах, но на практика не казах „да“. С малко късмет можех да вмъкна един последен въпрос.

— Според теб какво е станало с Робин и Рупърт?

Сали отметна глава, стисна устни, превключи скоростния лост и подкара през полето, като парченца черна кал излитаха изпод гумите на трактора, преди да паднат обратно на земята като застреляни птици.

ДВАЙСЕТ

Извадих Гладис иззад храста, където я бях оставила, взех сандвичите с краставица от багажника и седнах на едно обрасло с трева възвишение, за да хапна и да помисля за мъртвите.

Измъкнах тетрадката си от джоба и отворих на рисунката на Мег: Робин, увиснал на изгнилите греди на старата бесилка. Изражението на лицето му беше като на спокойно спящо дете, а в ъгълчето на устните му пърхаше усмивчица.

Нещо в съзнанието ми изщрака и разбрах, че не мога да отлагам повече: трябваше да отида до селската библиотека... или поне до стария гараж — пристройката, в която се съхраняваха старите броеве на вестниците.

Гаражът, който отдавна не се използваше по предназначение за ремонт на автомобили, стоеше, обрасъл с бурени, на Кау Лейн — къса и доста занемарена пътека, водеща от главната улица на Бишъпс Лейси до реката. Внезапно си припомних как неотдавна бях пленена в този плесенясващ мавзолей и ме побиха тръпки.

Част от мен (по-тихото ми гласче) казваше: „Откажи се. Не се бъркай, където не ти е работа. Прибери се у дома при семейството си“. Но друга част от мен беше по-настойчива: „Библиотеката отваря чак в четвъртък. Никой няма да те види“.

— А как ще отключа? — попитах на глас. — Бараката е заключена.

„А откога една заключена врата те спира?“, отвърна гласът.

До гаража, както вече споменах, се стигаше лесно от брега на реката. Отново прегазих през водата по каменните стъпала зад църквата (там все още нямаше и следа от полицейски коли) и без особен риск някой да ме види, стигнах до Кау Лейн.

Наоколо нямаше никого, докато се опитвах да вървя небрежно по пътеката към входа.

Разтърсих вратата, но както и очаквах, тя беше заключена. Нова брава — този път със секретна ключалка — бе поставена наскоро, а на прозореца имаше табела с изписан на ръка надпис: *Забранено влизането, ако не ви придружава библиотекарката*. Реших, че и ключалката, и надписът са поставени заради неотдавнашните ми приключения.

Въпреки че Догър ми бе дал няколко урока в изкуството на отваряне на ключалки, сложната конструкция на секретната ключалка налагаше използването на инструменти, каквито няхах у себе си.

Пантите на вратата се намираха от вътрешната страна и нямаше как да извадя болтовете от тях. Дори това да беше възможно, щеше да е много глупаво от моя страна да опитам подобно нещо пред погледа на всеки, който минеше по главната улица.

Заобиколих отзад. Във високата трева, точно под един прозорец, лежеше огромно парче ръждясал метал, който може би е видял подобри дни като мотор в някой „Даймлер“. Качих се върху него и надникнах през мръсното стъкло.

Вестниците стояха натрупани на дървените си лавици сигурно от милиони години, а вътрешността на гаража беше почистена от отломките, останали след последното ми посещение.

Както си стоях на пръсти, единият ми крак се подхлъзна и за малко да влетя с главата напред през прозореца. Вкопчих се в перваза, за да се задържа, нещо под пръстите ми изхрущя и по земята се посипа водопад от мънички зрънца.

„Изгнило дърво“, помислих си аз. „Но я чакай! Чакай малко — изгнилото дърво не е сиво. Това е изгнил маджун!“

Скочих на земята и след няколко секунди се върнах при прозореца с гаечен ключ в ръка от комплекта с инструменти на Гладис. Побутнах ъглите на стъклото и твърдите ивички маджун се счупиха с изненадваща лекота. Всичко стана прекалено лесно.

След като излющих маджуната около целия прозорец, прилепих силно уста в стъклото и всмуках с всички сили, за да създам вакуум. После дръпнах бавно глава назад.

Успях! Прозорецът се освободи от рамката и се наведе към мен, а аз хванах стъклото за грубите му ръбове и го свалих внимателно на земята. За изненадващо кратко време се промуших през рамката и скочих на пода в гаража.

Въпреки че счупените стъкла от неотдавнашната операция по спасяването ми бяха пометени, от това място още ме побиваха тръпки. Не си губих времето, а веднага намерих броевете от „Хрониките на Хинли“ от втората половина на 1945 година.

Макар точната дата на смъртта на Робин да не бе гравирана върху камъка, историята на Сали сочеше, че е умрял някъде около събирането на реколтата през онази година. „Хрониките на Хинли“ излизаше — и продължава да излиза — всяка седмица в петък. Следователно имаше само двайсетина броя, които обхващаха периода от юни до края на годината. Знаех обаче, че е по-вероятно да намеря историята в някой по-ранен брой. Така се и оказа: петък, 7 септември, 1945 година.

„Днес в общинската зала в Бишъпс Лейси ще се проведе съдебно заседание във връзка със смъртта на Робин Ингълби, петгодишен, чието тяло бе намерено в понеделник в Гибът Уд, близо до селото. Инспектор Джозая Гъли от полицейския участък в Хинли засега отказва коментари, но приканва всички граждани, които имат някаква информация за смъртта на детето, да се свържат незабавно с полицията в Хинли на номер 5272.“

Точно под този текст имаше поместена бележка:

„Клиентите се уведомяват, че пощенската служба и сладкарницата на главната улица в Бишъпс Лейси днес (петък, 7 септември) ще затворят по пладне. И двата обекта ще бъдат отворени както обикновено в събота сутринта. Благодарим ви, че пазарувате при нас.

Летиша Кул, собственик.“

Госпожица Кул беше пощальон и доставчик на бонбони за селото и се сещах само за една причина, поради която би затворила в петък.

Насочих се нетърпеливо към следващата седмица: към броя от 14 септември.

„Миналия петък се проведе съдебно заседание заради смъртта на Робин Ингълби, петгодишен, от фермата Кълвърхаус край Бишъпс Лейси. В 15,15 часа, след четирийсет минутни дебати, следователят постанови, че смъртта е настъпила вследствие от злополука и поднася съболезнования на опечалените родители.“

И само толкова. Очевидно селото е искало да спести на родителите на Робин мъката да прочетат ужасяващи подробности във вестника.

След като набързо прегледах останалите вестници, не намерих нищо повече от кратко съобщение за погребението, на което ковчега носели Гордън Ингълби, Бартрам Тенисън (дядото на Робин, дошъл от Лондон), Дитер Шранц и Кларънс Мънди, собственикът на таксиметровия автомобил. Името на Рупърт не се споменаваше.

Върнах вестниците на поставките им и почти невредима, само с одраскано коляно се промъкнах обратно през прозореца.

Проклятие! Започваше да вали. Един черен облак бе закрил слънцето и въздухът изведнъж беше станал студен.

Притичах през тревясалата река, където едри капки вече падаха във водата и образуваха свършени малки кратери. Пропълзях надолу по наклона и с голи ръце гребнах шепа лепкава глина от брега.

После пак се върнах при гаража и оставих глината на перваза. Като внимавах да не изцапам дрехите си, започнах да късам парченца от нея и да ги търкалям между дланите си, докато не направих голямо семейство от дълги меки сиви змии. След това отново се качих на ръждясалия мотор, хванах стъклото и го върнах внимателно на мястото му. С показалеца си като импровизирано ножче за глина притиснах лентите по всички ръбове на стъклото, докато то не се запечата, поне на пръв поглед, добре. Нямах как да знам колко време ще издържи така. Ако дъждът не отмиеше глината, сигурно щеше да кара вечно. Не че щеше да се наложи, но реших, че при първа възможност ще сменя глината, като задигна малко истински маджун и нормален нож от

Бъкшоу, където Догър уплътняваше с него раздрънканите черचेвета на разнебитената оранжерия.

„Лудият убиец на маджун е направил нов удар!“, щяха да шепнат из селото.

Изтичах набързо до реката, за да отмия спечената глина от ръцете си и добих почти приличен вид, ако не броим, че бях вир-вода.

Взех Гладис от тревата и закрачих безгрижно по Кау Лейн към главната улица толкова хладнокръвно, в устата ми нямаше да се разтопи и масло.

Сладкарницата на госпожица Кул, в която се помещаваше и пощенската станция на селото, беше тясна реликва от XVIII в., обградена от чайната и погребалната агенция от изток и от рибния магазин на запад. Наплютите ѝ от мухи витрини бяха подредени с нарядко разположени избелели кутии с шоколадови бонбони, на чиито капаци имаше изобразени закръглени дами с раирани чорапи и пера, които се усмихваха безочливо почти седнали върху тромави велосипеди с три колела.

Именно оттам Нед бе купил бонбоните, които оставил на прага. Сигурна бях, защото ето там, отдясно, имаше тъмен правоъгълник на мястото, на което е сто яла кутията още от времето, когато тук по главната улица са препускали карети, теглени от коне.

За миг се зачудих дали Фели вече е изпробвала творението ми, но веднага пропъдих тази мисъл. Тези удоволствия трябваше да почакаат.

Камбанката над вратата оповести присъствието ми с дрънчене, а госпожица Кул вдигна очи от пощенското гише.

— Флавия, скъпа! Каква приятна изненада! Цялата си мокра! Тъкмо за теб си мислех преди по-малко от десет минути, и ето те на. Всъщност си мислех за баща ти, но нали е същото? Тук имам марки, които може да го заинтересуват: четири с Джордж с допълнителна перфорация през лицето. Странна работа, нали? Доста зловецко изглеждат. Госпожица Рейнолдс от Глиб Хаус ги кули миналия петък и ги върна в събота. „Твърде много дупки имат!, заяви тя. Няма да позволя писмата ми до Хана — (това е племенницата ѝ в Шропшир,

скъпа) — да бъдат иззети, защото са в нарушение на закона за пощенските пратки.“

Тя ми подаде едно хартиено калъфче.

— Благодаря, госпожице Кул — казах аз. — Сигурна съм, че татко ще поиска да добави тези марки в колекцията си и съм убедена, че би желал да ви благодаря от негово име за услужливостта ви.

— Какво добро момиче си ти, Флавия — отвърна госпожица Кул и се изчерви. — Баща ти сигурно много се гордее с теб.

— Да. Много.

Тази мисъл всъщност никога не ми е минавала през ум.

— Не бива да стоиш с тези мокри дрехи, скъпа. Отиди отзад в стаичката ми и ги свали. Ще ги закача в кухнята да изсъхнат. На леглото ми има одеяло — загърни се с него и после ще си побъбрим хубавичко.

Пет минути по-късно двете седяхме в задната част на магазина — аз като загърнат с одеяло индианец, а госпожица Кул — с малките си очилца приличаше досущ на търговски посредник.

Тя вече беше в магазина на път за висок буркан с медени пръчици.

— Колко ще искаш днес, скъпа?

— Не, благодаря, госпожице Кул. Сутринта бързах доста и излязох без портмонето си.

— Вземи си една — подаде ми буркана те. — И аз ще си взема. Медените пръчици трябва да се споделях с приятели, не си ли съгласна?

По този въпрос грешеше ужасно. Медените пръчици трябваше да се нагъват насаме и за предпочитане в заключена стая, но не се осмелих да го кажа на глас. Бях твърде заета с поставянето на капана.

Няколко минути седяхме мълчаливо и смучехме пръчиците. През прозореца на магазина се просмукваше сива, водниста светлина, която осветяваше редовете стъклени буркани с бонбони и им придаваше блед и нездрав вид. „Сигурно приличаме на двама алхимици, които кроят следващата си атака върху стихииите“, помислих си аз.

— Госпожице Кул, Робин Ингълби обичаше ли медени пръчици?

— Какъв странен въпрос! Откъде се сети за това?

— Хм, ами не знам — отвърнах безгрижно и прокарах пръст по ръба на един стъклен шкаф с витрина.

— Сигурно защото видях лицето на горкичкия Робин в кукления театър в енорийската зала. Беше голям шок. Не преставам да мисля за него.

Това си беше истина.

— О, горкичката! Сигурна съм, че с всички ни е така, макар никой да не го споменава. Беше почти... как беше думата? Богохулно. А и онзи беден човек! Каква трагедия. След случилото се не можах да мигна. Но пък май всички доста се уплашихме, нали?

— Вие сте били сред съдебните заседатели при разследването на смъртта на Робин, нали?

Ставах доста добра в тези работи. Госпожица Кул веднага остана без дъх.

— Защо... защо... ами да, всъщност бях. Но откъде, За Бога, знаеш това?

— Сигурно татко го е споменал. Той много ви уважава, госпожице Кул. Но съм убедена, че вие го знаете.

— Уважението е взаимно, уверявам те. Да, бях съдебен заседател. Защо питаш?

— Ами, честно казано, със сестра ми Офелия спорехме по този въпрос. Тя каза, че в началото мислели, че Робин е убит. Аз не бях съгласна. Загинал е при злополука, нали?

— Не знам дали имам право да обсъждам този въпрос, скъпа — рече госпожица Кул. — Но пък изминаха години, нали? Струва ми се, мога да ти кажа — като на приятелка, — че полицията наистина работеше по тази хипотеза. Но не намериха никакви доказателства. Момченцето отишло само в гората и се обесило. Нещастен случай. Такава беше и присъдата ни — смърт при злополука.

— Но откъде сте знаели, че е отишъл сам в гората? Трябва да сте страшно умни, за да се досетите!

— Заради отпечатъците от стъпки, миличка! Заради отпечатъците. Край старата бесилка нямаше следи от други стъпки. Робин е бил сам в гората.

Погледът ми се плъзна към витрината на магазина. Пороят беше започнал да отслабва.

— Тогаваше ли валяло? — попитах аз, внезапно озарена от идея. — Беше ли валяло, преди да го намерят?

— Всъщност да. Валя като из ведро.

— А-ха — промърморих незаинтересовано. — Господин Мат Уилмът идва ли да си вземе пощата? Писмата му сигурно пристигат до поискване.

Веднага разбрах, че съм прекалила.

— Съжалявам, скъпа — каза госпожица Кул с едва доловимо изсумтяване. — Нямаме право да даваме подобна информация.

— Той е продуцент в Би Би Си — рекох и си придадох вид на негова почитателка. — Всъщност е доста известен. Отговаря — или поне отговаряше — за телевизионното предаване на горкия господин Порсън „Вълшебното кралство“. Надявах се да си взема автограф от него.

— Ако дойде, ще му кажа, че си питала за него — омекна малко госпожица Кул. — Струва ми се обаче, че още не съм имала честта да се запозная с въпросния господин.

— О, благодаря ви, госпожице Кул — избърборих аз.

— Много искам да добавя автографите на няколко души от Би Би Си към колекцията си.

Понякога се ненавиждах. Но това не продължаваше дълго.

— Дъждът спря — казах. — Трябва да тръгвам. Дрехите ми сигурно са изсъхнали достатъчно, за да стигна до нас, а и не искам татко да се тревожи. Толкова главоболия си има напоследък.

Много добре знаех, че всички в Бишъпс Лейси са запознати с финансовите му неуредици. Плащаните със закъснение сметки в едно село са като сигнална ракета в нощта. Мълвата се разнася веднага.

— Какво съобразително дете си ти, Флавия. Вземи си още една медена пръчица.

Няколко минути по-късно вече бях облечена и стоях на вратата. Навън слънцето бе изгряло, а на небето се беше появила съвършена дъга.

— Благодаря ви за приятния разговор, госпожице Кул, както и за медените пръчици. Следващия път аз ще почерпя, настоявам.

— Лек път към дома, скъпа. Внимавай с локвите. И не казвай на никого за марките. Не ни позволяват да оставяме дефектните в обращение.

Намигнах й заговорнически и заключих пръсти.

Тя не ми отговори на въпроса дали Робин е обичал медени пръчици, но пък това не беше особено важно, нали?

ДВАЙСЕТ И ЕДНО

Изтръсках добре Гладис и от нея полетяха дъждовни капки, все едно се изтръскваше проскубано куче. Тъкмо се канех да завъртя педали към къщи, когато нещо на витрината на погребалното бюро привлече погледа ми: някакво лекичко движение.

Макар да си беше на това място още от времето на крал Джордж III, магазинът към погребалната агенция „Соубел и синове“ стоеше дискретно и дистанцирано на главната улица, сякаш чакаше дилижанса. Всъщност доста рядко някой влизаше или излизаше оттук.

Приближих се с небрежна походка, за да разгледам по-отблизо, като се престорих на крайно заинтригувана от некролозите с черни рамки, изложени зад дебелото стъкло. Макар да не познавах никого от покойниците (Денисън Чатфийлд, Артър Бронсън-Уилоус, Маргарет Беатрис Педъл), се взрях в имената им съсредоточено и мрачно кимнах на всеки от тях.

Като движех очи отляво надясно, сякаш четях дребните букви на некролозите, и въпреки това гледах съсредоточено към сумрачната вътрешност на магазина, успях да видя, че вътре някой говори и ръкомаха. Погледът ми бяха привлели жълтата копринена риза и бледолилавото шалче: това беше Мат Уилмът!

Преди разумът да ме възпре, нахълтах вътре.

— Здравейте, господин Соубел — поздравих аз. — Надявам се да не ви прекъсвам. Отбих се само, за да ви кажа, че малкият ни химичен експеримент протече забележително добре.

Страхувам се, че малко изопачавах фактите. Истината беше, че го бях причакала в двора на „Свети Танкред“ една неделя след утринната служба, за да го помоля за професионалното му мнение — като експерт по консервантите — дали е възможно да се получи надеждна течност за балсамиране чрез събиране, накисване, кипване и дестилиране на формалдехид от огромен брой червени мравки (*formica rufa*).

Той бе потрирл дългата си брадичка, беше се почесал по главата и се бе взирал известно време нагоре към короните на тисовете, преди да отвърне, че всъщност не се е замислял по този въпрос.

— Ще трябва да проверя, госпожице Флавия — бе отвърнал после.

Знаех обаче, че никога няма да го стори и се оказах права. Старите професионалисти са крайно мълчаливи що се отнася до триковете на занаята.

Сега господин Соубел стоеше в сенките до врата от тъмно дърво, водеща до несъмнено зловеща задна стаичка, за която бих дала цяла гвинея, да видя.

— Флавия — кимна той, както ми се стори малко предпазливо. — Опасявам се, че ще трябва да ни извиниш. Тъкмо обсъждаме...

— Я виж ти — прекъсна го Мат Уилмът. — Това е младото протеже на Рупърт, което изниква навсякъде, госпожица...

— Де Лус — добавих аз.

— Да, разбира се, Де Лус. — Той се усмихна снизходително, сякаш вече знаеше името ми и само ме дразнеше.

Трябва да призная, че също като Рупърт, този човек имаше прекрасен сценичен глас: от устата му излизаше плътен, сладкодугмен поток от думи, сякаш вместо ларинкс притежаваше тръба от орган. Навярно Би Би Си развъждаха тези хора в специална ферма.

— Като едно от протежетата на Рупърт, така да се каже — продължи Мат, — сигурно ще те утеши новината, че Леля — както ние служителите наричаме Би Би Си — подготвя погребение, каквото заслужава една от най-големите й звезди. Разбира се, няма да е в Уестминстърското абатство, но ще е следващият най-добър вариант. След като господин Соубел изпрати... хм... останките в Лондон, хората ще могат да отдадат последна почит: ковчегът ще бъде изложен за поклонение, ще изпращат цветя, червендалеста майка на десет деца ще коленичи до ковчега, заобиколена от разплаканите си наследници, и всичко това ще се заснема с камери. Лично генералният директор предложи като трогателен жест да сложим катерицата Сноди до ковчега върху празна ръкавица.

— Рупърт още ли е тук? — посочих към задната стая.

— Той е в добри ръце — кимна Мат Уилмът, а господин Соубел се поклони скромно със самодоволна усмивка.

През живота си никога не съм желала нещо по-силно от това, в този момент да попитам дали мога да зърна трупа, но сега иначе съобразителният ми мозък ме подведе. Не успях да измисля нито една основателна причина, поради която да огледам останките на Рупърт както ги бе нарекъл Мат Уилмът, — нито пък някоя не толкова основателна.

— Как приема всичко това Ния? — попитах, като се целех на сляпо.

Мат се намръщи.

— Ния ли? Тя е изчезнала нанякъде — отвърна той.

— Изглежда, никой не знае къде е.

— Може да си е наела стая в „Тринайсетте патока“ — предположих аз. — Сигурно е искала да се изкъпе.

Надявах се, че Мат ще налага въдицата, и така и стана.

— Не е в „Тринайсетте патока“. Аз самият се настаних там, когато пристигнах.

Така значи! Както и подозирах, Мат Уилмът наистина е бил съвсем близо до „Свети Танкред“ преди, по време и след убийството на Рупърт.

— Извинявайте, че ви обезпокоих — казах аз.

Те бяха подновили разговора си още преди да изляза през вратата.

Както се случва често през лятото, небето бързо се изясни. Тъмните облаци бяха отплавали на изток, а птичките чуруликаха бодро. Макар все още да беше доста рано и въпреки свежия въздух и топлото слънце, започнах да се прозявам като котка, докато въртях педали по улиците към Бъкшоу. Вероятно ми се спеше, защото станах още по тъмно или пък защото предишната вечер си легнах много късно.

Във всеки случай изведнъж се почувствах напълно изтощена. Дафи отбеляза веднъж, че Самюъл Пийпс, летописецът, непрекъснато подремвал, а татко често изтъкваше мощната възстановителна сила на кратката дрямка. Този път разбрах какво имат предвид.

Но как да вляза в къщата, без да ме видят? Госпожа Малит бранеше кухнята като статуетка на куче пазач пред гробницата на

китайски император, а ако минех през главния вход, можеше да се натъкна на леля Фелисити, която да ми възложи някоя неприятна задача до края на деня.

Гаражът беше единственото място, където можеше да влезеш или излезеш лесно, без да те безпокоят.

Паркирах Гладис зад един от големите кестени, обрамчващи алеята, и заобиколих крадешком къщата от страни.

Вратата в далечния край на гаража водеше до някогашно малко заграждение за коне. Промъкнах се покрай оградата, вдигнах резето от ковано желязо и се промъкнах безшумно вътре.

Макар зрението ми да бе замъглено от светлината навън, различих тъмния силует на ролс-ройса „Фантом II“ на Хариет, чийто никелиран радиатор сияеше приглушено в мрака. През малките пращни прозорци се просмукваше съвсем слаба разсеяна светлина и знаех, че трябва да внимавам къде стъпвам.

Понякога идвах тук да размишлявам. Качвах се в този дворец на колела, с успокояващата му вътрешност, сядах на кремавата кожа и си представях, че съм Хариет, която след миг ще превключи скоростите и ще отпътува към един по-добър живот.

Хванах дръжката на вратата и я натиснах тихо. Ако Догър беше някъде наблизо, щеше да чуе и най-слабия шум и щеше да изтича веднага, за да провери кой влиза с взлом в гаража. „Бог да благослови добрия кораб ролс-ройс и всички на борда му“, помислих си, докато елката врата се отвори напълно безшумно и аз се настаних на седалката зад волана.

Вдишах уханието на плюшена тапицерия, както някога сигурно е правила и Хариет, и се приготвих да се свия на кълбо. С малко късмет сред почти пълния мрак щях да заспя след по-малко от минута. По-късно щях да имам достатъчно време да помисля за убийството.

Протегнах се доволно и пръстите ми докоснаха нещо: кожата на човешки крак, доколкото усетих от допира. Преди да успея да изкрещя, някой запуши устата ми с длан.

— Не мърдай! — изсъска глас в ухото ми.

Очите ми се стрелкаха като на кон в кланица. Дори на слабата светлина виждах лицето на човека, който ме задушаваше.

Ния.

Първата ми реакция беше да захапя пръстите й: имам фобия от физическото задържане, а понякога рефлексите ми са по-бързи от разума.

— Тихо! — прошепна тя и ме разтърси леко. — Трябва да ми помогнеш.

По дяволите! Каза женската парола — изрече вълшебните думи, които датираха още от времето на договорка, сключена в някое праисторическо блато. Бях в ръцете й. Веднага се отпуснах и кимнах. Ния дръпна ръката си от устата ми.

— Полицията търси ли ме?

— Ами... мисля, че не. Не знам. Те не ми се доверяват особено.

Още бях малко замаяна.

— О, я стига, Флавия! Не ми се сърди. Трябва да знам. Търсят ли ме?

— Не съм виждала полицаите от събота вечери точно след като Рупърт... след като Рупърт беше...

Макар изобщо да не ми пречеше да произнеса думата, не успях да събера смелост да я кажа в очите на Ния.

— Беше убит — довърши тя и се отпусна назад. — И аз не съм ги виждала оттогава. Инспекторът не спря да ми задава въпроси. Беше ужасно.

— Убит ли? — изрекох думата така, сякаш тази мисъл не ми бе минала през ум. — Защо смяташ, че Рупърт е бил убит?

— Всички мислят така: полицаите, а сега и ти. Нали каза „след като Рупърт беше...“ Това подсказва нещо, нали. Убит... загинал, няма кой знае каква разлика. Със сигурност не се канеше да кажеш „след като Рупърт умря“ и не се преструвай, че греша. Не съм глупачка, Флавия, затова не се отнасяй с мен като с такава.

— Може да е било злополука — рекох, за да спечеля време, докато си подредя мислите.

— Полицаите щяха ли да разпитват зрителите почти цяла вечер, ако мислеха, че е станала злополука?

Имаше право.

— Още по-лошото е — продължи тя, — че си мислят, че аз съм виновна.

— Разбирам защо.

— Моля? На чия страна си? Казах ти, че се нуждая от помощ, а ти изведнъж ме обвиняваш в убийство.

— Не те обвинявам в убийство, а само казвам как изглеждат нещата.

— Тоест?

Ния се ядосваше все повече с всяка изминала минута.

— Тоест — поех си дълбоко въздух — ти се криеш, Рупърт те е биел, имало е друга жена и си бременна.

Не се чувствах в свои води по тази тема, но бях твърдо решена да плувам като куче, хвърлено от кей. Въпреки това думите ми оказаха забележително въздействие върху Ния. За миг си помислих, че ще ме зашлеви.

— Толкова ли е очевидно? — попита тя, а устната ѝ потрепери.

— За мен е очевидно. Не знам за другите.

— А ти мислиш ли, че аз съм убила Рупърт?

— Не знам. Мисля, че не си способна да извършиш подобно нещо, но пък не съм Спилсбъри^[1].

Макар сър Бърнард да беше ненадминат в разкриването на убийства, включително на двамата велики отровители доктор Крипън и майор Армстронг, странно защо, той бе отнел собствения си живот, като се задушил с газ в лабораторията си. И въпреки това, ако Спилсбъри беше още жив, той пръв щеше да отбележи, че Ния е разполагала със средствата, мотива и възможността.

— Престани да дрънкаш втели-некипели — сопна се тя. — Наистина ли мислиш, че аз съм убила Рупърт?

— А направи ли го? — сопнах се в отговор.

— Не мога да ти отговоря на този въпрос. Не бива да ме питаш.

Подобни женски увъртания ми бяха до болка познати: единайсет години под един покрив с Фели и Дафи ме бяха имунизирали срещу подобни заобикалки и увъртания.

— Добре — казах настойчиво. — След като не си била ти, кой го е убил?

Очите ми вече бяха привикнали към сумрака в гаража и видях как очите на Ния се разшириха като две еднакви ярки луни.

Последва дълго, доста неприятно мълчание.

— Щом не си била ти — продължих най-накрая, — тогава защо се криеш тук?

— Не се крия! Трябваше да се махна. Казах ти вече. Полицията, семейство Малит...

— Разбирам те напълно за семейство Малит. Предпочитам да прекарам цяла сутрин на зъболекарския стол, пред това да слушам един час бръщолевенето на госпожа Малит.

— Не бива да говориш така. И двамата са много мили хора, особено Алф. Той е добър стар джентълмен, напомня ми за дядо. Но исках да остана сама, за да си събера мислите. Нямах представа какво означава всичко да е объркано.

— Напротив, имам. Повече отколкото предполагаш. И аз идвам често тук, когато искам да остана сама.

— Явно съм го усетила. Веднага си помислих за Бъкшоу. Никой не би ме потърсил тук. Всъщност доста лесно открих имението.

— По-добре се върни, преди да забележат, че те няма — казах аз. — Инспекторът не беше в църквата, когато минах оттам. Сигурно снощи са стояли до късно. Тъй като вече са те разпитали, няма нищо странно в това, че си решила да се разходиш сред природата.

— Да... — поколеба се Ния.

— Пък и — добавих с обичайния си ведър тон, — само аз знам, че си тук.

Ния бръкна в страничния джоб на вратата на ролс-ройса, извади нещо и го разопакова от шумолящата амбалажна хартия. Отвори го в скута си и аз видях фините разрези в хартията.

— Никой не знае — каза тя и ми подаде сандвич с краставица — ... освен теб и още един човек. Заповядай, сигурно си прегладняла.

---

[1] Бърнард Спилсбъри (1877–1947) — английски патолог, участвал в разходването на редица убийства. — Бел.прев. ↑

ДВАЙСЕТ И ДВЕ

— Хайде! Хайде! — изръмжа Догър с ръце, разтреперани като есенни листа.

Той не видя, че стоя на вратата на оранжерията.

Непохватно се опитваше да наточи едно от остриетата на джобното си ножче, отворено под почти прав ъгъл. Ножът се подхлъзваше тук и там и стържеше отвратително по черната повърхност на бруса.

Горкият Догър. Пристъпите го спохождаха без предупреждение и почти всичко можеше да ги отключи: някоя дума, миризма или далечна мелодия. Той бе оставен на милостта на горчивите спомени.

Тръгнах бавно назад, докато не стигнах до градинската стена. После започнах да си подсвирквам тихо, като постепенно засилвах звука. Щеше да изглежда, че тъкмо идвам от поляната и отивам към зеленчуковата градина. На половината път до оранжерията запях: лагерна песничка, която научих, преди да ме изключат от момичешката скаутска организация:

*„Един наемен работник палатка опъна
в сянката на евкалипт и запя
и зачака храната да кипне:
Кой ще танцува с мен?“*

Влязох с изправени рамене в оранжерията.

— Добрутро, друже — поздравих със сърдечна австралийска усмивка.

— Макоркуедейл? Ти ли си? — провикна се Догър с тъничко гласче, сякаш вятърът подръпваше струните на стара арфа. — Бенет с теб ли е? Върнахте ли се?

Беше килнал глава на една страна, заслушан, с ръка, вдигната да засенчи поглед, а очите му се визираха сляпо в силното слънце,

нахлуващо през стъклата на оранжерията.

Имах чувството, че съм нахълтала в светилище и по врата ми полазиха тръпки.

— Аз съм, Догър... Флавия — казах плахо.

Той сбърчи вежди озадачено.

— Флавия ли?

Името ми излезе от гърлото му като шепот от изоставен кладенец.

Виждах, че вече се бори с пристъпа, светлината в очите му бавно си проправяше път към повърхността, като златна рибка в декоративно езерце.

— Госпожице Флавия?

— Извинявай — казах аз и взех ножа от треперещите му ръце. — Счупила ли съм го? Вчера го взех, за да срежа един канап и може да съм изтъпила острието. Ще ти купя нов.

Това си беше чиста измислица — не бях докосвала ножа, — но се бях научила, че при определени обстоятелства дребната лъжа не само е допустима, но може да бъде и изключително почтена постъпка. Взех ножа от ръцете му, отворих го докрай и започнах да го поглаждам в плавни кръгове по бруса.

— Не, всичко му е наред — казах аз. — Пфу! Щеше да е много неприятно, ако съм нащърбила най-хубавия ти нож, нали?

Затворих ножчето и му го върнах. Догър го взе с вече много спокойни пръсти.

Обърнах една празна кофа и седнах на нея да си помълчим.

— Много мило от твоя страна да нахраниш Ния — рекох след известно време.

— Тя има нужда от приятели — отвърна Догър. — Тя е...

— Бременна — довърших мисълта му.

— Да.

— Но откъде знаеш? Сигурна съм, че не ти е казала.

— От прекомерното слюноотделяне... и телеангиектазията.

— Теле... какво?

— Телеангиектазия — рече той с механичен глас, сякаш четеше от невидима книга. — Разширение на капиллярите около устата, носа и брадичката. Рядко се среща, но все пак се наблюдава в началото на бременността.

— Удивяваш ме, Догър. Откъде знаеш всички тези неща?

— Просто плуват в главата ми — отвърна той тихичко — като коркови тапи в морето. Мисля, че съм го прочел някъде. Разполагах с много свободно време.

— А-ха! — Отдавна не го бях чувала да говори толкова много.

Но престоят на Догър в лагера за военнопленници не се обсъждаше свободно и знаех, че е време да сменя темата.

— Мислиш ли, че тя е убила Рупърт?

Догър сбърчи вежди сякаш мисленето му струваме огромни усилия.

— Полицията ще си го помисли — кимна той бавно. — Да, точно това ще си помисли полицията. Скоро ще пристигнат.

Оказа се, че е напълно прав.

— Всеизвестен факт е — заяви леля Фелисити, — че чумата е пренесена в Англия от адвокати. Още Шекспир е казал, че всички те трябва да бъдат обесени, а с оглед на съвременната санитарна реформа, виждаме, че е бил прав. Това няма да свърши работа, Хавиланд!

Тя натъпка шепа хартии в прашна кутия за шапки и затвори капака.

— Недопустимо е да позволиш всичко да се обърка така — продължи леля Фелисити. — Освен ако не се случи нещо, скоро няма да имаш друг избор, освен да продадеш Бъкшоу и да наемеш апартамент без течаща топла вода в Батърсий.

— Здравейте — поздравих аз и влязох в библиотеката, като се престорих за втори път за по-малко от половин час, че не забелязвам какво става.

— А, Флавия — рече татко. — Мисля, че на госпожа Малит ѝ трябва малко помощ в кухнята.

— Разбира се. След това ще мога ли да отида на бала?

Татко изглеждаше озадачен. Изобщо не бе разбрал остроумната ми забележка.

— Флавия! — възкликна леля Фелисити. — Децата не бива да говорят така на родителите си. Мислех, че вече си пораснала

достатъчно, та да не се държиш толкова безочливо. Не знам защо оставяш тези момичета правят каквото си поискат, Хавиланд.

Татко отиде до прозореца и се загледа към изкуственото езеро и руините. Спасяваше се, както правеше често, като оставяше поне очите си да избягат от неприятната ситуация.

Изведнъж той се обърна и се изправи лице в лице с нея.

— По дяволите, Лиси — каза той толкова силно, че дори сам се изненада. — И на тях не им е лесно. Не... никак не им е лесно.

Струва ми се, че моята уста увисна, щом той затвори неговата.

Добрият стар татко! Щях да го прегърна, ако и двамата бяхме малко по-различни.

Леля Фелисити продължи да тършува из документите.

— Недвижими имоти... движимо имущество — изсумтя тя. — Къде ще му излезе краят?

— Флавия, би ли дошла за малко? — обади се Фели, когато минах покрай отворената врата на салона.

Звучеше подозрително любезно. Несъмнено беше намислила нещо.

Влязох в стаята, а Дафи, която стоеше до вратата, я затвори тихо след мен.

— Чакахме те — каза Фели. — Заповядай, седни.

— Предпочитам да остана права — отвърнах аз.

Те и двете стояха прави и така щях да съм в неизгодна позиция, ако се наложеше да избягам внезапно.

— Както искаш — рече Фели, седна на малката масичка и си сложи очилата. Дафи стоеше с опрян гръб на стената.

— Опасявам се, че имам лоша новина за теб — продължи Фели и попипа очилата си като съдия от криминалния съд.

Не казах нищо.

— Докато ти скиташе по поляните, проведохме събрание и всички решихме, че трябва да си тръгнеш.

— Накратко, решихме да те изключим от семейството — обясни Дафи. — Гласувахме и го приехме единодушно.

— Единодушно ли? — попитах аз. — Това е просто поредната ви глупава...

— Догър, естествено, ни призова да бъдем снизходителни, но леля Фелисити надделя, тъй като гласът ѝ има по-голяма тежест по този въпрос. Догър искаше да ти позволим да останеш до края на седмицата, но се страхувам, че не можем да го допуснем. Решихме, че трябва да си тръгнеш до залез-слънце.

— Но...

— Татко нареди на господин Прингъл, адвоката, да изготви документ за връщане на собственост, което означава, че ще бъдеш върната в Дома за неомъжени майки, където нямат друг избор, освен да те приемат.

— Защото според документа — намеси се Дафи — това е тяхно задължение. Не могат да откажат.

Стиснах юмруци, понеже усетих как очите ми се насълзяват. Нямах смисъл да действам разумно.

Изблъсках Дафи от вратата.

— Изяде ли вече шоколадовите бонбони? — попитах Фели.

Тя се смути малко от острия ми тон.

— Ами, не...

— По-добре недей — изсъсках аз. — Може да са отровни.

Веднага щом изрекох думите, осъзнах, че съм допуснала грешка.

Да му се не види! Издадох се. Цялата ми работа в лабораторията беше отишла на вятъра!

„Флавия, помислих си, понякога си глупава като гъска.“

Ядосана на себе си, че се ядосвам, излязох от стаята възмутено и никой не се опита да ме спре.

Поех си дълбоко въздух, отпуснах рамене и отворих вратата на кухнята.

— Флавия — провикна се госпожа Малит, — моля те, донеси ми чаша шери от килера. Не се чувствам добре. Но ми налей съвсем мъничко, да не се напия.

Тя се беше излегнала на един стол до прозореца и си вееше с малък тиган.

Изпълних молбата и госпожа Малит пресуши чашата на една глътка.

— Какво има, госпожо Малит? Какво се е случило?

— Полицията, скъпа. Така ме уплашиха, когато дойдоха да търсят онази млада жена.

— Коя млада жена? Ния ли?

Госпожа Малит кимна начумерено и разклати празната си чаша. Напълних ѝ я.

— Толкова е мила. Не би навредила на никого. Почука на кухненската врата, за да ми благодари, и на Алф, разбира се, че я подслонихме. Каза, че не искала да я помислим за неблагодарна. Но още докато говорехме, се появи онзи инспектор... как му беше името...

— Хюит.

— Хюит. Точно той... Изникна на прага зад нея. Видял я да излиза от гаража.

— И какво стана?

— Попита дали може да поговорят навън. Докато се усетя, и бедното момиче вече беше в колата с него, разтичах отпред да видя. Така се уплаших.

Отново ѝ напълних чашата.

— Не бива да прекалявам, скъпа. Но старото ми сърце трудно понася подобни бъркотии.

— Вече изглеждате по-добре, госпожо Малит. Мога ли да ви помогна с нещо?

— Тъкмо се канех да ги сложа във фурната — посочи тя към няколко пълни с тесто тенджери на масата и се надигна на крака. — Би ли отворила фурната... браво на теб.

Голяма част от живота си прекарвах в отваряне на вратата на фурната, в чиято паст госпожа Малит пъхаше купчини тесто. И адът в „Изгубеният рай“ на Милтън не можеше да се сравнява с мъченията, на които бях подложена аз.

— Приключихме със сладкишите — каза госпожа Малит. — Като става дума за лакомства, онзи младеж на госпожица Офелия като че ли има бездънен стомах.

Младежът на госпожица Офелия ли? Дотам ли се беше стигнало вече? Нима заради скитосването из селото съм пропуснала зрелищна сцена на ухажване?

— Дитер ли?

— Нищо, че е германец — кимна госпожа Малит. — Той е много по-изискан от онзи петел, дето продължава да оставя нелепите си подаръци на прага.

„Горкият Нед!, помислих си аз. Дори госпожа Малит беше настроена против него.“

— Случайно дочух какво казваше, докато чистех праха в коридора, онова, дето разправяше за Хийтклиф. Веднъж с приятелката ми госпожа Уолър хванахме автобуса до Хинли, за да го гледаме на кино. Филмът се казваше „Брулени хълмове“, какво прекрасно заглавие! Как само онзи Хийтклиф държеше жена си на тавана, като че ли е стара тоалетка! Нищо чудно, че тя така превъртя. Аз на нейно място съвсем щях да се побъркам! На какво се смееш, госпожице?

— На мисълта как Дитер гази из тинята на Джубили Фийлд през дъжд и гръмотевици, за да отведе благородната Офелия.

— Може и да го направи — отвърна госпожа Малит. — Но не и без да си навлече гнева на Сали Строу... а някои казват и на самата стара госпожа.

Старата госпожа ли? Грейс Ингълби? Невъзможно е да говори за Грейс Ингълби.

Госпожа Малит изведнъж почервеня като тенджерата със сварено цвекло.

— Много се разприказвах — смути се тя. — Заради шерито е. Алф все повтаря, че то омаломощава способността ми да си държа езика зад зъбите. Повече и думичка няма да кажа. Хайде, върви, скъпа. И ако някой те попита — нищо не съм ти казвала.

„Я виж ти, помислих си аз. Колко интересно.“

ДВАЙСЕТ И ТРИ

В забъркването на отрови има нещо, което избистря съзнанието. Когато дори и най-малкото потрепване на ръката може да се окаже фатално, вниманието ти е принудено да се съсредоточи като горящо стъкло върху експеримента, а тогава отговорите на още недооформени въпроси често нахлуват в главата като пчели, които се прибират в кошера.

Към щедро количество сярна киселина, вече сипано в прясно измита колба и затоплено леко, внимателно добавих щипка желатин и наблюдавах със страхопочитание как той се разтвори със съскане в киселинната баня като прозрачна сепия.

Извлякох веществото с вода и алкохол от корените на жълт жасмин (*Gelsemium sempervirens*), който, за своя радост, открих да цъфти в изобилие в ъгъла на оранжерията, с цветчета, подобни на малки фунийки, издялани от масло.

Догър ми каза, че родината на растението е Америка и е пренесено в английските оранжерии от пътешественици, а точно този екземпляр — от майка ми, Хариет.

Попитах дали може да го взема в лабораторията си и Догър охотно се съгласи.

В корена се съдържаше прекрасен алкалоид на име Гелсемин, който се спотайвал незабелязан в растението от времето на Сътворението, докато през 1870 година не бил примамен да се покаже от един жител на Филадельфия с очарователното име Уормли; той инжектира силната отрова на заек, който направил задно салто и предал Богу дух след двайсет минути.

Гелсеминът беше убиец, чиято компания ми бе изключително приятна.

А сега беше време за магията!

Сипах в течността с ръба на нож малка доза калиев бихромат, чиито червени соли, осветени от заблудени слънчеви лъчи, падащи през прозореца, й придадоха синкаво-червения цвят на череша —

нюанса, в който се обагреше кръвта на жертвите на натравяне с въглероден оксид.

Но това беше само началото! Предстоеше още много.

Червеният цвят вече избледняваше, а разтворът добиваше впечатляващия виолетов цвят на стара синина. Затаих дъх и — да! — ето я и последната фаза на жълто-зелено.

Гелсемиът бе един от хамелеоните в химията, които сменяха великолепно няколко цвята без и следа от предишния нюанс.

Понякога и хората бяха като него.

Ния например.

От една страна, тя беше пленница на пътуващ кукловод; млада жена, която освен бебето, което носеше нямаше други роднини; млада жена, която позволяваше да я пребива куцията ѝ любовник; млада жена, която сега бе останала без пари и средства да се издържа. И въпреки това по един доста сложен начин, който не разбирах напълно, не ѝ съчувствах изцяло.

Дали се дължеше на факта, че така да се каже, беше избягала от местопрестъплението и се бе скрила в гаража в Бъкшоу? Разбирах, че иска да остане сама, но беше избрала най-неподходящия момент.

Къде ли се намираше сега? Дали инспектор Хюит я е арестувал и я е заключил в килия в Хинли?

Написах „Ния“ на листче хартия.

На следващо място беше Мат Уилмът: космополитен образ, който приличаше на излязъл от филм на Орсън Уелс. Казано направо: Мат беше пристигнал, Рупърт беше умрял; Мат бе изчезнал след кавгата с Рупърт, а следващия път, когато го видях, уреждаше превоза на трупа до Лондон за пищно погребение.

Дали Мат не беше убиец, нает от Би Би Си? Дали скандалът на Рупърт с мистериозния Тони не бе тласнал „Лелята“ и директора ѝ до крайност? Дали трагичната кончина на Рупърт на селската сцена не бе просто краят на ожесточен спор за някой договор?

Ами Грейс Ингълби? Честно казано, от дребната тъмнокоса жена ме побиваха тръпки. Олтарът на мъртвото ѝ дете в изоставения гълъбарник би уплашил всеки, а сега госпожа Малит намекваше, че съпругата на фермера не е само работодателка на Дитер.

И Дитер! Въпреки вида му на скандинавски бог и страстта му към английската литература, ми се струваше, че е знаел, че

работодателят му отглежда и снабдява с канабис, както Сал и ги нарече, „малка армия от редовни клиенти“. Кой ли бяха те?

Основният клиент, разбира се, е бил Рупърт, който дълги години е посещавал редовно фермата на Ингълби като движещ се по разписание трамвай. Бил е женкар — нямаше съмнение в това (знаех го пак от Сали). С кого ли се беше забъркал? Кой е искал да го убие толкова силно, че наистина да го извърши?

Що се отнася до Сали, и Рупърт, и Дитер са я харесвали. Дали Рупърт не бе изпратен в откъдното от някой съперник в любовта?

В центъра на всичко като че ли стоеше Сали: тя работеше във фермата на Ингълби от години. Ясно се виждаше, че си пада по Дитер, макар да не бе съвсем очевидно дали чувствата ѝ са напълно споделени.

На следващо място идваше Гордън Ингълби. Гордън, облеченият в бяла тога светец, който помагаше на страдащите, когато лекарите са безпомощни; Гордън, който продаваше селскостопанската си продукция на пазара; Гордън — бащата на мъртвото дете в гората.

Да не говорим пък за Лудата Мег, която е била в Гибът Уд, когато Робин е умрял, или поне е дошла непосредствено след това.

И Синтия — скъпата Синтия Ричардсън, съпругата на викария, чиято единствена страст бе ненавистта ѝ към греховете. Внезапната поява на двама разкрепостени кукловоди, които предлагат да изнесат представление в енорийската зала на съпруга ѝ, сигурно е попарила душата ѝ като огненото езеро от Откровение.

Въпреки всичко това душата на Синтия не бе отдадена на благотворителност. Какво отвърна Мег, когато я попитах как е спала в дома им? Че Синтия ѝ е взела гривната и я изгонила, защото била мръсна. Несъмнено Мег говореше за компактната пудра на Ния, но пък в такъв случай защо я намерих оплетена в одеялото в кабинета? Дали, след като е взела пудрата от Мег, някой от десетките енориаши в дома ѝ по онова време не я е хванал в крачка и тя е скрила кутийката, за да си я прибере по-късно?

Това изглеждаше малко вероятно: ако имаше грях, който да не тежеше на душата на Ситния Ричардсън, то това беше суетата. Само един поглед беше достатъчен да разбереш, че бледото ѝ мише лице никога не е докосвано от грим; на мършавия ѝ врат никога не са висели

гердани, а костеливите ѝ китки никога не са били озарявани от гривни. Ако трябва да се изразя възпитано, тя беше обикновена като пудинг.

Подострих молива си и добавих шест имена към списъка си: Мат Уилмът, Грейс Ингълби, Дитер Шранц, Сали Строу, Лудата Мег (веднъж Дафи ми каза, че фамилията на Мег е Гросвенър, но не ѝ повярвах)... и Синтия Ричардсън.

Драснах една линия и под нея написах с главни печатни букви: „АФЕРИ: ВИЖ ПО-ГОРЕ!!!“

Макар да имах смътна представа какво се случва между хората, които въртят любовна афера, не знаех точните технически подробности. Веднъж, когато татко замина за няколко дни на изложба на марки в Глазгоу, Дафи няколко пъти настоя да чете на глас „Мадам Бовари“, докато се хранехме — на закуска, обяд и вечеря, включително по време на чая, и приключи книгата на третия ден, тъкмо когато татко се прибра.

Тогава едва не умрях от скука, макар по-късно това да стана една от любимите ми книги, защото в последните си глави съдържаше най-изящното и вълнуващо описание на смърт от отравяне с арсеник в цялата литература. Особено се наслаждавах на начина, по който отровената Ема се бе „вдигнала като наелектризиран труп“. Но сега осъзнах, че толкова съм била погълната от самоубийството на бедната мадам Бовари, че не съм обърнала особено внимание на няколкото ѝ любовни афери. Помнех само, че когато остана насаме с Родолф край езерото с лилиите, заобиколена от водна леща и подскачащи жаби, Ема Бовари — разплакана, скрила лице с длани и разтреперана — „му се отдаде“.

Каквото и да означаваше това. Щях да попитам Догър.

— Догър — казах аз, когато най-накрая го намерих да плеви зеленчуковата градина с мотика с дълга дръжка. — Чел ли си „Мадам Бовари“?

Той прекъсна работата си и извади носна кърпа от джоба на гърдите си на гащеризона. Избърса добре лице, преди да отговори:

— Това беше някакъв френски роман, нали?

— Да, на Флобер.

— Ах — каза Догър и пхна кърпичката обратно в джоба. — Това е романът, в който една много нещастна жена се отрови с арсеник.

— Арсеник от син буркан! — изтърсих аз и заподскачах от крак на крак от вълнение.

— Да, от син буркан — повтори Догър. — Син, не защото има опасност веществото да се разгради или окисли, а за да...

— За да не го обърка с бутилка със съвсем безобидно съдържание.

— Точно така.

— Ема Бовари поглъща арсеника заради няколко нещастни любовни афери — казах аз.

Догър изтърга старателно с мотиката малко спечена кал от подметката на обувката си.

— Имала афера с мъж на име Родолф — добавих, — а после с друг, на име Леон. Но не по едно и също време, разбира се.

— Разбира се — повтори Догър и замълча.

— Какво точно означава да имаш любовна афера? — попитах с надеждата, че подборът ми на думи ще подскаже, дори съвсем мъничко, че вече знам отговора.

За миг си помислих, че ще имам търпението да изчакам Догър да заговори, макар дълбоко в сърцето си да знаех, че да се опитам да изчакам Догър да заговори пръв, е изгубена кауза.

— Какво е имал предвид Флобер — попитах най-накрая, — когато казва, че мадам Бовари се отдала на Родолф?

— Имал е предвид, че са станали най-добри приятели. Най-най-добри приятели.

— А-ха! Точно както си мислех.

— Догър! Ела веднага, преди да си нанесе тежко вътрешно нараняване! — избоботи гласът на леля Фелисити от един прозорец на горния етаж.

— Идвам, госпожице Фелисити — провикна се той, а после ми каза настрани: — Госпожица Фелисити се нуждае от помощ за багажа си.

— За багажа ли? Да не би да си тръгва?

Догър кимна неангажирано.

— Леле! — възкликнах аз. Това беше тайна молитва чието значение знаехме само Бог и аз.

Леля Фелисити вече беше слязла до средата на западното стълбище, облечена с платнен костюм, сякаш заминаваше за Африка, а не за пущинаците на Хампстед. Таксито на Кларънс Мънди чакаше пред вратата, а Догър помагаше на Бърт да натовари багажа на леля Фелисити в колата.

— Ще ни липсваш, лельо Фе — каза Фели.

Лельо Фе? Явно докато ме нямаше, Фели се е умилквала на сестрата на татко най-вероятно с надеждата, че ще наследи семейните бижута на Де Лус: отвратителната колекция от дрънкулки, които дядо Де Лус (от страната на татко и леля Фелисити) е пробутал на баба ми, която веднага щом получила всяко от тях, го хващала с два пръста и го хвърляла в картонена кутия така небрежно, сякаш било смок, и повече не го поглеждала.

Фели беше пропиляла цял следобед да точи лиги по тези боклуци последния път, когато ходихме до Хампстед за едно от задължителните ни гостувания при леля Фелисити.

— Колко романтично! — възкликна тя, когато леля Фелисити, доста неохотно според мен, ѝ даде на заем розов стъклен медальон, който щеше да изглежда съвсем на място на вимето на крава. — Ще си го сложа за дебютантския бал на Розалинд Нортън и всички очи ще са вперени в моя милост. Горката Розалинд, тя се поти ужасно много!

— Съжалявам, че стана така, Хавиланд — измуча леля Фелисити от площадката на стълбището, — но всичко си оплескал. Цялото кралско войнство и всички кралски коне няма да могат да сложат ред в сметките ти. Разбира се, с радост щях да те спася от безразборните харчове, ако не бях инвестирала почти всичките си средства в държавни облигации. Сега не ти остава нищо друго, освен да продадеш онези абсурдни пощенски марки.

Татко влезе толкова безшумно във вестибюла, че чак сега го забелязвах. Стоеше хванал с една ръка лакътя на Дафи, със сведени очи, сякаш разглеждаше съсредоточено черно-белите плочки под краката си.

— Благодаря ти, че дойде, Фелисити — отвърна тихо той, без да вдигне глава. — Много мило от твоя страна.

Идеше ми да фрасна тази жена в лицето!

Дори направих половин крачка напред, преди една здрава ръка да ме хване за рамото и да ме спре. Беше Догър.

— Мога ли да ви помогна с още нещо, госпожице Фелисити? — попита той.

— Не, благодаря ти, Догър — отвърна тя и затършува в дамската си чанта с два пръста. От дълбините ѝ като щъркел, който вади риба от езеро, измъкна нещо, приличащо на шилинг, и му го подаде с въздишка.

— Благодаря, госпожице — каза Догър и прибра монетата с лекота — без дори да я погледне, — сякаш това бе част от всекидневието му.

И при тези думи леля Фелисити си замина. Миг по-късно татко потъна в сенките на големия коридор, следван по петите от Дафи и Фели, а Догър беше изчезнал безмълвно в малкото си коридорче зад стълбището.

Чувствах се като в един от онези наелектризирани моменти, преди да падне завесата на представление Уест Енд: мигът, в който всички второстепенни герои са се скрили зад кулисите, а в средата на сцената е останала само главната героиня, за да изрече великолепната финална реплика пред смълчаната зала, която чакаше с притаен дъх думите ѝ.

— Да му се не види! — казах аз и излязох да глътна малко свеж въздух.

„Проблемът на фамилия Де Лус, заключих, се състои в това, че гъмжим от история, както другите хора гъмжат от въшки.“ Де Лус живееха в Бъкшоу още от времето, когато крал Харолд спрял стрела с окото си в битката при Хейстингс, а повечето от фамилията били нещастни по един или друг сложен начин. Изглежда, се раждахме и със слава, и с мрак в кръвта и нямаше как да знаем в кой момент кое от двете ни подтиква.

От една страна, знаех, че никога няма да стана като леля Фелисити, но от друга, дали щях да стана като Хариет? Осем години след смъртта ѝ тя продължаваше да е част от мен, както пръстите на краката ми, въпреки че това май не е най-удачното сравнение.

Четях книгите ѝ, карах велосипеда ѝ, седях в ролс-ройса ѝ; веднъж татко разсеяно се обърна към мен с нейното име. Дори леля Фелисити забрави за малко да се държи като горгона, за да ми каже колко приличам на Хариет.

Но дали го каза като комплимент, или като предупреждение?

През повечето време се чувствах като натрапник — подхвърлено дете, парцалива кукла, заменила златното момиче, откраднато от съдбата и занесено в планините на невъобразимо далечна страна. Сякаш всички щяха да са много по-щастливи, ако Хариет възкръсне, а аз изчезнех.

Тези мисли, както и някои други, се стрелкаха из главата ми като есенни листа, попаднали под водната струя на мелница, докато вървях по прашния път към селото. Без дори да забележа, бях минала покрай грифоните на портата „Мълфорд“, която беше входът за Бъкшоу, и сега вече виждах Бишъпс Лейси.

Докато се тътрех унило (добре де, признавам си, че бях бясна на леля Фелисити, задето така се подигра с Догър!), пяхнах ръка в джоба си и пръстите ми напипаха кръгъл метален предмет, който със сигурност не беше там преди — монета.

— Еха! Какво е това?

Извадих я и я разгледах. Щом я видях, разбрах как се е озовала в джоба ми. Обърнах я и разгледах с присвити очи гърба ѝ.

Да, нямаше съмнение — нямаше никакво съмнение.

ДВАЙСЕТ И ЧЕТИРИ

Когато я погледнах от другата страна на главната улица, чайната „Свети Николай“ приличаше на пощенска картичка от стара Англия. Бабата и дядото на настоящия господин Соубел обитавали стаите на горния етаж с малките еркери прозорчета с капаци в дните, когато живеели над работилницата си за производство на ковчези и мебели.

Масите, шкафовете и скриновете „Соубел“, някога известни надлъж и нашир с острия си черен блясък и сиянието на богато украсените си сребърни дръжки за чекмеджета, сега бяха изпаднали в забвение, и често се срещаха мрачни и самотни по разпродажби на имущество на алеята пред дома, докато в края на деня не ги пробутаха за една-две лири.

„Безскрупулни мошеници, които използват дървения материал, за да превърнат тоалетки, купени от магазина, в антики“, ми каза веднъж Дафи.

Сега забелязах, че на витрината на погребалната агенция има картонен часовник. Стрелката за минутите сочеше дванайсет, а стрелката за часовете липсваше. Явно господин Соубел бе отишъл до „Тринайсетте патока“ за следобедната си халба бира.

Прекоших улицата и след като отворих вратата на чайната, пристъпих вътре. От дясната ми страна имаше стръмно дървено стълбище с нарисувана ръка, сочеща нагоре: „Чайната е на горния етаж“. До стълбището тесен коридор изчезваше в мрака към задната част на сградата. На стената имаше нарисувана друга услужила ръчичка — този път червена, с надписи *Дамска* и *Мъжка тоалетна* — която показваше дискретно пътя.

Знаех, че чайната и погребалната агенция делят една тоалетна. Фели настоя да ни доведе тук на чай един есенен следобед, а аз останах шашната при вида на три жени с черни рокли и черни була, които си бърбеха щастливо на вратата на тоалетната като събрание от черни гарвани, преди да си възвърнат мрачното поведение и да се

промъкнат обратно в магазина на господин Соубел. Вратата, през която изчезнаха те тогава, водеше направо в агенцията.

Оказах се права! Дискретният надпис „Соубел и синове“, със златни букви върху тъмен лак, сигурно бе предназначен да напомня на опечалените да не влязат по погрешка в коридора на чайната, след като са си „измили ръцете“, както казваше госпожа Малит.

Черната врата се отвори безшумно на пантите си.

Озовах се в тъмна викторианска чакалня с тапети с шарки в черно и жълто. Покрай три от стените на стаята имаше дървени столове с високи облегалки и малка кръгла масичка с букетче изкуствени цветя. Миришеше на прах на фона на химични препарати.

Стената в дъното на стаята беше гола, с изключение на една сложена в рамка репродукция на картината „Ангел“ на Миле, на която мъж и жена, очевидно фламандски селяни, стоят сами на полето по залез. Огромните работнически длани на жената са сключени пред гърдите ѝ за молитва. Мъжът е свалил шапката си и я стиска неловко в ръце. Оставил е вилата настрана, за бита наполовина в рохката земя. Под кръжащите над тях като лешояди гарвани, двойката стои със сведени глави. Между двамата на земята лежи полупразна плетена кошница.

Макс Уайт веднъж ми каза, че когато изложили оригинала на картината на Миле в Америка, репродукциите ѝ не се продавали добре, докато някой не сменил името на картината от „Ангел“ на „Погребване на бебето“.

Предположих, че именно под тази репродукция обикновено поставяха ковчезите. Тъй като мястото беше празно, ми се стори очевидно, че тялото на Рупърт, ако все още беше в сградата, щеше да е в друга стая.

От дясната ми страна имаше преграда с формата на буквата Г. Зад нея сигурно имаше друга врата.

Надникнах зад ниската стена и надзърнах в стая, която бе почти копие на първата. Единствената разлика беше, че тук тапетът имаше черни и розови шарки, а репродукцията на отсрещната стена беше на „Светлината на света“ от Холман Хънт, на която Исус стои пред вратата като Диоген и търси честен човек с фенер в ръка.

Под тъмната ѝ рамка върху поставка стоеше ковчег.

Прокраднах се на пръсти до него, а ушите ми бяха настроени да уловят и най-малкия звук.

Прокарах пръсти по полираното дърво, както човек поглажда капака на пиано, преди да го вдигне и да се покажат клавишите. Поставих палци под ръба и усетих, че се вдига леко.

Извадих късмет! Капакът не беше закован с пирони. Вдигнах го и надникнах вътре.

Там, както кукла в кутия, лежеше Рупърт. Докато беше жив, характерът му го правеше да изглежда много по-едър, та бях забравила колко дребен всъщност беше.

Уплаших ли се до смърт? Страхувам се, че не. От деня, в който открих труп в зеленчуковата градина в Бъкшоу, смъртта беше започнала да ме очарова, особено химичните процеси при разложението.

Всъщност вече бях започнала да си водя записки за основополагащ труд, който щях да озаглавя „Де Лус относно разложението“ — щях да опиша стъпка по стъпка процеса на разграждане на мъртвото човешко тяло.

Колко вълнуващо беше да размишлявам върху факта, че за няколко минути след смъртта органите в тялото, поради липса на кислород, започват да се самоизяждат! Нивото на амоняк се покачва и с помощта на бактериите се отделят метан (по-известен като блатен газ), както и водороден сулфид, въглероден диоксид и меркаптан — интересен алкохол на сярата, в чиято структура сярата заема мястото на кислорода, на което се дължи отвратителната му воня.

Стори ми се любопитно, че на нас, хората, са ни трябвали милиони години, за да излезем от блатата и въпреки това само няколко минути след смъртта си вече се плъзгаме обратно в тях.

Тренираният ми нос ми подсказа, че господин Соубел е използвал балсамираща течност на основата на формалин върху Рупърт (най-вероятно двупроцентов разтвор на формалдехид с лек дъх на още нещо: хлороформ, доколкото надушвах) и по леко зеленикавия оттенък на върха на носа на мъртвия познах, че погребалният агент е спестил от съставките. Надявах се, че на официалното поклонение, което щеше да се излъчи по Би Би Си, ковчегът щеше да е затворен.

„Побързай!“, помислих си аз. Господин Соубел можеше да се върне всеки момент.

Бледите ръце на Рупърт бяха скръстени на корема като отгоре лежеше дясната длан. Хванах го за пръстите (все едно вадех наденички от хладилника) и ги вдигнах нагоре.

За мое удивление се вдигна и лявата длан и тогава видях, че китките му са защити заедно. Извих студените ръце, наведох се да разгледам отдолу и забелязах онова, което търсех: черна ивица от основата на левия палец до върха на палеца и показалеца.

Въпреки труда на господин Соубел, Рупърт още намирисваше на опърлено. А за това нямаше съмнение: изгорялото място на лявата му длан имаше точната ширина на лоста, с който се задвижваше Галигант.

Изскърца дъска.

Тъкмо когато затварях ковчега, вратата се отвори и в стаята влезе господин Соубел. Не го чух, че се прибира.

Тъй като още бях приклепнала, успях бавно да се изправя.

— Амин — рекох и се прекръстих тържествено.

— Какво, за Бога...? — възкликна господин Соубел.

— А, здравейте, господин Соубел — казах аз с почтително тих тон. — Отбих се да отдам последна почит. Тук нямаше никого, но реших, че е уместно да кажа кратка молитва. Господин Порсън нямаше приятели в Бишъпс Лейси — добавих, извадих носна кърпичка от джоба си и избърсах една въображаема сълза. — Реших, че е много тъжно и не исках да засегна някого... съжалявам, ако...

— Хайде, успокой се — прекъсна ме господин Соубел. — Смъртта спохожда всички ни, и стари, и млади...

Заплашваше ли ме или въображението ми бе прегряло?

— И макар да я очакваме — продължи той, — тя винаги ни сварва неподготвени.

Смъртта определено беше изненадала Рупърт... но да не би този човек да се шегуваше?

Явно не, защото издълженото му лице запази сериозното си професионално изражение.

— А сега би ли ме извинила? — попита господин Соубел. — Трябва да го приготвя за последния му път.

Последен път ли? Откъде измисляха тези глупости? Нима издаваха наръчник за гробари?

Усмихнах му се като десетгодишна и се престорих, че си тръгвам смутено.

Камбанката над вратата в чайната „Свети Николай“ издрънча весело, когато влязох. Заведението, до което се изкачваха доста стълби, беше собственост не на кого да е, а на госпожица Лавиния и госпожица Аурелия, сестрите Падок: същите две вкаменелости, които изпълниха музикалната прелюдия преди зрелищната кончина на Рупърт.

Госпожица Лавиния в един ъгъл в дъното на стаята вкопчена в смъртоносна схватка с голям сребърен самовар. Въпреки простата си задача да кипва вода, този уред като от рисунка на Хийт Робинсън приличаше на закръглена сепия с тръбички, клапани и измервателни устройства, от които пръскаше гореща вода, докато уредът клокочеше и съскаше като дракон, приклекен в ъгъла.

— Съжалявам, но няма чай — каза тя през рамо.

Още не беше видяла кой е влязъл в чайната.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице Падок? — предложих енергично.

Тя изписка тихичко, когато ръката ѝ случайно попадна на пътя на струя гореща пара и чаената чаша, която държеше, падна на пода, където се разхвърча на стотици бели парченца.

— О, това е малката дъщеря на Де Лус — обърна се тя рязко. — Мили Боже! Как ме уплаши само! Не очаквах да чуя гласа ти.

Тъй като видях, че си е изгорила ръката, се преборих с някои по-примитивни пориви.

— Мога ли да помогна с нещо? — попитах пак.

— Ох, Боже — каза тя не на себе си от смущение. — Петър винаги прави номера, когато Аурелия не е тук. Тя се справя с него далеч по-добре.

— Кой е Петър?

— Самоварът — отвърна госпожица Падок и избърса червените си мокри ръце с кърпа. — Петър Велики.

— Дайте на мен...

Без да кажа и дума повече, взех купа с лимонови резени от една от кръглите маси и ги изцедих в кана с ледена вода. После извадих чиста бяла платена кърпичка, накиснах я добре, изцедих я и я увих около дланта на госпожица Падок. Тя потрепна, когато я докоснах, но после се отпусна.

— Може ли? — попитах я, свалих брошката с опал от ревера ѝ и закопчах с нея краищата на импровизираната превръзка.

— О, вече не ме боли толкова — каза госпожица Падок с изкривена от болка усмивка. — Откъде научи този номер?

— От момичетата скаути.

От опит знаех, че е по-добре да дам отговор, който очакваха, отколкото да кажа истината. Всъщност намерих този лек, изтръпнала от болка, в един от домакинските наръчници на госпожа Малит, след като една нагорещена епруветка изгори почти цялата плът на два от пръстите ми.

— Госпожица Кул има много добро мнение за теб — продължи госпожица Падок. — Ще ѝ кажа, че е „уцелила право в десетката“, както се изразяваха онези мили летци от Кралските военновъздушни сили.

Усмихнах ѝ се скромно.

— Няма защо, госпожице Падок. Просто беше голям късмет, че се оказах тук. Бях в съседство при господин Соубел, за да кажа една-две молитви над ковчега на господин Порсън. Не съм направила нищо нередно, нали?

Осъзнах, че прекалявам с подробностите, но трябваше да свърша работа.

— Не, скъпа. Мисля, че господин Порсън се е зарадвал.

И още как!

— Толкова тъжна история — сниших аз глас до затворнически шепот и докоснах здравата ѝ ръка. — Но трябва да ви кажа, госпожице Падок, че въпреки трагедията в събота, семейството ми много хареса „Последния поход на Наполеон“ и „Потокът Бендемиър“. Татко рече, че в наши дни вече рядко се чува такава музика.

— О, благодаря ти, скъпа — промърмори унило госпожица Падок. — Много мило от твоя страна. За щастие, не видяхме какво точно се случи с горкия господин Порсън, тъй като бяхме заети в кухнята. Като собственички на единствената чайна в Бишълс Лейси, опасявам се, към нас има известни очаквания. Не че ни е неприятно...

— Не, разбира се, че не. Но сигурно е имало цял куп хора, които са предложили да ви помогнат.

Тя се покашля леко.

— Помощ ли? Повечето хора изобщо не знаят тази дума. Не, двете с Аурелия бяхме сами в кухнята от начало до край. Наляхме двеста шейсет и три чаши с чай, като, разбира се, не броим онези за полицаите, след като дойдоха.

— И никой ли не предложи да ви помогне? — изгледах я невярващо.

— Никой. Както вече казах, с Аурелия бяхме сами в кухнята. А пък останах съвсем самичка, когато тя занесе чаша чай на кукловода.

Наострих уши.

— Занесла е чай на Рупърт?

— Опита се, скъпа, но вратата била заключена.

— Вратата към сцената ли? Онази срещу кухнята?

— Не, не... Аурелия не искаше да минава през онази врата. Щеше да се наложи да мине покрай Мама Гъска, онази жена под прожектора, която разказваше приказката. Не, Аурелия заобиколила чак отзад по коридора и след това стигнала до другата врата.

— Вратата в отсрещния коридор ли?

— Да. Тя е само една, нали, скъпа? Но както вече ти казах, била заключена.

— По време на представлението ли?

— Да, странно, нали? Преди представлението господин Порсън ни помоли да му занесем чаша чай по време на пиесата. „Оставете я на малката масичка зад сцената. Аз ще си я взема оттам. От куклен театър се ожаднява“, рече той и ни намигна. Тогава защо, за Бога, ще заключва вратата?

Докато тя разказваше, аз подреждах фактите наум.

— Точно това каза Аурелия, когато се върна по заобиколния път с чашата чай в ръка. „Какво го е прихванало, че е заключил вратата?“

— Може би не той я е заключил — казах внезапно осенена от една идея. — Може да я е заключил някой друг. Знаете ли кой има ключ от тази врата?

— Има два ключа, скъпа. С тях се отключват вратите от двете страни на сцената. Викарият носи единия на връзката си с ключове, а дубликатът стои закачен на един пирон в дома му. Извадиха и втори ключ заради онзи път, когато викарият замина за Брайтън за благотворителния църковен мач по крикет и взе Том Стодарт със себе си. Том е ключарят, както знаеш, и тъй като и двамата ги нямаше,

никой не можеше да се качи или да слезе от сцената без стълба. Това предизвика такъв хаос в постановката на „Крал Лир“ на самодейната театрална трупа.

— И наоколо не е имало никого друго?

— Никого, скъпа. С Аурелия бяхме в кухнята през цялото време. Оставихме вратата съвсем леко открената, за да не влиза светлината от кухнята в залата.

— И в коридора ли не е имало никого?

— Разбира се, че не. Който и да минеше по коридора щеше да бъде осветен от лъча светлина от кухненската врата, точно под носовете ни, така да се каже. Щом водата завря, с Аурелия застанахме до открената врата, за да слушаме пиесата. „Трам-тра-та-там“. Направо ме побиват тръпки като се сетя!

Стоях абсолютно неподвижна, затаила дъх, без да помръдвам и мускулче. Държах си езика зад зъбите и оставих тишината да се проточи.

— Само че... — продължи госпожица Падок колебливо, — ми се стори, че...

— Да?

— Стори ми се, че чух стъпки в залата. Тъкмо погледнах часовника на стената и бях малко заслепена от лампата над печката. Погледнах настрани и видях...

— Помните ли колко беше часът?

— Седем и двайсет и пет. Трябваше да поднесем чая в осем, а на онези големи електрически чайници им е нужно доста време да заврят. Колко странно, че попита. Онзи любезен млад полицаи — как се казваше? — Дребничкият русокос младеж с трапчинките и хубавата усмивка?

— Сержант Грейвс.

— Да, точно той, сержант Грейвс. Интересното е, че той ми зададе същия въпрос, а аз му дадох същия отговор, който и на теб.

— Който е?

— Беше съпругата на викария — Синтия Ричардсън.

ДВАЙСЕТ И ПЕТ

Синтия, отмъстителят с мишето лице! Трябваше да се досетя! Синтия, която раздаваше справедливост из енорията на „Свети Танкред“ с ръката на Ирод. Съвсем лесно си представих как се е заела да накаже Рупърт, скандалния женкар. Енорийската зала беше част от кралството ѝ; резервният ключ за вратите към сцената стоеше закачен на пирон в кабинета на съпруга ѝ.

Как е взела липсващата велосипедна щипка на викария, все още беше загадка, но пък беше ли възможно щипката да се е намирала в дома им през цялото време?

По думите на викария, неговата разсеяност се е превърнала в проблем. Поради което Синтия е започнала да дълбае инициалите му върху вещите му. Възможно бе миналия четвъртък той да е излязъл от дома си без щипката и поради това да си е скъсал крачола.

Подробностите не бяха важни. Едно обаче беше сигурно: в дома на викария ставаше нещо повече, отколкото се виждаше на пръв поглед, а каквото и да бе то (съпругът да танцува гол в гората), изглежда, Синтия стоеше в дъното му.

— За какво си мислиш, скъпа? — гласът на госпожица Падок прекъсна мислите ми. — Така се смълча!

Нуждаех се от известно време да разплета историята, при това веднага. Едва ли щеше да ми се представи друга възможност да се възползвам от сериозните познания на госпожица Падок за живота в селото.

— Аз... не се чувствам добре — казах, хванах се за ръба на масата и приседнах на един от столовете с облегалки от ковано желязо. — Може да е от гледката на изгорената ви ръка, госпожице Падок. Нещо като закъсняла реакция. Може да съм изпаднала в шок.

От време на време като че ли ми ставаше гузно да лъжа така, но в момента не се сещах за конкретен случай. Все пак съдбата ме забърка в тази история и тя трябваше да поеме вината.

— О, горкичката! — възкликна госпожица Падок. — Стой тук, а аз ще ти приготвя чаша хубав чай и кифличка. Обичаш кифлички, нали?

— Обожавам кифлички — отвърнах аз и изведнъж си спомних, че преживелите шок треперят.

Когато тя се върна с кифличките, зъбите ми тракаха като стъклени топчета в разклатен буркан.

Госпожица Падок премести вазичка с момина сълза, взе покривката от една маса и я наметна на раменете ми. Сладкият аромат на цветята достигна ноздрите ми и аз си спомних със задоволство, че растението съдържа отвара от гликозиди, въздействащи върху сърдечната дейност, сред които конвалатоксин и глюкоконвалозид, и че дори водата, в която цветето е потопено, е отровна. Предците ни неслучайно наричали растението момина сълза и стълба към небето.

— Не бива да настиваш — суетеше се госпожица Падок, докато ми наливаше чаша чай от огромния самовар.

— Петър Велики изглежда вече послушен — отбелязах с премерено потреперване и кимване към лъскавата машина.

— Понякога е много непослушен — усмихна се госпожица Падок. — Сигурно се дължи на руските му корени.

— Наистина ли е руски? — попитах аз и погладих помпата.

— От забележителните си глави — посочи тя към двуглавия черен орел, служещ за кран за горещата вода — до царственото си закръглено дъно. Произведен е в работилницата на братя Мартинюк, прочутите майстори от Одеса. Говори се, че някога с него са приготвяли чай за цар Николай и злощастните му дъщери. Когато Червената армия окупира града след революцията, най-малкият от братя Мартинюк, Владимир, тогава едва шестнайсетгодишен, опаковал Петър във вълча кожа, натоварил го в една ръчна количка и избягал с него пеша — представяш ли си, пеша! — в Холандия, където отворил магазин на една от павираните улички в Амстердам и сменил името си на Ван ден Маартен. Петър — потупа тя любящо самовара — бил единствената му вещ, ако не броим ръчната количка, разбира се. Той възнамерявал да забогатее, като произвежда безброй копия от самовара и като ги продава на холандските аристократи, които били луди по руския чай.

— Наистина ли били луди по руския чай?

— Не знам, Владимир също не разбрал. Умрял от грип по време на голямата епидемия от хиляда деветстотин и осемнайсега година и оставил магазина и всичко в него на хазайката си Маргрит ван Рийн. Маргрит се омъжила за едно фермерче от Бишъпс Лейси Артър Елкинс, който се сражавал във Фландрия и я довел със себе си в Англия малко след края на Първата световна война.

Артър загина, когато фабричен комин се срутил върху него, през хиляда деветстотин двацет и четвърта година, а Маргрит умря от шок, когато ѝ съобщиха новината. След смъртта ѝ със сестра ми разбрахме, че ни е завещала Петър Велики и не ни остана друго, освен да отворим чайната „Свети Николай“. Това се случи преди двацет и пет години и както виждаш, още работим.

— Старият самовар е доста темпераментен — продължи тя и се пресегна сякаш да погали сребърната повърхност, но явно размисли. — Разбира се, той е един голям стар измамник. От време на време плюе вода и изпуска пара, но иначе сърцето му е златно... е, всъщност сребърно.

— Великолепен е — казах аз.

— И много добре си го знае! Я как говоря за него, сякаш е котка. Когато Грейс беше при нас, го наричаше „Тиранина“. Представяш ли си? „Тиранина трябва да бъде полиран“, казваше тя. „Електрическият контакт на Тиранина трябва да бъде почистен.“

— Грейс ли?

— Грейс Тенисън. Или Ингълби, както се казва сега.

— Грейс Ингълби е работила тук?

— О, да! Докато не се омъжи за Гордън, беше най-добрата ни сервитьорка. Като я гледа човек, няма да се досети, но тя беше силна като бик. Рядко се среща такава сила в толкова дребничко създание. И изобщо не се страхуваше от настроенията на Петър. И да хвърляше искри, и да пръскаше пара, Грейс не се боеше да навие ръкави и да порови добре във вътрешностите му.

— Явно е била много умна — казах аз.

— Да, така е — засмя се госпожица Падок. — Много умна беше. И нищо чудно. Един от клиентите ни — капитан на ескадрон от военновъздушните сили — ни каза — поверително, разбира се, — че Грейс има най-високия коефициент на интелигентност, който той е виждал у „нежния пол“, както се изрази: ако хората от Специалните

операции не я били взели да върши строго секретна работа, можела да изкара до края на войната, като монтира радиоприемници в самолети.

— Строго секретна работа ли? — ахнах аз.

Мисълта, че Грейс Ингълби може да върши нещо друго, освен да лази в кулата на гълъбарника като пленена девица, която чака сър Ланселот да я спаси, ми се стори почти смешна.

— Тя, разбира се, не казваше и думичка за това. — Госпожица Падок сниши глас, както често правеха хората, когато говореха за войната. — Нямахме право. Но пък вече я виждаме рядко. Откакто стана трагедията със сина й...

— Робин — казах аз.

— Да. Оттогава тя не говори почти с никого. Вече не е онова засмяно момиче, което поставяше Петър Велики на мястото му.

— Гордън също ли е работил в Специалните операции?

— Гордън ли? — изсмя се госпожица Падок. — Не, За Бога. Гордън е „роден фермер и фермер ще си умре“, както е казал Шекспир, или пък беше Хари Лоудър, пък Джордж Формби, не помня. Паметта ми вече е изпъстрена с бели петна, както ще стане и с теб след време.

Не успях да измисля нищо в отговор и видях, че тя веднага се усети, че ме обижда.

— Но това ще стане след много години, скъпа. Всъщност съм убедена, че паметта ти все още ще е непокътната, когато ние, останалите, вече ще сме покойници, а гробовете ни ще са павирани, за да станат паркинги.

— Скоро виждали ли сте госпожа Ингълби? — попитах аз.

— За последно я видях в събота в енорийската зала. Разбира се, нямахме възможност да си поговорим заради нашето музикално изпълнение. Останалата част от вечерта се превърна в кошмар, нали: смъртта на бедния човек, куклата с лицето на Робин. Не знам какво си е мислил Гордън, че да доведе Грейс в крехкото й състояние. Но пък не е имало как да знае, нали?

— Да, права сте — съгласих се аз.

Тръгнах за Бъкшоу чак след времето за обяд. За щастие госпожица Падок ми загърна няколко кифлички в хартия и настоя да ги

прибера в джоба си. Дъвчех разсеяно, докато карах по пътя, погълната от мисли.

В края на главната улица пътят завиваше под голям ъгъл на югозапад покрай южния край на двора на „Свети Танкред“.

Ако не бях погледнала надясно, нямаше да го видя — остинът със златния надпис „Куклен театър Порсън“, стоеше паркиран отстрани на енорийската зала. Гумите на Гладис изскърцаха в праха, когато натиснах ръчната спирачка и завих в двора.

Спрях и видях, че Ния подрежда багажа в караваната.

— Подкарала си я! — извиках аз.

Ния ме изгледа като кучешко изпражнение в чинията си с каша и продължи да опакова.

— Аз съм, Флавия. Забрави ли ме вече?

— Изчезвай, малка предателко — сопна се тя. — Остави ме на мира.

За миг имах чувството, че съм в Бъкшоу и говоря с Фели. Хиляди пъти съм преживявала подобно отношение и съм оцелявала. Реших да не отстъпвам.

— Защо? Какво съм ти сторила?

— О, я стига, Флавия! Много добре знаеш! Казала си на полицията, че съм в Бъкшоу. Те си помислили, че се крия или бягам, или както там му казват.

— Не съм направила нищо подобно! — възразих аз. — Не съм срещала полицай, откакто се видяхме в гаража.

— Но само ти знаеше, че съм там.

Както се случваше винаги, когато бях ядосана, мислите ми пламтяха с кристална яснота.

— Аз знаех, че си там, както и Догър, и госпожа Малит. Ето ти трима души.

— Не ми се вярва Догър да ме е издал.

— Нито пък госпожа Малит — добавих аз.

Мили Боже! Защиствах госпожа Малит!

— Тя може да е голяма клюкарка, но не е лош човек — продължих аз. — Никога не би те изпортила. Инспектор Хюит е дошъл в Бъкшоу — вероятно за да ми зададе още няколко въпроса за събота — и случайно те е видял да излизаш от гаража и да влизаш в кухнята. Ето това е станало, убедена съм.

Видях, че Ния обмисля думите ми. Исках само да я хвана за раменете и добре да я разтърся, но имах предвид факта, че емоциите ѝ са разстроени от буря от хормони: буреносни облаци от водород, азот, кислород, въглерод и сяра се събираха и разделяха в безкрайния танц на живота.

Това почти ме накара да ѝ простя.

— Заповядай — драматично извадих компактната ѝ пудра от джоба си и ѝ я подадох. — Струва ми се, че е твоя.

Приготвих се да ме залее вълна от похвали и благодарности. Но това не се случи.

— Благодаря — отвърна Ния и прибра кутийката в джоба си.

Благодаря? Само едно „Благодаря“? Какво нахалство! Ще ѝ кажа аз на нея. Ще се престоря, че не ме е засегнала; ще се направя, че не ме е грижа.

— Не можах да не забележа — заявих небрежно, — че приготвяш багажа в караваната, което означава, че Бърт Арчър я е поправил и скоро ще си заминеш. Тъй като инспектор Хюит не е наоколо, предполагам, че си свободна да си тръгнеш.

— Свободна ли? — повтори тя и се изплю в праха. — Свободна? Викарият ми даде четири лири, шест шилинга и осем пенса за представлението. Сметката от Бърт Арчър възлиза на седем лири и десет пенса. Само защото викарият се застъпи за мен, Арчър се съгласи да ме закара до Овъртън, за да заложа каквото имам. Ако наричаш това свобода, значи съм свободна. Лесно ѝ е на малката господарка, която живее в имение, голямо колкото Бъкингамския дворец, да си вади остроумни заключения. Мисли си каквото искаш, само не се дръж снизходително с мен!

— Добре. Извинявай. Вземи това, моля те.

Бръкнах в джоба си и извадих монетата, която леля Фелисити натика в ръката на Догър, като си помисли, че е шилинг. Догър на свой ред я пуснал в джоба ми, като сигурно си е помислил, че веднага ще я похарча за медени пръчици в магазина на госпожица Кул.

Подадох я на Ния, която я изгледа невярващо.

— Монета от четири пенса! Проклети четири пенса!

От очите ѝ рухнаха сълзи и тя хвърли монетата към гробовете.

— Да, това е само монета от четири пенса. Но са обредни пари. Монетите се изсичат в кралския монетен двор и кралят ги раздава...

— Майната му на краля! — изкрещя Ния. — Майната му на монетния двор!

— ... в четвъртъка от страстната седмица. Тези монети са изключително редки. Доколкото си спомням, Бърт Арчър събира монети и ми се струва, че с тази обредна монета ще платиш за караваната, че ще ти остане и ресто.

С изражение на засегнато достойнство хванах кормилото на Гладис и потеглих към къщи. При ъгъла на църквата се обърнах и видях, че Ния вече е на четири крака и рови из тревата в двора, но не можех да определя дали сълзите, които бършеше, бяха от радост или от гняв.

ДВАЙСЕТ И ШЕСТ

— Добре, Догър — казах аз, — играта приключи. Намерих го в килера на иконома да лъска обувките на татко.

Задълженията на Догър в Бъкшоу се меняха в зависимост от моментните му способности, а участието му във всекидневието ни прииждаше и се отдръпваше като цветните топки в термометър на Галилей, които плават на различни нива в стъклена тръба в зависимост от температурата. Фактът, че в момента лъскаше обувки, беше добър знак. Това показваше ясно, че се е издигнал от градинар до иконом.

Той вдигна глава.

— Нима?

— Припомни си, моля те, събота вечер в енорийската зала. Ти седеше до мен и гледахме „Джак и бобеното стъбло“, когато изведнъж зад кулисите се случи нещо ужасно. Рупърт падна мъртъв, а след няколко минути ти ми каза, че сме станали свидетели на убийство. Откъде знаеше? Как разбра, че не е нещастен случай?

Въпросът ме гризеше подсъзнателно, както плъх гризе въже, но до момента не го бяха осъзнавала напълно.

Догър дъхна върху носа на обувките на татко, преди да отговори, и изтри любящо лъскавата черна повърхност за последно с ръкава си.

— Обстоятелствата говореха, че не е нещастен случай — каза той. — Господин Порсън беше перфекционист. Сам беше изработил цялото си оборудване. Кукловодът работи на тъмно и не може да си позволи да допусне грешка. И дума не можеше да става някоя от жиците да се е оголила случайно.

— Не се е оголила случайно — казах аз. — Видях я зад сцената с инспектор Хюит. Изоляцията беше изрязана чисто.

— Щях да се изненадам, ако не беше така.

— Поздравления за брилянтната логика, макар на мен това да не ми мина през ум.

Което беше така, защото женското съзнание работи по различен начин.

Погледнато отгоре, мъжкото съзнание сигурно приличаше на водните канали в Европа, покрай които коне дърпаха тежко каруците с идеи. Нямаше никакво съмнение, че и във вятър, и в дъжд, те ще достигнат крайната си цел, като следват проста поредица от свързани пътеки.

Но женското съзнание, дори от моя ограничен опит, изглеждаше по-скоро като ширнало се блато, което обаче разбира веднага, когато непознат — дори на километри — е потопил пръста на крака си във водите му. Хората, които говорят за този феномен, повечето от които нямаха никаква реална представа за него, го наричат „женска интуиция“.

Макар да бях достигнала до същото заключение като Догър, направих го по съвсем различен начин.

Първо, макар да беше очевидно, че Рупърт е убит заради нещо, което е сторил на жена, мисля, от самото начало знаех, че не го е убила Ния.

— В мига, в който той падна на сцената — казах аз. — Ния скочи от мястото си и тръгна към него. Първата и инстинктивна реакция беше да му се притече на помощ.

Догър потри брадичка и кимна.

— Но тя се спря насила — продължих аз, — веднага щом видя пушека и искрите. Бързо се е усетила, че ако докосне тялото му, ще умре на място. Тя... и бебето й.

— Да — рече Догър. — И аз го забелязах.

— Затова Ния не е убиецът.

— Мисля, че можете спокойно да я задраскате от списъка си.

Чак на половината път към фермата Кълвърхаус осъзнах колко съм уморена. Станах преди изгрев и не спрях на едно място оттогава. Но времето беше от съществено значение: ако не стигнех там преди инспектор Хюит, нямаше да разбере зловещите подробности, докато не ги прочетях в „Нюз ъф дъ Уърлд“.

Този път, вместо да прегазя през реката зад църквата, реших да заобиколя по пътя за Хинли и да вляза във фермата от запад. Така щях да виждам терена отвисоко, както и да се възползвам от прикритието

на Гибът Уд. Сега, след като примката се затягаше, така да се каже, не биваше да допускам хладнокръвен убиец да ми устрои засада.

На половината разстояние нагоре по прашния път покрай Гибът Хил имах чувството, че кръвта ми се е превърнала в кал, а подметките на обувките ми са от олово. При други обстоятелства щях да пропълзя в някой храсталак за кратка дрямка, но сега не можех. Времето течеше, а както обичаше да казва татко: „Умората е несериозно оправдание“.

Докато слушах въздишките на вятъра и шепота на дърветата в Гибът Уд, изведнъж ми се прииска Лудата Мег да изскочи от храстите и да ме отклони от мисията ми. Но това не стана: освен една жълта овесарка, която кълвеше като зает обушар в другия край на гората, не се забелязваха никакви признаци на живот.

Стигнах до върха на хълма и пред мен се ширна нивата Джубили Фийлд, която се спускаше към реката като яркосиньо одеяло. Когато войната избухнала, държавата наредила на Гордън да отглежда лен, или поне така ми каза госпожа Малит, защото ленът се използвал в производството на парашути. Но битката за Великобритания бе приключила преди години и повече изобщо нямаше нужда от толкова големи количества парашути.

И въпреки това, докато е работил за нуждите на войната, Гордън, изглежда, е успял да опази в тайна градинката си с канабис, сгущена на удобно място сред дърветата на Гибът Уд, за която знаеха само шепа хора.

Замислих се кой от тях — ако, разбира се, беше някой от тях — освен омразата, достатъчна, че да иска да го убие, имаше необходимите познания по електротехника, за да изпържи Рупърт Порсън?

Проблясване на светлина привлече погледа ми: беше отражение от нещо край пътя. Веднага видях, че това е една от захвърлените украси на Лудата Мег, която виси на канап от един къпинов храст. Беше просто нащърбено парче хром, откъснало се от радиатора на преминаващ автомобил заради неравния път. Зад него висеше и се извиваше лениво на слънцето (именно това бе привлякло погледа ми), малък набразден сребърен диск, който, заради червените петна по него, явно някога е бил капак на кутия с боя.

Странно защо, но това ми напомни за миналата година, когато татко заведе Офелия, Дафни и мен в Лондон за среднощна литургия в

католическия храм в Бомптън. При вдигането на нафората, когато свещеникът вдигна парченце бяла коричка (която по неясни причини някои хора вярват, че е тялото на Христос) над главата си за необичайно дълго време, само за миг нафората улови светлината от свещите и цветните отблясъци от олтара и засия с неземеен блясък, който не беше нито твърд, нито газообразен. Тогава това ми се стори като знак, че ще се случи нещо съдбовно.

Сега, в края на Гибът Уд, смазаните зъбци на някакво зъбчато колелце в съзнанието ми си паснаха по местата с поредица почти осезаеми изщраквания.

Църквата. *Щрак!* Викарият. *Щрак!* Прекъснатата електрическа верига. *Щрак!* Велосипедна щипка. *Щрак!* Капак от кутия с боя. *Щрак!* Мег. *Щрак!*

И видях всичко в ослепително видение: викарият е идвал в Кълвърхаус миналия четвъртък. Именно тук крачолът му се е закачил за веригата на велосипеда му и щипката е паднала. Значи все пак е била на панталона му! И точно тук във варовития прах той е паднал от колелото. Белите петна по черното му сако бяха точно от този път.

Лудата Мег, като постоянно бдяща сврака, е намерила щипката и — като всички лъскави метални предмети, изгубени в околността на гората — и я е взела със себе си в дома на викария.

„Изгони ме. Взе гривната на старата Мег и я изгони. Мръсна, мръсна!“

Думите ѝ отекнаха в главата ми. Тя е говорила за жената на викария.

Именно Синтия Ричардсън е взела щипката — „гривната“ на Мег — и я изгонила от дома си.

Къщата на викария бе само на крачка от енорийската зала, където зад кулисите щипката се бе появила като оръжието на убийството на Рупърт.

Сигурно е станало точно така. Убедена съм, както съм убедена, че името ми е Флавия де Лус. И нямах търпение да разкажа всичко на инспектор Хюит!

В далечината, от другата страна на морето от син лен, сив трактор „Фъргюсън“ пъплеше бавно покрай една каменна стена и влачеше ремарке след себе си. Проблясването на руса коса под слънцето ми подсказа, че мъжът, който вървеше пеша и разтоварваше

камъни, за да се поправи стената, трябваше да е Дитер, а несъмнено фигурата с гащеризона зад волана на трактора беше Сали. Дори да се обърнеха, бяха твърде далеч да ме забележат как слизам към фермата.

Когато прекосих предпазливо двора, всичко изглеждаше потънало в сенки: стари каменни постройки с прозорци като мъртви очи (както каза Сали) се вираха сяпа в нищото. Зачудих се кой ли от празните прозорци е на някогашната стая на Робин. През кое ли стъкло се е видало самотното му личице преди онзи страшен Понеделник през септември 1945 година, когато краткият му живот бе завършил неочаквано на въжето?

Потропах символично на вратата и изчаках почтително трийсет секунди. След като времето изтече, натиснах бравата и влязох вътре.

— Госпожо Ингълби? — провикнах се. — Господин Ингълби? Аз съм, Флавия. Дойдох да попитам дали ви се намират от големите яйца.

Не очаквах някой да ми отговори, както и стана. Гордън Ингълби беше твърде трудолюбив, за да се върти из къщата, докато навън още имаше светлина, а Грейс — хм, Грейс беше или в гълъбарника, или се скиташе по хълмовете. Веднъж любознателната госпожа Малит ме попита дали случайно не съм я срещала, докато се разхождам из околията.

— Странна е онази Грейс Ингълби — каза тя. — Приятелката ми Едит — Едит Кроули, скъпа, казваше се Едит Фишър, преди да се омъжи за Джек — отивала пеша на репетиция на църковния хор в Недър Стоуъл, тъй като била изпуснала автобуса, и забелязала Грейс Ингълби да излиза от храсталаците в края на улица Бидис Лейн, която стига до върха на хълма, но не води доникъде.

„Грейс!“, извикала тя. „Ехо! Грейс Ингълби!“, но Грейс се промъкнала през някаква ограда, точно това й бяха думите, „промъкнала се през някаква ограда“ и докато Едит стигне до мястото, Грейс вече била изчезнала. „Сякаш се изпари във въздуха“, точно това ми каза.

По отношение на селските клюки госпожа Малит беше непогрешима като папа Пий IX.

Тръгнах бавно по коридора, почти убедена, че съм сама в къщата. В дъното, край един кръгъл прозорец, стоеше голям часовник

и тиктакаше — единственият звук, който се чуваше в смълчаната къща.

Надникнах набързо във всички стаи: в гостната, в дрешника, в кухнята, в килера...

До часовника две стъпала водеха до малка квадратна площадка и когато надникнах зад ъгъла, видях тясно стълбище към първия етаж.

Под стълбите имаше пъхнат шкаф със странно разположени врати от закрепени една в друга дъски, увенчани с пищни дръжки от зелено-бял порцелан, който можеше да е само марка „Уеджууд“. По-късно щях добре да го преровя.

Всяко стъпало надаваше различен стон, докато се изкачвах. Сякаш се отварят поредица от капаци на ковчези, помислих си с приятно потръпване.

„Внимавай, Флавия. Не бързай.“

На върха на стълбите имаше втора, по-малка площадка, от която под прави ъгли три други стъпала водеха до коридора на горния етаж.

Беше логично всички стаи тук да са спални, и се оказах права. Хвърлих по един поглед зад първите две врати и видях студени, спартански обзаведени стаи, всяка с по едно легло, поставка за леген, гардероб и нищо повече.

Голямата спалня в предната част на къщата несъмнено беше на Гордън и Грейс. Освен двоен скрин и двойното легло със захабено одеяло и тази стая изглеждаше също толкова стерилна, колкото и останалите.

Прегледах набързо чекмеджетата на скрина — в неговата половина имаше чорапи, бельо, ръчен часовник без каишка и мазна, често използвана колода карти с Герба на кралската кавалерия; в нейната половина намерих комбинезони, кюлоти, кутийка ампули с приспивателно (моя стар приятел хлорния хидрат — мощно приспивателно средство, което се наричаше „Мики Фин“, когато някой го сипеше тайно в алкохола на американски разбойници. В Англия селските лекари го пробутваха на раздразнителни домакини и му викаха „нещо, което ще ти помогне да заспиваш по-лесно“.)

Не сдържах усмивката си, когато се сетих за случая, в който само с помощта на алкохол, почистващ препарат за тоалетна и шише белина синтезирах цяла партида от това вещество и след като го инжектирах в ябълка, го дадох на Фиби Сноу — изложбената свиня на съседа ни

Макс Уайт. Фиби спа пет дни и седемнайсет часа и за известно време „Забележителната спяща свиня“ стана осмото чудо в селскостопанските среди във Великобритания. Макс благородно я даде на заем за празника на „Свети Танкред“, където Фиби можеше да бъде видяна срещу шест пенса как хърка в ремаркетото на един камион с надпис Спящата красавица. В крайна сметка тя успя да събере почти пет лири за фонда за църковния хор.

С въздишка се върнах към задачата си.

В дъното на чекмеджето на Грейс, пъхната зад твърда ленена носна кърпа, имаше Библия с орфани от четене страници. Отворих корицата и прочетох надписа от вътрешната страна *Моля, върнете книгата на енорийската църква „Свети Танкред“, Бишъпс Лейси.*

Докато я връщах на мястото ѝ, от книгата изпадна листче хартия и кацна бавно на пода. Вдигнах го с палци, като внимавах да не оставя отпечатъци по него.

Думите бяха изписани с лилаво мастило: *Грейс, моля те, обади ми се, ако имаш нужда от още утеха.* Беше подписано *Денуин.*

Денуин Ричардсън — викарият. Когато Лудата Мег е видяла да танцува гол недалеч в Гибът Уд.

Прибрах доказателството в джоба си.

Сега оставаше само малката спалня в дъното. Стаята на Робин. Нямахме как да не е неговата стая. Тихо прекосих площадката и спрях пред затворената врата. Чак тогава изпитах лек страх. Ами ако Гордън или Грейс внезапно нахълтаха в къщата и изтичаха на горния етаж? Как щях да обясня какво правя в спалните им?

Прилепих ухо до вратата и се заслушах. Не се чуваше нито звук.

Натиснах бравата и влязох.

Както и очаквах, стаята беше на Робин, но на малко момче, мъртво от пет години: легълце, сгънати одеяла, празен гардероб и балатум на пода. Нямахме олтар, нямахме свещи, нямахме снимки в рамки на покойника, яхнал кон или покачен на клона на ябълково дърво. Какво разочарование!

Стаята беше гола и простичко обзаведена като „Стая в Арл“ на Ван Гог, само че без топлината; тук беше студено и безлично като луната през зимата.

Огледах се набързо, излязох и затворих почтително, почти нежно, вратата след себе си.

В този миг чух стъпки на долния етаж.

Какво да правя? Възможностите се стрелнаха в главата ми. Можех да изтичам разплакана по стълбите и да се престоря, че съм се изгубила, докато съм ходела насън. Можех да заявя, че съм получила нервна криза и не знам къде се намирам; че от двора съм видяла на прозореца лице, което ме е подканило да се кача горе с костелив пръст: че съм помислила, че Грейс Ингълби е в беда.

Колкото и интересни да бяха тези варианти те щяха да си имат последици, а ако имаше нещо, от което никак не се нуждаех в момента, то това бяха нови усложнения в живота ми. Реших да се промъкна тихо надолу по стълбите и да се моля да не ме хванат.

Но идеята угасна още в мига, в който се роди. В мига, в който стъпих на него, най-горното стъпало изскърца пронизително.

В подножието на стълбите се чу плясък като от криле на хваната в къщата птица. Изминах бавно, но равномерно останалата част от стълбите надолу. Слязох, надзърнах зад ъгъла и кръвта ми се смрази.

Слънчев лъч осветяваше края на коридора, където малко момче с гумени ботуши и моряшко костюмче тъкмо излизаше през отворената врата.

ДВАЙСЕТ И СЕДЕМ

Бях убедена, че е бил в шкафа под стълбите през цялото време. Стоях неподвижно пред отворената врата, изправена пред дилема. Какво да сторя? Знаех, че щом изляза от къщата, най-вероятно повече никога няма да стъпя пак в нея. Най-добре щеше да разгледам какво има зад вратите на шкафа, преди да тръгна след привидението с моряшкото костюмче.

В тъмния шкаф от голата крушка висеше шнур. Дръпнах го и лампата светна. Вътре нямаше нищо.

Нищо, освен чифт детски гумени ботуши, досущ като онези, които видях на краката на фигурата в коридора.

Основната разлика беше, че тези ботуши бяха полепнали с кал, още мокра от дъжда сутринта.

Или от гроб.

Изтичах до отворената врата и зърнах морскосиньото костюмче да изчезва зад работилницата. Знаех, че зад онези ръждясали стени има сложен лабиринт от пристройки: плетеница от рушащи се бараки, във всяка от които сигурно имаше по десетина добри скривалища.

Хукнах след него като хрътка по диря. Изобщо не ми мина през ум да се уплаша.

Но в следващия момент спрях рязко. Тясна алея зад работилницата водеше надясно. Дали беглецът избягал отгук, за да ме обърка? Тръгнах предпазливо през тесния проход, като внимавах много да не докосвам рушащите се стени от двете страни. Дори и най-малката драскотина от някоя от острите като бръсначи ламарини със сигурност щеше да предизвика тетанус и аз щях да свърша завързана за болнично легло с пяна по устата, раздирана от чупещи костите спазми.

Колко щастливо си живееха Дафи и Фели!

„Казах ти, че няма да свърши добре — щеше да рече Дафи на татко. — Не биваше да я оставяш да прави каквото си поиска.“

Заради това пристъпвах съвсем бавно и внимателно напред. Когато най-сетне стигнах до края, установих, че проходът е препречен от лявата ми страна от купчина разнебитени варели за бензин, а отдясно — от обрасла с коприва кочина.

Докато пристъпвах бавно назад през прохода на смъртта, който на връщане ми се стори още по-тесен, спрях и се ослушах, ала освен далечното кълване на кокошки, чувах единствено собственото си дишане.

Минах бавно на пръсти измежду порутените бараки, като се оглеждах зорко с периферното си зрение, защото знаех, че във всеки един миг нещо може да ми се нахвърли от мрачния праг.

Чак тогава забелязах следите по земята: малкото стъпки можеше да са оставени единствено от подметките с грайфери на детски ботуш.

Наострих всичките си сетива и последвах стъпките.

Те ме отведоха покрай работилницата; покрай ръждясалото купе на древен трактор, килнато под невъзможен ъгъл настрани, липсваше му едно колело и приличаше страшно на наполовина потънал в пясъка древен двигател, изхвърлен от морето.

Щом завих бързичко наляво, се озовах в подножието на гълъбарника, чиято кула се извисяваше над мен като замък от приказка с пъстрите си тухли, обагрени почти в златисто от следобедното слънце.

Макар да съм идвала тук и по-рано, винаги минавах по друг маршрут, затова сега бавно се промъкнах до разнебитената дървена врата, а в ноздрите вече ме блъскаше острата миризма на птичи курешки.

За миг си помислих, че може и да греша. Навярно момченцето с моряшкото костюмче е изтичало покрай кулата и вече е навлязло навътре в полето. Но стъпките показаха обратното: те водеха право към вратата на гълъбарника.

Нещо се отърка в крака ми и сърцето ми едва не изскочи.

— Мяю — обади се глас.

Беше Ток, по-бъбривата от двете котки на Ингълби.

Поставих пръст пред устните си, за да ѝ покажа да замълчи, преди да се сетя, че котките не разбират езика на тялото. А може пък и да го разбираха, защото без да издаде и звук повече, Ток приклепна и се промъкна в сумрачния гълъбарник.

Поколебах се за миг и я последвах.

Вътре всичко си беше както го помнех: безбройните слънчеви лъчи се просмукваха през процеците в старата зидария; задушаваният, прашен въздух. Този път обаче от нишата горе не се чуваше зловец вой. Беше тихо като в криптата под замъка на Смъртта.

Стъпих с един крак на стълбата и вдигнах глава нагоре, където рамката се губеше в мрака. Старото дърво изскърца зловец и аз спрях. Който — или каквото — и да стоеше горе в почти пълната тъмнина, знаеше, че съм го приклезила в ъгъла.

— Ехо! — провикнах се, по-скоро за да разведрия себе си. — Ехо! Аз съм, Флавия! Има ли някого горе?

Единственият звук, който идваше оттам, беше жуженето на пчели край горните прозорци, което кухата вътрешност на кулата усилваше гротескно.

— Да не се уплашиш! Качвам се! — провикнах се пак.

Малко по малко, стъпка по стъпка, започнах да се изкачвам предпазливо. Отново се почувствах като Джак по бобеното стъбло — напредвах сантиметър по сантиметър, за да се изправя лице в лице с някое незнайно страшилище. Старото дърво скърцаше ужасно и знаех, че всеки момент стълбата може да се счупи и аз да политна към сигурната си смърт на каменните плочи долу, както великанът — и Рупърт — паднаха на куклената сцена.

Имах чувството, че се изкачвам цяла вечност. Спрях и се послушах: все още не се чуваше нищо друго, освен пчелите.

Продължих да се изкачвам все по-нагоре, като поставях внимателно крак на всяка следваща летва и стисках толкова здраво страничните греди, че пръстите ми бяха започнали да изтръпват.

Най-сетне очите ми се изравниха с нивото на сводестата ниша и пред погледа ми се разкри вътрешността ѝ. Една фигура се бе навела над олтара на Робин Ингълби: същата фигура, която избяга от къщата.

Коленичило с гръб към мен, малкото привидение беше облечено с моряшко костюмче на бели и сини райета с кална яка и къси панталони; набраздените от грайфери подметки на ботушите му бяха почти в лицето ми. Ако протегнех ръка, щях да ги докосна.

Коленете ми се разтрепериха силно и заплашиха да се подкосят и аз да полетя назад в бездната.

— Помогни ми — казах, изненадващо и необяснимо, подтикната от някаква древна част от мозъка ми, явно останала от времето на влечугите.

Протегна се ръка, бели пръсти ме хванаха и с изненадваща сила ме издърпаха на безопасно място. Миг по-късно се озовах клекнала на сигурно, но разтреперана, лице в лице с призрака.

Макар моряшкото костюмче с квадратната си яка и котвички по сакото, и гумените ботуши, несъмнено да бяха на мъртвия Робин Ингълби, изнуреното лице, което се взираше в мен изпод моряшката шапка, беше на дребната му майка, Грейс.

— Вие — не успях да се сдържа аз. — Била сте вие.

Лицето ѝ беше тъжно и изведнъж ми се стори много, много старо. Трудно ми беше да повярвам, че у тази жена е останал и един атом от Грейс Тенисън, щастливото дружелюбно момиче, което така енергично е поправяло вътрешностите на Петър Велики — сребърния самовар в чайната.

— Робин е мъртъв — покашля се тя. — Дяволът го взе.

„Дяволът го взе!“ Почти същите думи използва и Лудата Мег в Гибът Уд.

— Кой е Дяволът, госпожо Ингълби? Известно време си мислех, че е Рупърт, но не е бил той. Била сте вие нали?

— Рупърт е мъртъв — каза тя и докосна слепоочията си, сякаш беше замаяна.

— Да. Рупърт е мъртъв. Той е кукловодът, който е изнасял представлението с Пънч и Джуди на морето нали? Разбрали сте се да се срещнете там и Робин ви е видял. Уплашили сте се, че ще каже на Гордън.

Тя ми се усмихна почти лукаво.

— На морето ли? — изкиска се, а после се разкашля. — Не... не беше на морето. Тук... в гълъбарника.

От известно време подозирах, че единият чифт стъпки — онези, които намериха преди пет години да отиват през Джубили Фийлд към Гибът Уд — са били на Грейс Ингълби, която е носила мъртвия Робин на ръце. За да останат само неговите следи, тя е обула гумените ботуши на детето, които бяха нейният номер. Сякаш за да го докаже, сега тя пак ги бе обула.

Пет години след смъртта му Грейс още обличаше дрехите на Робин и отчаяно се опитваше да призове сина си обратно от света на мъртвите. Или от разкаяние за стореното.

— Занесли сте го в гората и сте го окачили на дървото. Но Робин е умрял тук, нали? Затова сте му направили олтар тук, а не в стаята му.

Колко делово звучеше този кошмарен разговор с умопобъркана жена! Знаех, че ако някога успея да се прибера невредима в Бъкшоу, ще трябва да си взема дълга, гореща вана.

— Казах му да не се качва — рече тя подразнено. — Казах му да се връща в къщата, да не се качва тук. Но той не ме послуша. Малките момченца понякога са такива... Непослушни.

Грейс отново се изкашля и поклати мрачно глава.

— „Знам един номер с въже!“ извика той в отговор. Цял ден си беше играл на каубои с едно въже, което беше намерил в бараката.

Точно както каза и Сали. Грейс явно говореше истината.

— Качи се тук, преди да успея да го спра. Рупърт побесня. Сграбчи Робин, за да го разтърси, но желязната му шина се подхлъзна по тухлите. Робин...

По лицето ѝ потекоха сълзи.

— Е паднал — довърших аз. Нямаше нужда да задълбавам в подробности.

— Падна — повтори Грейс и заради начина, по който провлече думата, тя отекна от тухлите и обиколи зловещо вътрешността на нишата: звук, който никога няма да забравя.

Това ме наведе на една мисъл.

— Рупърт ли се сети за историята на Пънч и Джуди? Той ли измисли, че Робин е разигравал сцената с Пънч и обесения?

— Откъде разбра това? — попита Грейс настойчиво и изведнъж ми се стори напълно разумна и нащрек. Спомних си усмивката на Лудата Мег в гората; тези две жени имаха доста общо помежду си.

— От показанията ви в съда — отвърнах аз. — Те са обществено достойние.

Реших, че не е нужно да добавям, че съм ги чула от Сали.

— Той ме накара — избърса очи с ръкава на моряшкото костюмче Грейс и за пръв път осъзнах колко много прилича на Робин. Щом веднъж я забележиш, приликата изглеждаше зловеща.

— Рупърт рече, че никой няма да разбере. Робин си беше счупил врата при падането и ако ние... ако аз... — Тялото ѝ потрепери силно. — Рече, че ако не направя каквото ми каже, ще съобщи на Гордън за връзката ни. Аз щях да го отнеса. Гордън удря доста здраво.

Както и Рупърт. Видях синините по ръката на Ния. Двама избухливи мъже. И вместо да решат спора с бой помежду си, те бяха превърнали в боксови круши жените си.

— Нямахте ли с кого да поговорите? Викарият например?

Това изглежда я отприщи и я раздра силен пристъп на кашлица. Изчаках да се успокои.

— Викарият — каза Грейс, докато се опитваше да си поеме въздух — е единственият човек, който ми помогна да преживея последните пет години.

— Той е знаел за Робин? — Не можех да повярвам!

— Свещениците не могат да издадат нищичко. Той не каза и думичка. Опитваше се да идва във фермата поне веднъж седмично, за да си поговорим. Този човек е светец. Жена му си мислеше, че...

— Е влюбен във вас.

Госпожа Ингълби кимна и стисна очи, сякаш изпитваше непоносима болка.

— Добре ли сте?

— След няколко минутки ще ми мине.

Тя изгуби равновесие пред очите ми и се наклони към отвора.

Сграбчих я за ръка и в същия миг стъкленото шишенце, което стискаше в юмрук, падна на тухления под, отскочи и издрънча в ъгъла, където подплаши един гълъб, а той излетя към отвора в покрива. Завлякох Грейс в средата на нишата и хукнах след шишенцето, което се бе спряло в купчина стари курешки.

На етикета пишеше всичко, което ми трябваше да знам: „Калциев цианид, отровно“.

Отрова за мишки! Това вещество се използваше масово във фермите, особено в онези, в които курниците привличаха вредители. На дъното беше останала една бяла таблетка. Извадих тапата и помирисах. Нищо.

Грейс лежеше на пода и се гърчеше, а крайниците ѝ отказваха да я слушат.

Коленичих и подуших устните ѝ. Миризма на горчиви бадеми.

Знаех, че щом таблетките калциев цианид са попаднали в контакт с влагата в устата, гърлото и стомаха ѝ, от тях се е отделил водороден цианид — отровен газ, който можеше да я убие за пет минути.

Нямах време за губене. Животът ѝ беше в мои ръце. За малко да се паникьосам при тази мисъл, но се овладях.

Огледах се внимателно наоколо, като поглъщах всяка подробност. Освен свещта, олтара, снимката на Робин и играчката му корабче, в нишата имаше само боклук.

Всъщност това не бе съвсем всичко. На стената висеше стара поилка за птици: обърната надолу стъклена крушка и тръбичка, през която с помощта на гравитацията съдът стоеше винаги пълен, за да могат гълъбите да топят клюновете си. По чистата вода разбрах, Грейс я е напълнила наскоро.

Една стъклена запушалка позволяваше достъпът на вода от резервоара до поилката да бъде спрян. Завъртях я и внимателно извадих съда от скобите с пружини, на които беше закачен.

Грейс изстена страховито на пода и явно вече не разбираше, че не е сама.

Внимателно пристъпих до мястото, от което излетя гълъбът. Предпазливо опипах сламата и усилията ми веднага бяха възнаградени. Там имаше яйце. Не, две малки яйца!

Оставих ги внимателно до поилката и взех корабчето. На дъното му забелязах прикрепена оловна тежест. Да му се не види!

Пъхнах я в пролуката между две тухли на перваза и дръпнах с всички сили... после дръпнах пак. На третия път тежестта се откъсна.

С помощта на острия корпус на корабчето като нож за маджун се наведох през отвора към широкия перваз, който от векове е служил за място, на което да кацат гълъбите.

Под мен дворът на фермата беше празен. Нямахше смисъл да губя време, като викам за помощ.

Стъргах с остро тенекиено дъно на корабчето по перваза, докато не събрах онова, което ми трябваше, а после го смъкнах неохотно с пръст в поилката.

Оставаше само още една стъпка.

Въпреки че заради малкия си размер с тях се работеше трудно, успях да счупя яйцата едно по едно, както ме бе учила госпожа Малит:

един рязък удар в средата, а после с помощта на двете части от черупката като чаши, прехвърлях жълтъка от едната в другата, докато и последната капчица белтък не се изсипа в поилката.

Взех стъкленото шишенце от хапчетата и започнах да кълцам, натискам и разбърквам, докато не получих около половин чаша сивкава кал на бучки със съвсем дек жълтеникав оттенък.

За да не го преобърне — Грейс вече се тресеше и лицето ѝ бе порозовяло от липса на кислород — седнах до нея по турски на пода и положих главата ѝ в скута си. Тя беше твърде слаба, за да се възпротиви.

Стиснах носа ѝ с палец и показалец и отворих устата ѝ с надеждата, че при някой спазъм няма да ме ухапе.

Тя веднага затвори уста.

Нямаше да е толкова лесно, колкото си мислех.

Стиснах носа ѝ малко по-силно. Сега, ако искаше да диша, щеше да се наложи да диша през устата. Никак не ми беше приятно да я мъча така.

Очите на Грейс изскочиха от орбитите си и тя започна да се задушава, после отвори уста и вдиша, но след това я затвори отново.

Възможно най-бавно и нежно се наведох, взех пълната до горе поилка и зачаках подходящия момент.

Той дойде по-рано отколкото очаквах. Грейс отвори уста и докато си поемаше въздух, аз изсипах съдържанието на поилката в устата ѝ и я затворих, като натиснах с длан под брадичката ѝ. Празната поилка се удари с трясък в пода.

Но виждах, че Грейс се бори с мен. Някаква част от нея беше толкова непоклатимо решена да умре, че тя държеше сместа в устата си и отказваше да я глътне.

С кутрето на дясната си ръка започнах да я мушкам в гърлото като чайка, която кълве в пясъка.

Сигурно изглеждахме като древногръцки борци. Грейс, притиснала глава в сгъвката на ръката ми, а аз — надвесена над нея, разтреперана от физическите усилия да ѝ попреча да изплюе гнусната смес.

И точно преди тялото ѝ да се отпусне безжизнено я чух как преглъща. Вече не се съпротивляваше. Внимателно отворих устата ѝ.

Като изключим слабото и гнусно сияние на чужда материя, тя беше празна.

Изтичах до прозореца, наведох се до където успях под слънчевите лъчи.

Сърцето ми се сви. Дворът беше още пуст.

И тогава изведнъж чух шум от двигател на пътя и миг по-късно сивият трактор се появи със Сали, която подскачаше зад волана, и Дитер — повесил дългите си крака от ремаркетото.

— Сали! Дитер! — извиках аз.

В първия момент те не можах да разберат откъде идва гласът ми. Започнаха да оглеждат двора озадачени.

— Тук горе съм в гълъбарника!

Бръкнах в джоба си, извадих върбовата свирка на Алф и я надух като побъркан полицаи.

Най-накрая ме забелязаха. Сали ми помага.

— Грейс! — изкрещях аз. — Пила е отрова! Обадете се на доктор Дарби и му кажете да дойде веднага!

Дитер вече тичаше към къщата, както някога сигурно бе тичал към самолета си.

— Кажете му да вземе амил нитрит и натриев тиосулфат! — извиках аз въпреки една-две неволно отронили се сълзи. — Ще му трябват!

ДВАЙСЕТ И ОСЕМ

— Курешки от гълъби? — повтори сигурно за трети път инспектор Хюит. — Искаш да ми кажеш, че си забъркала противоотрова от курешки от гълъби?

Седяхме в кабинета на викария и се измервахме взаимно с поглед.

— Да — отвърнах аз. — Нямах друг избор. Когато се остави на слънце, торът от гълъби е изключително богат на натриев нитрат, поради което се наложи да го остържа от перваза, вместо да използвам по-стария, натрупан в нишата. Натриевият нитрат се използва като противоотрова при натравяне с цианид. С помощта на белтъците на яйцата направих суспензия. Надявам се, че тя е добре.

— Тя е добре — отвърна инспекторът, — само че се чудим дали да те обвиним в практикуване на медицина без разрешително.

Огледах внимателно лицето му, за да разбере дали само не ме дразни, но той изглеждаше напълно сериозен.

— Но доктор Дарби призна, че и той нямало да се справи по-добре.

— Което не е кой знае какво — рече инспекторът и извърна поглед към прозореца.

Видях, че съм го изтощила.

Инспектор Хюит ме придружи до Бъкшоу и ме накара да му обясня присъствието си в Кълвърхаус.

Мисля си, че се отървах с набързо изфабрикуваната история, че съм дошла да взема яйца за госпожа Малит, която искала да направи торта. Поне засега.

Инспекторът ме увери, че Грейс Ингълби е жива; откарали са я в болницата в Хинли.

Не каза, че моята противоотрова ѝ е спасила живота. Сигурно това само времето щеше да покаже.

Викария, който бе предоставил бюрото и стола си на инспектор Хюит, седеше като черен щъркел в ъгъла и триеше очилата си с лена

кърпичка.

Докато сержант Улмър стоеше на един от прозорците и се правеше, че лъска обектива на безценния си фотоапарат, сержант Грейвс вдигна очи от бележките си, само колкото да ми хвърли лъчезарна усмивка. Ще ми се да си мисля, че едва забележимото му поклащане на главата, с което бе придружена, беше знак за възхищение.

И макар те да не го знаят, ми се ще да си мисля и че един ден сержант Грейвс ще се ожени за проклетата ми сестра Офелия и ще я отведе в обвита от лози къщурка, достатъчно далеч от Бъкшоу, но и достатъчно близо, че да се отбивам у тях от време на време и да си бъбрим с него сладко за убийства.

Сега обаче трябваше да включа в сметките си и Дитер. Животът ставаше много сложен.

— Просто започни отначало — каза инспектор Хюит, който изведнъж излезе от унеса си. — Искам да се уверя, че не сме пропуснали нищо.

Нима долавях саркастична нотка? Надявах се да не е така, защото наистина го харесвах, макар понякога да схващаше бавно.

— Госпожа Ингълби — Грейс — е имала афера с Рупърт Порсън. Рупърт ходел в Кълвърхаус от години, защото... Гордън Ингълби го снабдявал с марихуана. Това облекчавало болките му от детския паралич.

Инспекторът явно бе доловил колебанието ми.

— Не се притеснявай, че ще го издадеш — каза той. — Господин Ингълби беше напълно откровен с нас. Искам да чуя твоята версия.

— Рупърт и Грейс се уговорили да се видят на морето — продължих аз. — Робин ги видял заедно. По-късно пак се натъкнал на тях в гълъбарника. Рупърт му посегнал или нещо подобно, Робин паднал в отвора и си счупил врата. Нещастен случай, но момчето било мъртво. На Рупърт му хрумнало, след като се стъмни, Грейс да занесе тялото в Гибът Уд и да го повеси от някое дърво. Няколко души са виждали Робин да си играе с въже. Пак Рупърт измислил историята, че Робин разигравал сцената с Пънч и Джак Кеч — че я е гледал в кукления театър на морето. Историята за Пънч и обесения я знае всяко дете в Англия. Никой нямало да се усъмни, че Робин се е обесил случайно. Просто било твърде странно, за да не е истина. Като

известен кукловод Рупърт не можел да си позволи да свържат името му по какъвто и да било начин със смъртта на дете. През онзи ден във фермата била само Грейс. Затова той я заплашил. Казал ѝ, че ако реши, ще издрънка всичко на Гордън... извинете, искам да кажа, че ще уведоми Гордън за любовната си афера със съпругата му. Грейс щяла да изгуби и сина си, и съпруга си. Тя вече била почти полудяла от скръб и страх, затова сигурно му е било много лесно да я манипулира.

И тъй като е толкова дребничка, Грейс нахлузва гумените ботуши на Робин и отнесла тялото му в Гибът Уд. Забележително силна е за размерите си. Установих го, когато ме издърпа в нишата в гълъбарника след като провесила тялото на Робин на дървото, обула ботушите на краката му и се прибрала у дома по заобиколния път, боса.

Инспектор Хюит кимна и си записа нещо с микроскопичния си почерк.

— Лудата Мег намерила увисналото тяло и си помислила, че това е работа на Дявола. Вече ви дадох страницата от тетрадката си и сте видели рисунката ѝ. Доста я бива, не сте ли съгласен?

— Хм — промърмори инспекторът. Започваше да придобива този лош навик от твърде честите си контакти с доктор Дарби.

— Затова се уплашила да го докосне и дори да каже на някого. Тялото на Робин висяло в гората, докато Дитер не го открил. Миналата събота, когато Мег видя куклата Джек с лицето на Робин, си помислила, че Дяволът е съживил мъртвото момче, смалил го е и го е изкарал на сцената, завързан за конци. Мег обаче има съвсем изкривена представа за времето. Личи си от рисунката ѝ: обесеният на дървото Робин е онова, което е видяла преди пет години. А викарият, който сваля дрехите си в гората, е нещо, на което е станала свидетел миналия четвъртък.

Викарият почервеня като домати и прокара пръст по вътрешната страна на яката си.

— Ами да... разбирате ли...

— Знаех, че сте паднали, отче — прекъснах го аз. — Разбрах в мига, в който ви видях на гробището, деня, в който се запознахте с Ния и Рупърт, помните ли? Крачолът ви беше скъсан и целият бяхте с бели петна от варовития прах по пътя към Кълвърхаус. И бяхте изгубили велосипедната си щипка.

— Така е — потвърди викарият. — Крачолът ми се закачи на проклетата верига и се строполих в канавката.

— Което обяснява защо сте се скрили зад дърветата в Гибът Уд — за да си свалите дрехите — и да се опитате да ги почистите. Страхували сте се какво ще каже Синтия... извинете, госпожа Ричардсън. Сам го казахте в двора на църквата. Нещо, че Синтия ще ви изхвърли да спите на пода.

Викарият си замълча и ми се струва, че никога не му се бях възхищавала така, както в този момент.

— Защото сте ходили в Кълвърхаус поне веднъж седмично, откакто Робин умрял преди пет години, а Синтия — искам да кажа, госпожа Ричардсън — си е въобразила, че срещите ви с Грейс Ингълби не са точно такива, каквито изглеждат на пръв поглед. Затова в последно време сте пазели в тайна кога отивате при нея.

— Нямам право да обсъждам този въпрос — каза викарият. — Свещеническата якичка слага край на всяка склонност към дърдорене. Но в нейна защита трябва да кажа, че Синтия е много лоялна. Животът ѝ невинаги елек.

— Нито пък животът на Грейс Ингълби.

— Права си.

— Във всеки случай — продължих аз, — Мег живее в стара колиба някъде в дебрите на Гибът Уд. Не ѝ убягва почти нищо, което се случва в гората.

„Или пък където и да било другаде“, искаше ми се да добавя. Току-що ми хрумна, че почти със сигурност тя е била човекът, когото Рупърт и Ния са чули да обикаля около палатката им в църковния двор.

— Видяла ви е как си свалите панталоните до старата бесилка на същото място, на което е намерила обесения Робин. Затова нарисува и вас.

— Разбирам — каза викарият. — Или поне си мисля, че разбирам.

— Мег е намерила велосипедната ви щипка на пътя и я е взела, за да я използва за някоя от висящите си скулптури, но е видяла, че е ваша и...

— Да, Синтия издълба инициалите ми върху нея.

— Мег не може да чете, но е много наблюдателна. Вижте само рисунката ѝ. Не е забравила дори малката значка на англиканската

църква на ревера ви.

— О, небеса! — възкликна викарият и дойде да надзърне над рамото на инспектор Хюит. — Наистина я е нарисувала.

— Мег е дошла тук в събота следобед, за да ви върне щипката, и докато ви е търсила, случайно влязла в залата по време на представлението на Рупърт. Когато видя умаления Робин на сцената, тя се разкрещя. Дватамата с Ния я заведохте да полегне в кабинета ви. Именно тогава щипката — и компактната пудра на Ния — са изпаднали от джоба ѝ. Намерих пудрата на пода зад дивана на следващия ден. Но не открих щипката, защото Грейс Ингълби вече я е била взела предишния ден.

— Я чакай малко — прекъсна ме инспекторът. — Никой не каза да е виждал госпожа Ингълби около къщата на викария, нито пък в енорийската зала в събота следобед.

— Не са я видели — казах аз. — Заявиха, че е минала продавачката на яйца.

Ако инспектор Хюит беше от онези хора, които зяпват с уста, когато са удивени, щеше да се облеци като средновековен водоливник.

— Боже — каза той сухо. — Кой ти го каза?

— Госпожа Робъртс и госпожица Роупър — отвърнах аз. — Те бяха в кухнята на викария след службата вчера. Предположих, че сте ги разпитали.

— Мисля, че ги разпитахме — каза инспекторът и повдигна вежда към сержант Грейвс, който прелисти няколко страници назад в бележника си.

— Да, сър — докладва сержант Грейвс. — И двете са дали показания, но не са споменали нищо за продавачката на яйца.

— Продавачката на яйца, естествено, е била Грейс Ингълби — казах услужливо аз. — Дошла е от Кълвърхаус в късния следобед в събота, за да донесе яйца в дома на викария. Наоколо не е имало друг човек. По някаква причина е влязла в кабинета му. Може да е чула как Мег хърка, не знам. Но е намерила велосипедната щипка на пода, взела я е и я пхнала в джоба си.

— Откъде си толкова сигурна? — попита инспектор Хюит.

— Не съм сигурна за това. Но знам със сигурност, тъй като той ми го каза — викарият е изгубил щипката си миналия четвъртък...

Викарият се съгласи с кимване.

— ... на пътя на Гибът Хил... а ние с вас, инспекторе я намерихме в неделя сутринта, закачена на парапета на куклената сцена. Останалото са само догадки.

Инспекторът се почеса по носа, записа си още нещо и ме изглежда така, сякаш се почувства измамен.

— Което ни връща пак на Рупърт Порсън — каза той.

— Да, което ни връща пак на Рупърт Порсън — повторих аз.

— А по този въпрос несъмнено ще ни осветлиш сега.

Пренебрегнах укорителния му тон и продължих:

— Грейс е познавала Рупърт от години. Може би още отпреди да срещне Гордън. Възможно е дори някога да е пътувала с него като негова асистентка.

По внезапно предпазливото изражение на лицето на инспектор Хюит разбрах, че съм уцелила в десетката. „Браво, Флавия, целият клас ти диша праха!“

Понякога изненадвах дори себе си.

— А дори да не е пътувала с него — добавих, — със сигурност е посещавала някои от представленията му из страната. Особено внимание е обръщала на електрическата инсталация. Тъй като Рупърт изработвал сам цялото си осветително оборудване, ми е трудно да повярвам, че е пропуснал възможността да се похвали подробно пред друг електротехник. Той е бил много суетен относно уменията си. Предполагам, че Грейс е взела ключовете от кабинета на викария и е прекосила църковния двор до залата. По това време следобедното представление вече беше приключило; публиката се бе разотишла, както и Рупърт. Дори някой да я е забелязал, нямаше да ѝ обърне ни най-малко внимание, нали? В се пак тя е просто продавачката на яйца. Освен това двамата със съпруга ѝ са от енорията на „Свети Танкред“ и никой нямаше да се усъмни в нищо.

Влязла е в залата по левия коридор, заключила е вратата след себе си и е изкачила малкото стълбище до сцената. Качила се е на моста на куклената сцена и е изрязала изолацията на кабела с щипката. След това е закачила щипката на дървената рамка на сцената върху оголената жица от едната страна и върху металния лост, с който се задвижва Галигант, от другата. Проста работа! Ако сте разгледали добре щипката, вероятно вече сте открили малко остъргано място в центъра от вътрешната ѝ страна, както и може би следи от мед.

— Вярно е! — изпусна се сержант Улмър и инспекторът го стрелна с поглед.

— За разлика от повечето от останалите заподозрени — освен Дитер, разбира се, който като малък е конструирал радиоприемници в Германия — Грейс Ингълби е имала необходимата подготовка по електротехника. Преди войната, преди да се омъжи за Гордън, тя е работила във фабрика, в която поставяли радиоприемници в самолети „Спитфайър“. Казаха ми, че коефициентът ѝ на интелигентност бил почти колкото броя на псалмите.

— По дяволите! — извика инспектор Хюит и скочи.

— Извинете, отче. Защо не знаем тези неща, сержант?

Той изгледа свирепо първо единия, после другия сержант, но гневният му изблик бе насочен и към двамата.

— При цялото ми уважение, сър — осмели се да проговори сержант Улмър, — възможно е да е станало така защото не сме госпожица Де Лус.

Смело изказване, и отгоре на всичкото прибързано. Ако онова, което съм гледала по филмите, беше вярно, то подобна забележка можеше да превърне сержанта в пътен работник още преди залез.

След напрегната тишина инспекторът каза:

— Прав си, разбира се, сержант. Ние нямаме същия достъп до домовете и огнищата в Бишъпс Лейси, нали? Ето в това отношение можем да се постареем повече. Запишете си.

Нищо чудно, че подчинените му го обожаваха!

— Да, сър — рече сержант Грейвс и си записа нещо в бележника.

— След като заложила капана — продължих аз, — Грейс излязла през коридора от дясната страна на сцената и заключила и нея, вероятно за да не влезе някой отзад и да разбере какво е сторила. Не че някой би разбрал, естествено, но предполагам, че е била под изключително напрежение. Искала да си отмъсти на Рупърт от дълго време. Чак когато обаче видяла велосипедната щипка на викария на пода, измислила как точно да го направи. Както вече споменах, Грейс е много интелигентна жена.

Инспекторът попита:

— Но щом и двете врати са били заключени, как се е качил Порсън на сцената за представлението? Не е могъл да се заключи вътре, защото не е имал ключ.

— Използвал е малките стълби пред сцената — отвърнах аз. — Те не са толкова стръмни, колкото страничните, а и са по-малко на брой. На Рупърт му беше трудно да се изкачва по тесни стълби заради шината и затова е минал по най-краткия път. Забелязах го миналия четвъртък, докато той изпробваше акустиката в залата.

— Доста находчива теория — отбеляза инспектор Хюит. — Но не обяснява всичко. Как например предполагаемата убийца е знаела, че едно парченце ламарина ще доведе до смъртта на Порсън?

— Защото Рупърт винаги се е облягал на парапета от железни тръби, докато водел куклите. При цялото осветително оборудване, което висеше зад сцената, парапетът навярно е бил заземен заради кабелите в тръбите. В мига, в който Порсън е докоснал лоста на Галигант, с притисната в парапета долна част на тялото му и обгърнатия му от желязна шина десен крак, токът сигурно е преминал през ръката му и...

— Е стигнал до сърцето — довърши инспекторът. — Да, разбирам.

— Горедолу като свети Лорънс — казах аз, — когото пекли бавно на скара, докато умрял.

— Благодаря ти, Флавия — рече инспекторът. — Обясни всичко много красноречиво.

— Да — заявих самодоволно. — Това ли е всичко?

Сержант Грейвс се усмихваше над бележника си като Скрудж над счетоводните си книги.

Инспектор Хюит сбърчи чело в изражение, което съм виждала и преди: безкрайно любопитство, сдържано от годините обучение и силното чувство за дълг.

— Да, това е всичко... с изключение на един-два по-маловажни въпроса.

Удостоих го с лъчезарната си снизходителна усмивка: разтегнати докрай устни, разкриващи всичките ми зъби. Почти ми стана гузно.

— Да, инспекторе?

Той отиде до прозореца с ръце, склучени на гърба, както съм го виждала да прави на няколко пъти. Най-накрая се обърна и каза:

— Може би не съм много проникателен.

Ако очакваше да възразя, имаше да чака, докато кравите се върнеха от паша с лилави пижами.

— Заключениеята ти за смъртта на Рупърт Порсън са изключително проникателни. Но колкото и да се опитвам, не мога да проумея някои от нещата, които каза за смъртта на Робин Ингълби. Ботушите... да, може би. Признавам, че това е много вероятно, но далеч не съм сигурен. Доказателството няма да е убедително в съда. Ако изобщо отворят делото наново. Но в случай че пак отидем в съда, ще ни трябва нещо много по-убедително от чифт детски ботуши.

Тонът му беше почти умолителен. Вече бях решила, че някои мои наблюдения ще си останат завинаги само в главата ми: избрани заключения, на които щях да се наслаждавам насаме. Все пак инспекторът разполагаше с много повече ресурси от мен.

Но пък тогава си спомних за красивата му съпруга Антигона. Какво би си помислила тя, ако разбереше, че съм му попречила? Едно беше сигурно: това щеше да изличи всяка надежда, че някой ден може да пия чай в градината на стилно обзаведената им къща.

— Много добре — казах неохотно. — Има още няколко неща. Първо: когато Дитер се върнал тичешком във фермата, след като намерил мъртвия Робин в Гибът Уд, прозорците на къщата били празни. Никой не го очаквал, както би трябвало. Нямах ли майката на изчезнало дете да се щура насам-натам и да чака и най-незначителната новина? Но Грейс Ингълби не чакала на прозореца. Защо? По една простичка причина: тя вече знаела, че Робин е мъртъв.

Някъде зад гърба ми викарият ахна.

— Разбирам — кимна инспектор Хюит. — Добра теория... доста добра. Но не е достатъчна, за да бъде призната в съда.

— Определено — съгласих се аз. — Но има и още нещо.

Погледнах ги един по един: викария, инспектор Хюит и сержант Грейвс, вперили нетърпеливо очи в мен. Дори приведенният сержант Улмър започна да трие по-бавно сложния обектив.

— Робин Ингълби винаги е ходел рошав — казах им аз. — Почти чорлав. Вижда се на снимките му. Но когато го намират обесен на старата бесилка, косата му е прилежно сресана, сякаш тъкмо е станал от стола на бръснаря. Мег го е уловила съвършено в рисунката си. Виждате ли?

Всички си поеха шумно въздух и се струпаха над страницата от тетрадката ми.

— Само една майка би направила това — обясних аз. — Грейс не е успяла да устои. Искала е синът ѝ да изглежда прилично, когато го намерят обесен в Гибът Уд.

— Мили Боже! — възкликна инспектор Хюит.

ДВАЙСЕТ И ДЕВЕТ

— Мили Боже! — възкликна татко. — Това е сградата на Би Би Си. Показват сградата отвътре.

Той стана от стола си за стотен път и се спусна през салона, за да бърника по копчетата на телевизионния приемник.

— Тихо, Хавиланд — каза леля Фелисити. — Ако имаха нужда от коментара ти, от Би Би Си щяха да ти се обадят.

Леля Фелисити, която тъкмо се бе прибрала у дома си в Хампстед, се върна без време в Бъкшоу веднага щом идеята ѝ хрумнала. Беше взела телевизора под наем специално за случая („на невероятно висока цена“, както побърза да уточни) и поради това сега се радваше на много по-големи диктаторски правомощия.

Вчера рано сутринта работниците вдигнаха антената на покрива на Бъкшоу.

— Трябва да е достатъчно нависоко, че да улови сигнала от новата телевизионна кула в Сътъб Колдфийлд — заяви леля Фелисити с такъв тон, сякаш лично тя е изобретила телевизията. — Нали настоявах всички да отидем в Лондон, за да присъстваме на погребението на Порсън — продължи тя, — но когато лейди Бъруош се изпусна, че семейство Ситуел ще си наемат телевизор... Не, не, да не чувам възражения, Хавиланд. Това е образователно и е за доброто на момичетата.

Няколко мускулести работници с гащеризони свалиха телевизора от ремаркетото на камион и го внесоха в салона. Сега приемникът стоеше там, а единственото му сиво око се вираше като примигващ Циклоп в нас, събралите се пред пагубния му поглед.

Дафи и Фели се бяха сгушили на канапето и се правеха на отегчени. Татко беше поканил викария и им каза да не използват непочтителни думи.

Госпожа Малит седеше тържествено на удобен фотьойл, а Догър, който предпочиташе да не сяда в присъствието на татко, стоеше смълчан зад нея.

— Чудя се дали в сградата на Би Би Си са поставили телевизори — каза Фели лениво, — или предпочитат просто да гледат през прозорците.

Веднага разпознах в думите ѝ опит да упрекне татко, чиято ненавист към телевизията беше пословична.

— Телевизията е измишльотина — отвърщаше той всеки път, когато го молехме да си купим телевизор. — Ако Бог е искал образите да се изпрацат по въздуха, нямаше да ни даде киното... Нито пък Националната галерия — беше добавил кисело.

В този случай обаче беше надвит.

— Но това е историческо събитие, Хавиланд — настоя шумно леля Фелисити. — Щеше ли да лишиш дъщерите си от възможността да гледат речта на Хенри Пети пред войските му преди битката при Азенкур?

Леля бе заела позиция в центъра на салона:

*„И таз повест на своя син
той често ще разказва
и докогато свят светува,
не ще си спомня Криспинов ден,
без ние да изникнем в паметта му...
Да, ний дружинка смели братя...“*

— Глупости! — извика татко, но леля Фелисити също като Хенри V, продължи невъзмутимо:

*„Защото който кръв пролее с мене
на тоя ден, ще бъде брат мой кръвен;
дори да бъде най-презрян по род,
тоз ден ще го издигне в обществото,
а благородните, които днеска
спят в пухени легла, ще се проклинат,
задето са били далеч оттук,
и няма да се считат за мъже, когато с тях
говори някой, който*

е бил със нас на Кристинов ден!“

— Хубаво, но през хиляда четиристотин и петнайsetsа година не сме имали телевизори — каза начумерено татко, без изобщо да разбере какво имаше предвид леля Фелисити.

Ала вчера изведнъж се случи нещо забележително. Един от монтьорите, които стояха в салона втренчени съсредоточено в приемника, започна да крещи нареждания през прозореца на колегата си на поляната, който ги предаваше с глас на военен, на мъжа на покрива.

— Задръж, Хари! Върни назад... назад... назад. Не... изгубихме го. Завърти на другата страна...

В същия миг татко влезе в салона, както ми се струва, за да изкаже презрението си към цялата операция, когато погледът му бе привлечен от нещо на обсипания със снежинки екран.

— Спрете! — извика той и думите му бяха предадени с все по-затихващо ехо от монтьорите през прозореца и нагоре към покрива.

— Боже! — възкликна той. — Това е „Британската Гвиана“ от хиляда осемстотин петдесет и шеста година.^[1] Върнете малко! — извика той и размаха ръце, за да илюстрира молбата си.

Инструкциите му отново бяха предадени по словесната редица и картината малко се проясни.

— Точно както си и мислех — каза татко. — Бих я познал навсякъде. Ще я продават на търг. Усилете малко звука.

Съдбата се намеси — точно в този миг по Би Би Си даваха програма за колекциониране на марки и миг по-късно татко вече си бе придърпал стол, беше наместил очилата си с тънки рамки на върха на носа и отказваше да помръдне.

— Тихо, Фелисити! — изръмжа той, когато леля се опита да се намеси. — Дават нещо изключително важно.

И така татко пусна едноокия звяр в салона си.

Поне за известно време.

А сега, когато приближаваше часът, в който закопаването на Рупърт щеше да започне (дума, която дочух Дафи да казва по адрес на госпожа Малит), Догър излезе във вестибюла, за да отвори на викария, който, макар да не ръководеше погребението, се чувстваше

професионално задължен да се здрависа с всеки от нас, когато влезе в стаята.

— И като си помислиш, че горкият човек си отиде точно тук, в Бишъпс Лейси.

Веднага след като той зае мястото си на дивана, звънецът иззвъня отново и няколко секунди по-късно Догър се върна с неочакван гост.

— Господин Дитер Шранц — съобщи той, влязъл с лекота в ролята на иконом.

Фели скочи и се плъзна през салона да посрещне госта с протегнати ръце и длани, обърнати надолу, сякаш ходеше на сън.

Как само сияеше хитрушата!

Молах се да се препъне в чергата.

— Догър, моля те, дръпни завесите — каза татко и щом Догър изпълни молбата му, светлината в стаята се стопи и всички останахме да седим в мрака.

На малкия екран, както вече споменах, се виждаше мокрият паваж на улицата пред сградата на Би Би Си, а сниженият мрачен глас на говорителя описваше какво се случва (май беше Ричард Димбълби или просто някой, чийто глас напомняше на неговия):

— И сега от всички краища на страната идват децата. Довели са ги майките и бащите им, бавачките, гувернантките, а някои са тук дори с бабите и дядовците си. От часове стоят на дъжда и чакат търпеливо пред сградата, млади и стари, за да кажат последно сбогом на човека, който завладя сърцата им; да отдадат последна почит на Рупърт Порсън, гения, който всеки следобед в четири часа ги караше да забравят всекидневието си и като Пъстрия свиращ ги водеше във Вълшебното кралство...

Гений ли? Е, това беше леко преувеличено. Рупърт беше великолепен артист, в това нямаше съмнение. Но чак пък гений? Като човек, той беше мошеник, женкар, побойник и грубиян.

Но това пречеше ли му да е гений? Умът и моралът нямаха нищо общо. Да вземем мен за пример: често ме мислят за забележително умна и въпреки това умът ми редовно бе зает да крои нови интересни начини, чрез които враговете ми да се споминат от внезапна, страшна, мъчителна смърт.

Твърдо вярвам в идеята, че отровите са на земята на първо място, за да бъдат открити — и използвани — от онези с необходимия ум, но

не непременно и с физическата сила...

Отровата! Напълно бях забравила за шоколадовите бонбони!

Дали Фели вече ги е изяла? Струваше ми се малко вероятно; ако беше, нямаше да седи така влудяващо спокойно, докато Дитер, като жокей, възхищаващ се на кобилата си през оградата на конюшната, оглеждаше доволно достойнствата ѝ.

Водородният сулфид, който инжектирах в бонбоните, не бе достатъчно, за да я убие. Щом проникнеше в тялото — ако приемем, че някой е толкова глупав, та да го погълне, — щеше да се окисли до водороден сулфат, а в тази форма щеше след време да се отдели с урината.

Толкова ли голямо престъпление бях извършила? С колички сипваха диметил сулфид в бонбони с изкуствени подсладители, а доколкото знаех, никого не са обесили за това.

Очите ми свикнаха с мрака, аз се огледах и видях лицата, осветени от сиянието на телевизора. Госпожа Малит? Не, Фели не би си пропиляла бонбоните за госпожа Малит. За татко и Догър и въпрос не можеше да става, както и за викария.

Имаше слаба възможност леля Фелисити да ги е взела, но в такъв случай разярените ѝ крясъци щяха да накарат и слон да препусне по баир.

Следователно бонбоните трябваше да са все още в стаята на Фели. Ако можех само да се измъкна незабелязано...

— Флавия — каза татко и помахаше към малкия екран, — знам, че особено на теб сигурно ти е много тежко и ако искаш да излезеш, си извинена.

Спасение! А сега, да тичам за отровните бонбони!

Но я чакай малко: ако изчезна сега, какво ще си помисли Дитер за мен? Не ме интересува какво ще си помислят другите... е, може би малко ми бе неудобно от викария. Но да изглеждам слаба в очите на мъж, свален със самолет...

— Благодаря, татко. Мисля, че ще се справя.

Знаех, че това е сухият отговор, който той очаква, и се оказах права. След като издаде задължителните загрижени родителски шумове, той се облегна на стола си с въздишка.

От дълбините на стола в ъгъла се разнесе някакъв жабешки звук и разбрах, че е Дафи.

Телевизионните камери вече влизаха в голямо студио, отрупано с цветя, а сред тях лежеше Рупърт — или поне ковчегът му: резбован сандък, в чиято полирана повърхност се отразяваха телевизионните прожектори и стоящите наблизо опечалени, а посребрените му дръжки сияеха в сумрака.

Сега друга камера показва малко момиченце, което пристъпи към ковчегата... колебливо... несигурно, побутвано от притеснената си майка. То избърса една сълза, преди да положи венец от диви цветя на парапета пред ковчегата.

След това камерите дадоха в близък план разплакана жена.

После напред пристъпи мъж с черен траурен костюм. Той извади три рози от стената от венци и внимателно подаде по една на детето, на майката и на разплаканата жена. След това извади голяма бяла носна кърпа, извърна лице от камерата и си издуха носа с немощна скръб.

Това беше Мат Уилмът! Беше организирал всичко, както заяви, че ще направи! Как изглеждаше само в очите на целия свят: сломен от скръб.

Дори по време на общонационален траур Мат беше на мястото си, за да осигури незабравимите образи, които смъртта изискваше. За малко да скоча на крака и да изръкопляскам. Знаех, че хората, които гледат тези малки сцени, независимо дали на живо, или пред телевизорите, щяха да говорят за тях дори когато станеха беззъби старци, седнали на дървена пейка на двора, чакащи сърцата им да спрат да бият.

— Мат Уилмът — продължи гласът на Димбълби, — продуцент на предаването на Рупърт Порсън. Разбрахме, че е останал съкрушен от новината за смъртта на кукловода; закарали го в болницата със сърцебиене, но въпреки това — и въпреки изричната забрана на лекарите — той настоя да дойде днес тук и да отдаде последна почит на покойния си колега... но знаем от сигурен източник, че наблизо в готовност чака линейка, в случай че възникне нужда...

Сега показаха картина от камера, която не бяха включвали до момента. Изглед отгоре, след което камерата се спусна надолу, сякаш гледахме през очите на спускащ се ангел, и се приближаваше все повече до ковчегата, докато при краката му не се спря върху забележителна фигура, която можеше да е само катерицата Сноди.

Вероятно монтирана върху дървена поставка, куклата с малките си кожени уши, щръкнали зъби и извита като въпросителен знак рунтава опашка, беше внимателно поставена така, че да се визира тъжно надолу към ковчега на господаря си с почиттелно прибрани лапички и глава, наведена като за скромна молитва.

Често имаше случаи — както сега, — когато сякаш с едно внезапно, ослепително проблясване на новинарски фотоапарат — всичко ми се изясни. Смъртта беше просто обикновен маскарад, както и — в още по-голяма степен животът! — и двете бяха изящно аранжирани от нещо или някого друго: от някой божествен Мат Уилмът, застанал зад кулисите.

Всички бяхме марионетки, поставени на сцената от Бог — или Съдбата, или Химията — наричайте го както искате, където конците ни дърпаха хора като Рупърт Порсън и Мат Уилмът. Или като Офелия и Дафни де Лус.

Искаше ми се да надам победоносен възглас!

Как ми се искаше Ния да е тук, за да споделя откритието си с нея. Все пак тя най-много заслужаваше някакъв отговор. Но Ния сигурно вече караше караваната по склоновете на някоя планина в Уелс към малко селце, където с помощта на някоя истинска енергична Мама Гъска щеше да разтовари дървените кутии и по-късно вечерта щеше да вдигне завесата пред притихналата публика в забравена от Бога енорийска зала и да представи своята версия на „Джак и бобеното стъбло“.

След като Рупърт вече го нямаше, кой от нас сега бе Галигант? Кой беше чудовището, което щеше да падне неочаквано от небето и да нахлуе изненадващо в живота на другите?

— Продължават да пристигат цветя и съболезнователни телеграми от цялата страна — казваше говорителят — и от чужбина. — Той замълча и въздъхна леко, сякаш бе онемял от мъка. — Тук, в Лондон, въпреки пороя опашката продължава да расте и се простира чак до църквата „Ол Соулс“ и отвъд нея до Лангам Плейс. От портала на сградата на Би Би Си статуите на Просперо и Ариел гледат тълпите скърбящи, сякаш и те споделят всеобщата тъга. Непосредствено след поклонението — продължи смело говорителят — ковчегът на Рупърт Порсън ще бъде занесен на гара „Ватерло“ и изпратен на последния си път в гробище „Брукууд“ в Съри.

Вече дори Фели виждаше, че ни стига толкова.

— Стига толкова съзливни приказки! — заяви тя, прекоси стаята и завъртя копчето.

Картината на екрана се сви до мъничка точица светлина... и изчезна.

— Дръпни завесите, Дафи — нареди сестра ми и Дафи скочи да изпълни командата. — Толкова е успиващо. Нека постоим на светло за разнообразие.

Това, което тя искаше, разбира се, беше да вижда по-добре Дитер. Твърде суетна, за да си носи очилата, Фели сигурно бе видяла цялото погребение на Рупърт като едно голямо размазано петно. А не е ли безсмислено отблизо да ти се възхищава нетърпелив обожател, когато не можеш да видиш възторга му?

Нямаше как да не забележа, че татко, изглежда, не бе обърнал достатъчно внимание на начина, по който първото ни гледане на телевизия беше така рязко прекратено, и че вече потъваше в собствения си свят.

Догър и госпожа Малит дискретно се върнаха към задълженията си и остана само леля Фелисити, която възрази немощно.

— Колко си неблагодарна, Офелия — намуси се тя.

— Искях да разгледам по-отблизо дръжките на ковчега. Синът на чистачката ми, Алфред, работи като реквизитор в Би Би Си и са имали остра нужда от услугите му. Дали му една гвинея да намери по-фотогенични украси.

— Извинявай, лельо Фелисити — каза незаинтересовано Фели, — но от погребения ме побиват тръпки, дори когато ги дават по телевизията. Просто не мога да ги гледам.

За миг във въздуха увисна хладна тишина, която показва, че леля Фелисити няма да се успокои лесно.

— Сетих се — добави весело Фели. — Ще почерпя всички с шоколадови бонбони.

И тя тръгна към чекмеджето на една ниска масичка.

В съзнанието ми веднага нахлуха викториански гравюри на Ада: пещерите, пламъците, горящите дупки, наредените на опашка изгубени души — горе-долу като опечалените пред сградата на Би Би Си — които чакат да бъдат хвърлени от ангел отмъстител в огъня и разтопената сяр.

Сярата все пак си беше сяра (с химичен символ Б), с чийто диоксид бях напълнила бонбоните. След като ги изядяха, те... всъщност не смеех да си помисля.

Фели вече отиваше към викария и разопаковаше целофана от кутията с прастари бонбони, които Нед бе оставил на прага; кутията, която така любящо бях напълнила с отрова.

— Отче? Лельо Фелисити? — предложи сестра ми, махна капака и протегна ръка. — Вземете си бонбони. Онези с бадемовия пълнеж са особено интересни на вкус.

Не биваше да позволявам това да се случи, но какво можех да направя? Беше очевидно, че Фели бе приела неочакваното ми предупреждение по-рано чисто и просто за блъф.

Викарият вече посягаше към бонбона, а пръстите му се рееха колебливо над бонбоните като показалеца над дъска за викане на духове, сякаш някой невидим дух щеше да го насочи към най-вкусния от тях.

— Бадемовите са си за мен! — извиках аз. — Обеща ми, Фели!

Хвърлих се напред и грабнах бонбона от ръката на викария и в същия миг съобразително се спънах в края на килима, при което размахвах ръце и бутнах кутията на пода.

— Звяр такъв! — изкрещя Фели. — Противно малко животно!

Като в добрите стари времена!

Преди да успее да се опомни, вече бях стъпила върху кутията и в тронав — но красиво поставен — опит да запазя равновесие, успях да стъпча цялата лепкава смес върху килима.

Забелязах, че Дитер се е усмихнал широко, сякаш много се забавлява. И Фели го забеляза, видях, че се разкъсва между позата си на херцогиня и желанието да ме зашлеви.

Междувременно парите от водородния сулфид, които освободих, когато стъпках бонбоните, бяха започнали смъртоносното си действие. Стаята изведнъж се изпълни с мириса на развалени яйца. Каква воня само! Миришеше така сякаш болен бронтозавър е пуснал газове и за миг ми мина през ум, че салонът вече никога няма да е същият.

Всичко това стана за секунди и мигновените ми размишления бяха прекъснати от гласа на татко.

— Флавия — каза той с равния си безизразен тон, който използваше, за да изразява гняв, — отивай си в стаята. Веднага. —

Когато посочи с пръст, видях, че ръцете му треперят.

Нямаше смисъл да споря. С отпуснати рамене, сякаш вървах в дълбок сняг, се затърсих към вратата.

Като изключим татко, всички останали в салона се преструваха, че нищо не се е случило. Дитер подръпваше яката си, Фели приглади полата си, преди да седне до него на дивана, а Дафи вече се протягаше към орфаното издание на „Рудниците на цар Соломон“. Дори леля Фелисити се вглеждаше свирепо в един провиснал от ръкава на туиденото и сако конец, а викарият, който бе отишъл до френските врати, се взираше с престорен интерес в изкуственото езерце и декоративните руини отвъд него.

На половината път към стаята си спрях и се върнах. За малко да забравя. Бръкнах в джоба си и извадих калъфчето с марките с допълнителната перфорация, които госпожица Кул ми даде, и ги връчих на татко.

— За теб са. Надявам се да ти харесат — казах аз.

Без да го погледне, татко взе пликчето от ръката ми и ми посочи отново вратата с все още потрепващ показалец.

Спрях на вратата... и се обърнах.

— Ако потрябвам на някого — заявих, — ще съм на горния етаж и ще плача в гардероба.

---

[1] Смятана от много филателисти за най-прочутата марка в света. — Бел.прев. ↑

Издание:

Алън Брадли. Номерът с въжето

Канадска. Първо издание

ИК „АМГ“, София, 2012

Редактор: Йоана Йорданова

Коректор: Любомира Якимова

ISBN: 978-954-9696-42-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.